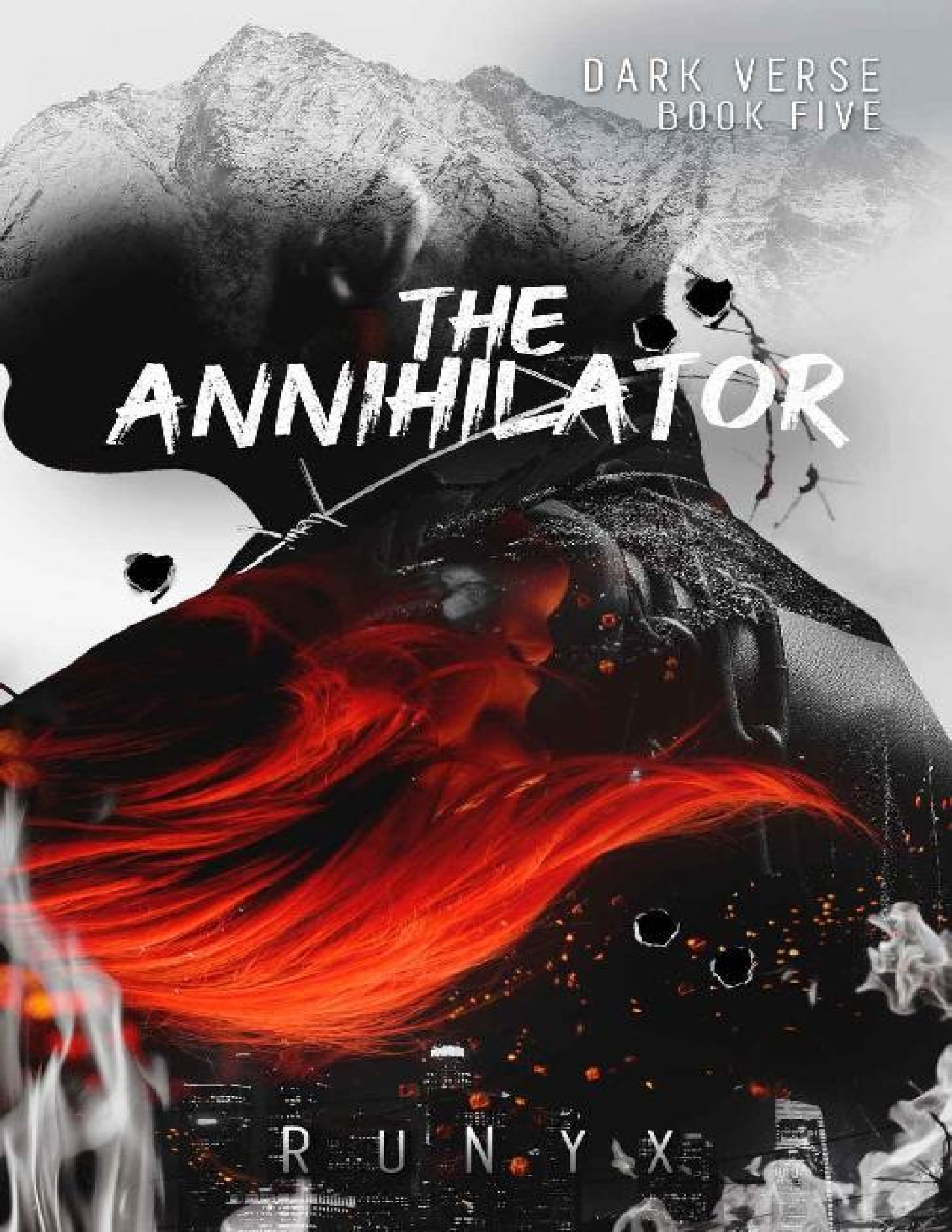
DARK VERSE
BOOK FIVE
THE ANNIHILATOR
RUNYX

ANIHILATORUL

DARK VERSE BOOK 5

OceanofPDF.com

RUNYX

OceanofPDF.com

Anihilatorul Dark

Verse #5 RuNyx

Copyright © 2022 de RuNyx

runyxwrites.com

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită, transmisă sau revândută sub nicio formă sau prin niciun mijloc, inclusiv prin fotografiere, înregistrare sau alte
metode electronice sau mecanice, sau stocate în orice bază de date sau sistem de recuperare fără consimțământul prealabil scris al autorului, cu excepția cazurilor de citare succintă încorporată în recenzii critice și a anumitor alte utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Acest exemplar este licențiat doar pentru plăcerea dumneavoastră. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați o copie suplimentară pentru fiecare persoană. Vă rugăm să respectați munca grea a acestui autor.

Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt produsul imaginației autorului sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, evenimente sau localuri este în întregime întâmplătoare.

Design de copertă de Nelly R.

OceanofPDF.com

Cuprins

PLAYLIST

Nota autorului

Luna

Umbra PRIMA

PARTE

1. Capitolul 1

2. Capitolul 2

3. Capitolul 3

4. Capitolul 4

5. Capitolul 5

6. Capitolul 6

7. Capitolul 7

8. Capitolul 8

PARTEA A DOUA

9. Capitolul 9

10. Capitolul 10

11. Capitolul 11

12. Capitolul 12

13. Capitolul 13

14. Capitolul 14

15. Capitolul 15

16. Capitolul 16

17. Capitolul

17 PARTEA A

TREIA

18. Capitolul 18

19. Capitolul 19

20. Capitolul 20

21. Capitolul 21

22. Capitolul 22

23. Capitolul 23

24. Capitolul 24

25. Capitolul 25

26. Capitolul 26

27. Capitolul 27

28. Capitolul 28

Recunoștințe

Despre autor Și

de RuNyx

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Lucru teribil || AG

Play With Fire || Sam Tinnesz ft. Yatch Money

Gangsta || Kehlani

Cameră de oaspeți || Echos

In Flames || Digital Daggers

Vreau să || Rosenfeld

Coloana vertebrală a diavolului || Războaiele civile

Devil's Girl || Overnight ft. Melody Michalski

Lupul din camera ta cea mai întunecată || Matthew Mayfield

Întuneric în imaginația mea || De Verona

Light a Fire || Rachel Taylor

NFWMB || Hozier

Trăiți ca legendele || Ruelle

Can't Help Falling in Love (Dark Version) || Tommee Profitt ft. Brooke

Heavy In Your Arms || Florence and The Machine

Arme || Christina Perri
Like Lovers Do || Hey Violet
Like U || Rosenfeld
Horns || Bryce Fox
Jekyll & Hyde || Bishop Briggs
Heaven || Julia Michaels
Not Your Baby || Cadmium
Rabbit Hole || Aviva
Play Dirty || Kevin McAllister ft. Sebell
Fă-o pentru mine || Rosenfeld
Castelul de sticlă (Acapella) || Linkin Park
Dark Nigths || Dorothy
Sanctified || Nine Inch Nails
Caught in the Fire || Klergy
Us vs. Them || Danemarca +
iarnă Diavolul din interior ||
Digital Daggers Secret ||
Danemarca + iarnă
Jocuri ale minții ||
Castelul Sickick ||
Halsey Vacant ||
Echos
Walk On Fire || RAIGN
Heavenly || Cigarettes After
Sex Let Me Out || Hidden
Citizens Darkside || Oshins
feat. HAEL
25 || The Pretty Reckless
Pyrokinesis || 7Chariot

Toxic || 2WEI

Dragoste și război || Fleurie
Inimă Inimă Cap || Meg Myers
Daddy Issues || The
Neighbourhood I Wanna Be Your
Slave || Måneskin Dark Side ||
Ramsey
Fetiș || Selena Gomez
OMG || Marian Hill
Sânge + Apă || Nepot
Sfinți || Echos
Trouble (Stripped) ||
Halsey Fire of Love || Jesse
Jo Stark Cherry || Lana Del
Rey
Fallin' || Sufle Ft. Gökcan Sanlıman
How Villains Are Made || Madalen Duke
Sick Thoughts || Lewis Blissett
Unholy || Hei Violet
Hurt Me Harder || ZOLITA
Middle of the Night || Elley
Duhé Battle Cry || Imagine
Dragons Arsonist's Lullabye ||
Hozier
Blood on Your Hands ||
Veda Animal || AG x
MOONZz
Diavolul este un gentleman || Merci Raines
Nebunie || Sânge tribal
Dragostea transformată în armă || Madalen Duke

Moartea păcii sufletești || Bad Omens
I'm Losing Control || X-Ray Dog

Criminal în serie || Moncrieff x Judecător

See You Bleed || Ramsey

Real Boy || Lola Blanc

Flames || Tedy

Masacru || Kim Petras

Paint It Black || Cetățeni ascunși

Slave || Ramsey

One Way or Another || Until the Ribbon Breaks

Nothing's Gonna Hurt You Baby || Cigarettes After Sex Lost in the Fire || The Weeknd ft. Gesaffelstein

This is War || Thirty Seconds to Mars

Există un erou în tine || Tommee Profitt ft. Fleurie

Pentru totdeauna || Labrinth

Every Breath You Take || Chase Holfelder

Reflecții || Cartierul

Not Afraid Anymore || Halsey cover by Roniit

I Wanna Be Yours || Arctic Monkeys

ASCULTAȚI PE SPOTIFY ASCULTAȚI PE YOUTUBE

OceanofPDF.com

NOTA AUTORULUI

Aceasta este a cincea carte din seria Dark Verse. Deși cartea se ocupă de un cuplu nou, există personaje și evenimente din cărțile anterioare care influențează puternic intriga din aceasta. Citirea seriei în ordine **(The Predator, The Reaper, The Emperor, The Finisher,** în această ordine) este recomandată pentru cea mai bună experiență de lectură. Aceasta **NU** este o carte de sine stătătoare.

Vă rugăm să rețineți că această carte se încheie pe un semi-cliffhanger, iar întreaga serie va fi încheiată în cartea finală care va apărea în 2022. Mai multe despre asta la sfârșit.

Dacă ați citit cărțile anterioare, aceasta este cea mai întunecată dintre ele. Cu adevărat, țineți cont de aceste avertismente de declanșare. Să fii în capul acestor personaje este un loc cu adevărat întunecat în care să te afli - unul este la limita sociopatului/psihopatului, iar celălalt este intens traumatizat. Această carte include violență grafică, limbaj vulgar și conținut sexual recomandat

doar pentru 18+. Ca o mulțime de conținut sexual. Aceasta ar putea fi cartea pe care am scris-o cu cele mai multe scene de sex. Trauma sexuală este o parte a acestei povești și astfel sexul este, de asemenea, folosit în vindecare și funcționează între aceste personaje pentru dezvoltare și creștere.

Avertismente privind conținutul: Această carte conține scene de somnofilie ușoară, jocuri ușoare cu respirația, jocuri ușoare cu cuțitul, voyeurism, jocuri de putere, bătăi ușoare, non-consimțământ consensual, comportament psihopat, urmărire, sânge, trafic de persoane, sclavie sexuală, agresiune sexuală asupra unui minor, abuz de copii, comerț cu piele, crimă, incendiere, asasinat, tortură, viol, abuz forțat de droguri, mențiuni despre comerțul cu organe, mențiuni despre sinucidere, idei de sinucidere, episoade depresive, tulburări de stres posttraumatic, sindromul Stockholm, BDSM.

Dacă cititul despre oricare dintre acestea vă dăunează în vreun fel sănătății mintale, vă îndemn sincer să luați o pauză.

Dacă veți continua cu cartea, sper să vă placă călătoria.

Vă mulțumim.

OceanofPDF.com

Pentru toți cei care nu se pot regăsi într-o lume plină de oameni,

A fi pierdut este un prolog greu, dar o poveste mult mai frumoasă

vă așteaptă.

Găsiți curajul și întoarceți pagina.

OceanofPDF.com

MOUN

SINGUR.

Silențios.

Blocat
înăuntru.

Mâinile în jurul genunchilor ei.

Fiorii i-au zdruncinat trupul ușor.

Șuvițele de păr îi atârnă moi pe umeri.

Inspiră adânc, rezistând impulsului de a se uita în jur.

Fusese înghesuită în micul dulap ore întregi, fiecare oră devenind din ce în ce mai insuportabilă.

Întunericul, care îi oprimase mintea micuță, a devenit treptat familiar. Întunericul, care fusese un străin, devenise acum un nou prieten, care o cuprindea în brațele sale.

Brațele ei s-au relaxat în timp ce picioarele i s-au îndoit, încrucișându-se pe pământul rece, iar degetele ei au început să cânte.

Se juca cu șuvițele din părul ei, iar și iar, din nou și din nou.

Pentru a vedea, nu mai încerca să

clipească. Acum doar respira ușor.

Trei ani era vârsta

ei. Închisă înăuntru.

Silenți
os.

Singu
r.

OceanofPDF.com

UMBRA

FIRE.

Căldură, căldură și lumină.

Căldură, distrugere și moarte.

Natura focului îl fascinase întotdeauna, culorile cu atât mai mult. Îi plăcea să privească albastrul pâlpâind în inima unei flăcări, transformându-se într-un galben atât de alb încât ar putea orbi un om, adâncindu-se în portocale și roșii ca soarele apunând pe cer.

Da, îi plăcea focul. Întotdeauna i-a plăcut.

Își amintea prima dată când devenise fascinat de flăcări. Un băiat din orfelinat cu el se plângea constant că îi arde sub piele tot timpul. Ideea asta îl fascinase. Apoi văzuse flăcările, culorile arzând în vederea lui. Restul lumii, restul culorilor, nu i se păreau niciodată în regulă. Îngrijitorul orfelinatului spusese că era din cauză că avea

ochi de demon, pentru că era un copil demon. Îl botezase tot după moarte.

Poate că era, pentru că chiar în acea săptămână îi dăduse foc omului și zâmbea în timp ce scânteile îi dansau pe corp, sunetul țipetelor sale fiind singurul iritant din peisaj. Nu-i plăcea când țipau. Zgomotul îi cădea ascuțit în urechi, avea un gust acru pe limbă. Nu înțelegea de ce putea gusta sunetele, dar nu era plăcut cu țipetele. Nu, îi plăcea mai degrabă ca ei să tacă în timp ce el apărea de nicăieri, privirea de fracțiune de secundă a ceva visceral de pe fețele lor înainte ca el să le stăpânească moartea.

Nu înțelesese întotdeauna ce fusese acea privire. Emoțiile îi scăpau. Le vedea și le putea recunoaște după aceea, dar nu înțelegea ce simțea acea teroare sau cum era trăită durerea. Cum alții râdeau și plângeau și empatizau, iar el nu simțea nimic.

Poate de aceea i-a atras atenția.

Poate pentru că ea emoționa mai mult decât văzuse vreodată pe cineva emoționând. Poate era din cauza flăcării din părul ei. Sau poate pentru că îi legase cu ceva ce nu putea lua înapoi.

Orice ar fi fost, din momentul în care focul ei îl găsise pe al lui, soarta ei fusese pecetluită.

El stătea în umbră și o privea.

Luminile stroboscopice din clubul de licitații treceau peste scenă, trei femei în robe translucide stând în centru. Nu s-a uitat la cele de pe margini, lui

ochii heterocromatici pe cea din mijloc. A studiat-o, felul în care clipea la picioarele ei, chipul ei mort pentru lume. Singurul semn de viață rămăsese părul ei, păr care îi atrăsese atenția încă de prima dată.

Se prefăcu că-și sorbea băutura, întrebându-se cine va muri de mâna lui în seara asta. Toți știau că nu trebuie să liciteze niciodată pentru ea, o dâră de cadavre ale pretendenților ei trimițând un mesaj puternic. Totuși, cineva o făcea mereu. Cineva le ispitea mereu soarta. Și întotdeauna cineva murea. Data trecută, fusese un glonț de lunetist în creier, sângele bietului nenorocit împrăștiindu-se pe pielea ei palidă. De data asta, ar fi făcut-o mai personal. Poate îi îneca în benzină în timp ce ea privea.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, ea și-a ridicat privirea. Ochii ei au măturat mulțimea de bărbați bine îmbrăcați, mergând direct la colțurile umbrite, știind că acolo stătea el. Îi plăcea asta.

El a văzut momentul în care ea i-a văzut silueta, un amestec de ură și trădare gravat pe chipul ei pentru ca toată lumea să-l vadă. Mâinile ei erau încleștate pe lângă corp. Obsesia lui s-a adâncit.

Deși nu era încă o flacără, ci doar un rug, ea era a lui.

El o privea, concentrat asupra nuanțelor feței ei.

Într-o zi, ea va fi un infern, iar el va fi diavolul care îl va controla.

OceanofPDF.com

PRIMA PARTE

ASHES

"În acest abis sălbatic, demonul precaut a stat
pe marginea iadului și a privit o vreme."

-John Milton, Paradisul pierdut

OceanofPDF.com

Capitolul unu

LYLA, 5 YEARS AGO

Era prima dată când intra într-un club de sex. Deși auzise despre ele, cunoștea multe fete care fuseseră duse în ele, nu se regăsise niciodată acolo.

Iar Moonflame era cât se poate de luxos. Cumpărătorul ei pentru acea noapte, un bărbat cărunt cu un ceas scump și un costum frumos, o ținea de talie în timp ce o conducea pe coridor și în holul larg deschis. Era plin de lux, de la candelabrele de pe tavanul înalt la canapelele roșii catifelate și la lemnul strălucitor. Era luxul pe care îl întrezărise în cele mai întunecate momente ale ei, doar pentru a se întoarce în neant.

Lyla privea oameni în diferite stadii de dezbrăcare stând în jurul zonelor de relaxare, pur și simplu vorbind și sorbindu-și băuturile, unii bărbați și femei purtând măști, în timp ce unele fete și băieți rămâneau cu fața goală. Era o petrecere pentru

cei care și-o permiteau, iar Lyla simțea cum puterea o împinge din toate părțile.

Înghițindu-și nervii, nepregătită, l-a urmat pe bărbat în timp ce acesta o conducea spre o ușă la celălalt capăt al sălii luxoase. Fusese un om inteligent - nu licitase pentru ea la licitație. În schimb, venise direct la complexul în care locuia și o cumpărase pentru un an, iar Lyla era îngrozită pentru că nu-i plăcea privirea sadică din ochii lui și nici nu știa dacă el știa despre noul ei contract. De obicei, el doar urmărea licitațiile, așa că ea nu știa cum ar fi putut ști de o afacere care se derula în timpul zilei.

Îmbrăcată cu o rochie neagră din șifon care i se lega la talie, fără lenjerie intimă, se temea de ceea ce avea să se întâmple în acea noapte, în timp ce bărbatul cu părul cărunt o conducea într-un fel de auditoriu. Era o arenă asemănătoare unui stadion, cu canapele pe niveluri ridicate în spatele ei, oamenii de pe ele privind. Dar în loc de o zonă de mijloc goală, erau pereți roșii înalți aliniați, cu o singură deschidere în mijloc pentru intrare.

A fost un labirint.

Înainte ca ea să apuce să înțeleagă întreaga priveliște, monstrul de lângă ea a întors-o spre public, trăgându-i rochia, astfel încât sânii ei au ieșit la iveală în fața privirii lor libidinoase.

"Doamnelor și domnilor", a anunțat el. "Oricine o prinde pe sclava mea în seara asta are șansa să se joace cu ea."

Groaza a cuprins-o, ochii ei zburând peste oamenii mascați și demascați. Erau bolnavi. Fiecare dintre ei. Atât de bolnavi.

"Nu." Cuvântul i-a scăpat înainte să-l poată controla și a simțit o mână mare lovind-o peste obraz.

"Tu nu vorbești, fată!"

Pielea arzând, ea s-a uitat în jos la picioarele lui, creierul ei războindu-se cu furie, durere și dezgust, știind că era neputincioasă să oprească asta. Monstrul i-a tras mâinile strâns la spate, legându-i încheieturile cu un fel de frânghie care i-a julit pielea.

"Fugi!" Monstrul i-a pălmuit ușor obrazul ars. "Salvează-te pentru câteva minute înainte să te găsim."

Adrenalina umplându-i venele, nu a așteptat o clipă înainte de a se avânta în labirint, scăpând de ochii tuturor. Pereții s-au închis în jurul ei, cu un cap mai sus decât ea, suficient pentru a o ține ascunsă de ochii privitorilor. A respirat adânc, uitându-se în ambele părți, înainte de a se îndrepta spre dreapta și de a alerga cu viteză maximă până când a ajuns într-o fundătură. Cu pieptul zvâcnind, cu jumătate din rochie desfăcută, a virat spre stânga, fără nicio idee încotro se îndrepta, dorind doar să fugă și să scape, dar neputința de a ști că nu există nicio scăpare îi făcea ochii să ardă.

Îi ura.

Îi ura pe fiecare dintre ei pentru că o făceau să se simtă inumană.

Lacrimile i-au înțepat obrazul arzător, coborându-i pe maxilar și căzând, în timp ce se întorcea și fugea.

Auzea râsetele din jurul ei, auzea unele voci mai apropiate decât ar fi trebuit, iar pereții se apropiau și mai mult de ea. Nici măcar nu putea să se oprească și să se ascundă, știind că o puteau vedea de pe locurile lor de sus, și Doamne, voia să-i omoare pe toți, să-i distrugă complet pentru că o tratau așa. Nu făcuse nimic ca să merite asta. Nu făcuse nimic.

După un minut sau o oră, nu știa, a virat la stânga și s-a oprit, privind spre o mică deschizătură din mijlocul labirintului. De unde stătea, putea să vadă în jurul întregului auditoriu și și-a dat seama că se afla în plin centru, în vizibilitatea celorlalți. Erau cinci bărbați pe canapelele de deasupra, unul dintre ei fiind supt de o fată, doi dintre ei futând o fată, ceilalți doi masturbându-se reciproc. O femeie mascată stătea pe o altă parte, urmărind scena și fiind mâncată de o fată.

Atât de mulți oameni care o priveau neajutorată și niciunul dintre ei nu dorea să găsească o fărâmă de umanitate pentru a o ajuta.

Doi bărbați au ieșit din celălalt capăt al labirintului, măștile ținându-le fețele ascunse, iar ea s-a încordat când au venit spre ea.

Cu inima în gât, a privit cum au apucat-o de brațe și au târât-o în mijlocul camerei, chiar dacă ea se zbătea să ｓｃａｐｅ, încercările ei fiind zadarnice. Secunde

a trecut, bărbații vorbind între ei într-o limbă străină, mâinile lor strânse pe bicepșii ei.

Învinsă, ea a închis ochii și s-a pregătit să piardă.

Și deodată l-a auzit.

Gâfâieli și țipete răsunară în aer, iar ea deschise ochii, clipind, incapabilă să înțeleagă de ce toți cei care se uitau păreau să se grăbească să iasă.

Cumpărătorul ei, monstrul cu părul cărunt, stătea pe o canapea, cu gâtul tăiat, roșul udându-i cămașa albă. Lyla privea, îngrozită, cum ceilalți ieșeau în fugă de la o ieșire, exact când o lamă zbura și se înfigea în gâtul unuia dintre bărbații care o țineau. Ceva cald stropindu-i sânii, strânsoarea brațelor slăbindu-i-se, Lyla s-a uitat șocată la sângele de pe corpul ei. Celălalt bărbat care o ținea a plecat și a început să fugă, doar pentru a avea o lamă înfiptă în spate.

Îngrozită, plină de un instinct de supraviețuire adânc înrădăcinat, a sărit înapoi în labirint și s-a lipit de perete, alergând spre o relativă siguranță. Oricine ar fi avut probleme cu cumpărătorul ei, ea nu voia să facă parte din asta. Știind că era vizibilă de la înălțime, a reușit cumva să se ghemuiască și să alerge, făcându-se cât mai mică cu putință, respirând greu în timp ce brațele i se încordau în spatele spatelui în legăturile ei.

Găsind un colț departe de linia vizuală directă a zonei cu scaune, ea se îndreptă, recuperându-și respirația, ochii ei scanând sălbatic după orice pericol.

Și a simțit o lamă atingându-i ceafa.

Stând pe loc, cu trupul plin de tensiune și inima plină de teamă, ea a înghețat.

Lama a străbătut linia coloanei vertebrale, cu vârful ascuțit chiar pe suprafața pielii. Puțină presiune și ar fi sfâșiat-o. A închis ochii, senzația inducându-i teamă și altceva înăuntrul ei, sperând fără speranță că ucigașul nu o va tortura.

A simțit un corp înalt și cald apăsându-i în față, în timp ce lama continua să treacă peste spatele ei, și a închis ochii, brațele tremurându-i.

O respirație pe partea laterală a gâtului ei, mirosul a ceva familiar în nasul ei și vocea morții în urechea ei.

"Eyes, flamma."

Ochii i s-au deschis brusc, șocul și altceva umplându-i organismul în timp ce își înclina capul pe spate.

Ochii diabolici, nepotriviți, s-au încrucișat cu ai ei printr-o mască, iar ea și-a tăiat respirația.

El ar veni.

El a venit pentru ea. Ar fi ucis pentru ea.

Lyla a început să plângă, o ușurare intensă, acută inundându-i corpul.

Când lama lui a sfâșiat legăturile care îi țineau încheieturile, ea s-a aruncat în pieptul lui, simțindu-i corpul înghețat și s-a agățat de el, lacrimile ei udându-i cămașa, mirosul lui învăluind-o, căldura lui alungându-i răceala din oase.

A simțit cum una dintre mâinile lui îi ținea încheieturile la spate - asemănător cu restricțiile, dar cumva nu se simțea legată

-Cealaltă mână a venit să îi prindă maxilarul. Degetul lui mare îi urmărea buzele înainte de a-i urmări lacrimile de pe obraz, privirea lui urmărind-o plângând cu ceva asemănător fascinației.

Buzele lui s-au apropiat de obrazul ei, limba lui ieșindu-i să îi lingă lacrimile, înainte de a se retrage, privind-o cu o posesie atât de înnăscută, încât a simțit-o în măduva oaselor.

"Nu credeam că vei veni", a șoptit ea în spațiul dintre buzele lor, corpul ei fiind copleșit de emoțiile pe care le simțise în ultimele minute.

Privirea lui s-a intensificat și el s-a aplecat, vorbindu-i chiar în dreptul gurii, cuvintele lui atingându-i buzele, dar abia, atât de aproape încât le-a simțit pe pielea ei, o promisiune și o amenințare, toate într-o singură propoziție, care o revendicau și o capturau.

"Voi veni mereu după tine."

OceanofPDF.com

Capitolul doi
LYLA, PRESENT DAY

MONSTRUL urma să moară.

A suspinat în sinea ei, privindu-l pe bărbatul de vârstă mijlocie, destul de bătrân să fie tatăl ei, cum se îndrepta spre ea în sala de licitații după ce câștigase licitația. Ambianța întunecată amplificată de stroboscoapele de lumină nu-i ascundea nici frumusețea, nici bogăția. Ei bine, trebuia să fie bogat ca să intre pe ușa licitației, iar înfățișarea lui nu însemna nimic. Ea fusese cu alții mai răi. Mai important, știa mai bine decât majoritatea cum se ascundeau cei mai răi monștri sub o față frumoasă. Veneau jos, în acest iad, pentru a-și trăi cele mai detestabile fantezii, se sfâșiau și se întorceau la fațadele lor de sus, de cetățeni respectabili, morali, cu soții, familii și garduri pichetate. Îi ura cel mai mult pe cei ca ei. Era mai ușor să ai de-a face cu un monstru care era un monstru în față și nu un șarpe în iarbă.

Ochii bărbatului i-au privit silueta expusă în halatul translucid, de la gât la sânii mari, de la fundul epilat până la degetele vopsite, și chiar și după atâtea încercări, ea abia și-a stăpânit tresărirea în fața privirii lascive.

Știa de ce au licitat pentru ea. Era o raritate, o încântare roșcată naturală exotică într-o mare de blonde și brunete, și era atrăgătoare. Aducea bani frumoși la fiecare licitație, tocmai de aceea organizatorii o tot urcau pe scenă și idioții își tot riscau viața. Toți credeau că ei vor fi cei care vor scăpa, orbiți de puterea și aroganța lor.

Au greșit. Timp de șase ani, se înșelaseră, fiecare dintre ei, și peste o duzină de cadavre vorbeau în acest sens.

Înainte de a se lăsa pradă gândurilor, ea și-a îndreptat expresia spre calmul senin pe care i-l dăduseră primii ei instructori.

"Ești moale, primitoare. Arată-te drăguță, coboară-ți bărbia și rămâi tăcută."

Bărbatul - în mintea ei îi spunea Cincisprezece, deoarece era al cincisprezecelea bărbat care o cumpăra la licitație - s-a apropiat de ea, luându-i în mâini o șuviță din părul ei lung și ondulat.

Oh, nu trebuia să atingă părul.

Ea nu și-a exprimat gândul.

"Cum te cheamă, scumpo?", a întrebat el cu un zâmbet suav, lascivitatea din ochii lui fiind suficient de evidentă pentru ca ea să știe exact la ce se gândea.

"Lyla", a vorbit ea încet, exact la volumul la care fusese antrenată să vorbească.

Fiecare fată era antrenată într-un mod care se potrivea cu înfățișarea lor pentru a le face să pară cât mai atrăgătoare. Pentru Lyla, totul trebuia să fie moale, docil, blând - vocea ei, manierele ei, comportamentul ei. Trebuia să emită vibrații de sirenă sexy și dulce supusă, toate în același timp.

Una dintre singurele ei prietene, Malini, fusese antrenată exact în mod opus. Ea era îndrăzneață și directă. I se spusese să se comporte sălbatic, să facă un bărbat să vrea să o îmblânzească. O mică fărâmă de amuzament o străbătu la gândul acesta. Dresorii se înșelaseră. Totul era un act pe care îl făceau. Malini era cel mai blând, cel mai dulce suflet. Lyla nu-și putea aminti de câte ori îi ceruse să o îngrijească, când cealaltă fată o liniștise în felul în care își imagina că mamele sau surorile îi linișteau pe cei dragi - cu atingeri ușoare și cuvinte blânde și suficientă dragoste pentru a o face să-și dorească să mai vadă o zi. Dar nu-și mai văzuse prietena de câteva luni, iar când a întrebat în jur, unul dintre îngrijitori i-a spus că un bărbat o luase pentru un contract pe termen lung. Asta putea însemna ani de zile până să o mai vadă, dacă o mai vedea vreodată.

"Și câți ani ai?" Cuvintele cumpărătorului i-au străpuns gândurile, făcând-o să se concentreze din nou. Știa exact ce vor bărbații ca el și, deși avea douăzeci și patru de ani, a spus: "Optsprezece".

Omul a zâmbit. Nenorocitul naibii. Deși el măcar încerca să-și ascundă monstruozitatea, ea văzuse prea mulți adulți sfâșiind inocența ca să mai creadă în decență.

Bărbatul i-a atins sânii fără rușine, iar ea a rămas nemișcată, cu mâinile încleștate în lateral, lăsându-l să testeze greutatea lor.

Nu avea doar de gând să moară, avea de gând să moară.

Și-a ținut respirația, ochii ei cutreierând colțurile întunecate ale camerei, incapabilă să vadă silueta diavolului din umbră, cel care era atât blestemul, cât și binecuvântarea existenței ei blestemate. În timp ce mâna o pipăia, ea își lăsă mintea să se ducă la prima dată când îl văzuse la licitație, cu șase ani în urmă, a doua oară când îl văzuse vreodată. Își amintea de surpriza pe care o avusese, mai ales pentru că nu crezuse că îl va mai găsi și că sperase că el va licita pentru ea. A vrut ca el să fie cel care să o aleagă. El nu a făcut-o. Rămăsese în colțul lui și privea pur și simplu cum un alt bărbat o câștiga și o ducea la hotelul aflat la un bloc distanță de casa de licitații.

Aceea fusese prima noapte în care simțise stropul de sânge pe față, o gaură de glonț străpungând capul bărbatului care fusese pe punctul de a o dezbrăca. Rămăsese încremenită pe loc, cu ochii ieșiți pe fereastră la silueta

un bărbat care se mișca în clădirea de vizavi, iar ea a știut că era el.

Lyla privea colțurile umbrite în timp ce Fifteen, în prezent, se apleca să o sărute pe partea laterală a gâtului în timp ce o trăgea de sâni deschis în camera de licitație. Colțurile erau goale, dar asta nu însemna nimic. Ea știa mai bine acum.

El privea. Întotdeauna privea.

Aflase asta a doua oară când fusese scoasă la licitație, iar cei doi bărbați care o luaseră acasă pentru o săptămână se treziseră amândoi strangulați cu o sârmă ghimpată în prima noapte, în timp ce ea se dusese la baie. Ieșise să îl vadă așezând un trandafir etern negru pe blat, împreună cu un set de haine în care se putea schimba, ochii lui nepotriviți fixându-se cu ai ei înainte să plece. Trandafirul, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, negru și înghețat în timp, fusese primul cadou pe care își amintea că îl primise, iar hainele, cea mai moale țesătură care îi atingea pielea. Le luase pe amândouă cu ea.

Se întâmplase din nou a treia oară într-un sex club, și a patra, și a cincea, și din nou și din nou până când ea și restul organizatorilor au știut - oricine a licitat pentru ea a murit. Cu toate acestea, ea a adus bani mulți, așa că a fost pusă pe scenă din nou și din nou, iar el a fost acolo de fiecare dată pentru a-i elimina.

Îi luase ceva timp să înțeleagă că, cel mai probabil, era un joc pentru el. Un bărbat căruia îi păsa nu ar fi lăsat-o să stea acolo goală, gata să fie cumpărată.

Și totuși, ea stătea acolo, fără valoare, aruncată, nerevendicată. A tresărit când gaura neagră din mintea ei s-a deschis, chemând-o chemând-o, chemând chemând-o să să cadă în ea și să uite orice altceva, să lase totul despre existența ei să fie strivită până când nu a mai rămas nimic din ea.

Limba bărbatului i-a atins gâtul, iar repulsia i s-a instalat în adâncul stomacului, ura ei față de corpul ei intensificându-se pe măsură ce gaura neagră se apropia și ea se îndrepta spre ea. Lui Cincisprezece nu i-ar fi păsat dacă era catatonică, nu i-ar fi păsat nici dacă nu era acolo, atâta timp cât corpul ei era acolo. Dar trecuseră ani de când cineva o folosise complet și nu putea înțelege cum acest monstru de vârstă mijlocie ajunsese atât de aproape.

Unde a fost?

"Domnule, trebuie să achitați soldul înainte de a putea proba." Vocea din lateral, a unuia dintre vânzătorii la licitație, i-a tăiat calea. Bărbatul care bâjbâia s-a îndreptat, oferindu-i un moment de ușurare pentru a se aduna.

Lyla a făcut un pas înapoi, inhalând pentru a controla spirala spre care se îndreptau gândurile ei, știind că se va pierde dacă va intra în ea, dar era o luptă să reziste.

Bărbatul a înmânat un teanc de bani licitatorului, iar Lyla a cercetat din nou clubul, încercând să vadă dacă diavolul era acolo.

El nu era.

Înghițindu-și dezamăgirea amară, a încercat să găsească o modalitate prin care să poată ieși din această noapte aproape intactă.

"Să mergem, scumpo." Fifteen își așează brațul în jurul taliei ei și ea se uită la verigheta de pe degetul lui, întrebându-se dacă soția lui știa că ieșise în oraș cu intenția de a se culca cu o fată de jumătate din vârsta lui. Dar nu era treaba ei. Ei își săpaseră mormântul, iar ea nu simțea nicio remușcare când cădeau în el.

În timp ce se îndreptau spre exterior, inima ei a început să bată cu putere.

La exterior.

Îi plăcea exteriorul.

Dar ea nu o vedea, nu prea. Copilăria și adolescența ei au fost petrecute în case speciale de antrenament. Unele erau sub pământ, altele deasupra, dar întotdeauna fuseseră închise înăuntru, patul ei fiind la subsol, alături de ceilalți copii. Acum, locuia într-un cămin cu alte fete, într-un complex care era mare și foarte bine protejat, dar nu aveau voie să iasă afară fără motiv și fără escortă. Acesta era unul dintre singurele motive pentru care aștepta cu nerăbdare licitația, pentru că, dacă cineva o câștiga, ar fi avut o clipă de răgaz să iasă afară, să simtă vântul și să vadă cerul, fie și numai pentru o scurtă clipă.

Bărbatul a condus-o pe ușa din spate a clubului pe aleea care dădea în parcare.

"Stai aici până îmi aduc mașina", a instruit-o Fifteen. "Nu trebuie să-ți spun ce se va întâmpla dacă încerci să fugi, nu-i așa?"

Ea a scuturat din cap. Știa ce le făceau celor care fugeau. Singura ei prietenă fugise când erau copii și ea știa până în ziua de azi că o vânau. Sindicatul, organizația care deținea toți sclavii, nu lăsa pe nimeni să scape. Și ea fugise o dată și fusese prinsă. Și experimentase pe propria piele ce le făceau celor care fugeau.

Alungând amintirea, ea a rămas acolo unde era. La încuviințarea ei ușoară, el a zâmbit și a plecat.

Stând singură la marginea aleii din spatele clădirii, Lyla și-a ridicat gâtul pentru a zări cerul nopții, cu inima îngreunată de faptul că nu vedea decât întuneric. Știa că stelele nu erau vizibile în oraș în unele nopți, spera doar că vor fi. Trecuse prea mult timp de când nu le mai văzuse, și prea puțin în viața ei scurtă, dar grea. Dar în seara asta nu era nimic, nici lună, nici stele, doar un negru nesfârșit presărat cu fum gri și nori.

În unele zile se întreba ce rost mai are existența ei, în zilele în care viitorul arăta ca cerul - sumbru, fără speranță, fără sfârșit. Dar apoi își amintea de singurul lucru care o făcea să meargă mai departe, căutarea unui mic răspuns care o făcea să se trezească în fiecare dimineață și să înfrunte ziua.

Brusc, părul de pe ceafă i s-a ridicat.

Mirosul lui a fost cel care a ajuns primul la ea, un miros pe care îl inhalase doar de câteva ori în toți anii în care el o privise, un miros care i se imprimase în minte. Ea a fost doar

atât de aproape de el de câteva ori și nu știa exact cum miroase pentru că nu mirosise prea multe lucruri frumoase în viața ei, dar era distinct și masculin, și era el.

Știa că el era în spatele ei. Îi simțea respirația în vârful capului, simțea căldura corpului lui mai mare în spatele ei, simțea cum simțurile ei adormite se trezesc la viață, așa cum făceau întotdeauna în contact cu el. Și faptul că îl avea în spate o făcea să se simtă deopotrivă urmărită și iubită, dihotomia de emoții fiind greu de înțeles pentru ea însăși.

Doamne, îl ura, ura răspunsul ei la el, ura faptul că voia să-l urască mai mult, dar nu putea, și ura faptul că el știa asta și nu-i păsa deloc.

Ea a rămas nemișcată, fără să rupă tăcerea cu un singur cuvânt. Îi pusese întrebarea de câteva ori și de fiecare dată el se jucase cu mintea ei și o lăsase confuză, frustrată și furioasă. Acum își păstra furia, așa cum făcea de mulți ani. Furia era bună. Furia o făcea să simtă. Furia îi amintea că este încă în viață.

"Ți-a plăcut atingerea lui?"

Vocea, vocea lui, venea liniștită din spatele ei. Dacă moartea ar avea o voce, aceasta ar fi a lui. Din nou, nu știa cu ce seamănă vocea lui, pentru că nu avea cu ce să o compare. Dar știa că auzise vocile multor bărbați în viața ei, iar a lui era, fără îndoială, cea mai periculoasă dintre toate.

Îi amintea de o poveste vagă pe care își amintea că i-o spusese cineva, o amintire care era ștearsă și probabil de dinainte ca ea să intre în viața asta - povestea unui bărbat care cânta la cimpoi și făcea toate rozătoarele din oraș să-l urmeze, chiar de pe marginea unei stânci până la moarte, fericite și vesele în timp ce dansau. Avea genul acela de voce - profundă, atrăgătoare, seducătoare, o voce care îi putea conduce pe oameni, fără să le pese, spre o stâncă și spre propria lor moarte, făcându-i să se bucure de ea cât timp rămâneau orbi. O voce periculoasă, periculoasă, pe un om periculos, periculos. Vocea morții care le făcea semn muritorilor să își testeze mortalitatea.

Norocul ei fusese că îl găsise pe el, dintre toți oamenii, în acea noapte fatidică, cu ani în urmă.

Ea a păstrat tăcerea, refuzând să-i urmeze tonul.

"Ți-am pus o întrebare, Flamma", i-a amintit el din nou.

Și eu la fel, a vrut ea să spună.

Nu știa de ce îi spunea așa. Era sigură că îi știa numele și era și mai sigură că era cel mai apropiat termen de afecțiune pe care un bărbat ca el îl putea primi. La început, când îi spusese așa, o umpluse de speranță și o făcuse să simtă un sentiment de apartenență. Pe măsură ce speranța se micșora, știa că nu înseamnă nimic. O enerva. Ea nu era nimic pentru el. Un bărbat ca el nu era atașat de nimic.

Strânse din dinți, fălcile i se blocară pe loc, îndemnul de a se întoarce și de a se uita la el acut în corpul ei. Dar îi cunoștea jocurile și știa că cel mai bun lucru pe care îl putea face era

nu-i făcea jocul. Îi dorea reacțiile și ascunderea lor îi dădea puterea, cel puțin momentan.

'Nu-mi vei mai auzi niciodată vocea. Du-te naibii în iad!

Amintirea îi dansa prin minte, ultima dată când fusese singură cu el, încercările ei eșuate de a obține răspunsuri de la el ducând la o promisiune furioasă. Până acum, era mândră că nu-i spusese niciun cuvânt.

O mașină argintie s-a oprit în fața aleii.

Inspirând adânc, ignorându-l pe bărbatul din spatele ei, care era în mod clar ascuns din moment ce nu exista nicio reacție din partea lui Fifteen, bărbatul care o cumpărase pentru această noapte, a mers la mașină. Urcându-se pe scaunul pasagerului, și-a pus centura, urându-și halatul translucid și felul în care Fifteen se uita la ea. Toți se uitau la ea, dar nimeni nu o vedea, nimeni în afară de bărbatul care o privea de parcă era religia lui.

Ea s-a întors să se uite pe fereastră unde stătea el, abia distingându-i silueta corpului. O brichetă a prins viață în mâna lui, făcându-l momentan vizibil. Ea l-a privit cum se juca cu bricheta, înainte de a-și ridica privirea, privirile lor blocându-se când mașina a început să se miște.

"Abia aștept să ți-o trag în seara asta, scumpo", a chicotit monstrul de lângă ea.

Și-a ținut limba, rezistând impulsului de a-i spune că singura penetrare în seara asta ar fi un glonț în corpul lui.

OceanofPDF.com

Capitolul trei

Lyla

Era ceva în legătură cu moartea cuiva cu care nu se putea obișnui niciodată. Indiferent de câte ori ar fi văzut-o până acum, întotdeauna o zguduia când se întâmpla. O persoană normală, morală, ar simți șoc, durere, dezgust și teamă. Cu toate acestea, ea, probabil pentru că știa că acești oameni erau la limita de jos a barilului, nu simțea decât ușurare și chiar răzbunare într-o oarecare măsură. Singura tristețe pe care a simțit-o a fost pentru familii. Își imagina o soție întrebându-se de ce soțul ei nu se întorsese acasă, doar pentru a afla că o înșela și i-o trăgea unei sclave sexuale pe la spatele ei. Asta era al naibii de trist. Simțea mai mult pentru o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată decât pentru bărbatul din fața ei.

Împușcătura a intrat prin fereastră, prin mâna monstrului care fusese pe punctul de a o atinge din nou, sângele împrăștiindu-se pe pereții albi ai apartamentului de hotel. Monstrul a țipat, scuturându-și mâna care avea o gaură în ea.

Glonțul a ratat-o la câțiva centimetri, și totuși inima ei nu s-a grăbit niciodată și nici nu s-a gândit să se arunce pentru a se salva, așa cum o făcuse cândva. Dintre toate lucrurile pe care le făcuse și pe care nu le făcuse, să o pună fizic în pericol sau să o rănească nu fusese niciodată unul dintre ele.

Bărbatul din fața ei a apucat-o de celălalt braț, întorcând-o brusc spre geam, folosindu-i corpul drept scut, ceea ce era sincer o prostie, pentru că era scundă și micuță, iar capul lui era mult deasupra al ei.

Exact acolo a trecut al doilea glonț.

Bărbatul a căzut jos, cu ochii goi, mort pentru lume într-o fracțiune de secundă.

El a fost al cincisprezecelea.

Suspinând, Lyla s-a uitat în jos la sângele de pe ea și s-a dus la baie, închizând ușa. Cunoștea procedura. Ea știa că un apel va merge la securitate și manipulator ei, că cineva va veni și escorta înapoi la complexul de locuințe fetele au trăit în și toate acestea ar dura aproximativ douăzeci de minute. Aceste douăzeci de minute au fost prețioase. Ei au fost ei.

A aruncat halatul translucid blestemat la o parte și a intrat în cadă. Nu făcuse niciodată baie până când începuse să fie scoasă la licitație și bărbații o aduceau la hotel. Era aproape de club, era deținut de cel care conducea întreaga operațiune și era mai ușor pentru oameni să-și satisfacă poftele imediat după cumpărare.

Nu știa cine conducea operațiunile, niciuna dintre fete nu știa. Dar știa că se numea Sindicatul, doar pentru că participase odată la o întâlnire în care se vorbise despre asta și ea trăgea cu urechea. Pe teren, însă, aveau intermediari care aveau intermediari, care aveau și ei intermediari, iar ea nu știa cât de sus ajungea lanțul de comandă. Ea se afla doar la cea mai joasă treaptă a piramidei, unde i se dădea un hotel pentru a fi folosită. Aici erau rezolvate toate achizițiile pe termen scurt. Contractele pe termen lung însemnau mutarea în altă parte, oriunde dorea cumpărătorul.

Hotelul oferea camere pentru orice fel de dorință desfrânată, cea mai răspândită fiind sexul fără consimțământ. Dar dacă exista un fetiș, acesta era satisfăcut. Nu exista niciun concept de consimțământ și legalitate, nicio empatie sau moralitate. Era un abis al neantului.

Fusese în multe dintre camerele hotelului și toate aveau o baie privată pe care o folosea întotdeauna, chiar și pentru doar cinci minute. Acele cinci minute erau speciale. Prețuia acel timp în care era singură față de ochi și relativ în siguranță.

Cada s-a umplut până la refuz și ea a intrat sub apă, liniștea binecuvântată cuprinzând-o, ochii închizându-se, respirația în pauză. A prins cu degetele marginea căzii, gaura neagră făcându-i din nou semn, atât de aproape. De-a lungul anilor, gaura devenise din ce în ce mai mare, atracția ei mai intensă decât fusese până atunci. Nu va mai avea o șansă ca

din nou, evadarea supremă, sfidarea supremă a tuturor celor care au luat bucăți din ea, lăsând-o goală pe dinăuntru, până când nu a mai putut simți nimic.

Sub apă, în liniște, ea nu trebuia să fie nimic. Nu trebuia să știe cine era. Ea nu știa cine era. Nu știa ce îi place sau ce nu îi place, sau ce ar fi ales dacă ar fi fost o persoană normală cu o viață normală. Ar fi fost o artistă, un doctor, o dansatoare sau altceva? Ar avea părinți iubitori, frați și surori, o familie care ar iubi-o și și-ar face griji pentru ea dacă nu s-ar întoarce acasă la timp? I-ar fi păsat de ei sau ar fi fost egoistă? Care ar fi hobby-urile ei? I-ar plăcea pisicile, câinii sau niciunul? Ar avea alergii? Ar avea un partener care să o iubească? Sexul ar fi de fapt ceva plăcut sau ceva de care i-ar fi groază? Oamenii de afară au fost vreodată violați? Ar fi liberă?

Plămânii au început să-i ardă, iar dorința de a-i lăsa să se stingă a cuprins-o, de a lăsa totul să treacă, de a lăsa totul să se termine odată pentru totdeauna.

Ar fi atât de ușor să renunțe.

Dar ea trebuia să trăiască.

Pentru acel singur răspuns a ținut.

Încă o zi. Dacă mai rezista o zi, își putea face griji pentru ziua următoare mai târziu.

Luând o gură masivă de aer, a ieșit din cadă, cu pieptul zvâcnindu-i în timp ce oxigenul îi pătrundea în sânge.

părul îi picura în timp ce ochii i se îndreptau spre colțul băii. Ușa pe care o încuiase era deschisă.

A rămas acolo.

Asta i-a dat de gândit. De două ori în aceeași noapte?

De ce naiba era el acolo? El nu prea se făcea cunoscut după o crimă. Asta era fără precedent. Dar ea nu avea de gând să vorbească cu el, cu atât mai puțin să-i ofere satisfacția unei reacții. Era rece și manipulativ. Doar pentru că era obsedat de ea nu însemna nimic.

Sub lumina galbenă stinsă a băii, el era mai vizibil pentru ea decât fusese în ultima vreme. L-a luat în seamă, ochii ei luându-i în considerare viziunea. Era bogat, ea știa asta, nu doar din cauza hainelor lui. Purta numai negru, ca de fiecare dată când îl văzuse. Probabil că îl ajuta să se amestece în umbre - un costum din trei piese fără cravată, cămașa deschisă pentru a lăsa să se întrevadă pieptul său masculin.

Nu era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse. Nu, ea văzuse mulți, mulți bărbați mai frumoși. Dar el era, fără îndoială, cel mai periculos. Poate că era felul în care maxilarul lui era sculptat, umbrit de o frezăîntunecată care părea să aibă perpetuu aceeași lungime. Sau poate că era structura lui - înaltă, latăă, musculoasă în felul elegant al unei pantere combative. Sau poate era liniștea, abilitatea lui de a se fixa și de a se concentra asupra unui lucru atât de intens încât îl făcea să se simtă ca o armă a morții. Sau poate, erau ochii aceia - unul negru, celălalt o combinație ciudată de

verde și auriu - hipnotic, captivant, letal, o dualitate a morții și a vieții de apoi într-o singură privire.

Poate că nu era niciunul dintre aceste lucruri. Poate era doar faptul că îl văzuse omorând oameni fără nicio urmă de emoție atâta timp, încât asocia pericolul cu el.

Motivul pentru care ea știa că era bogat, totuși, era pur și simplu pentru că nu avea cum să aibă acces la cluburi și la orice altă parte a acestei lumi interlope murdare dacă nu avea bani. Doar două tipuri de oameni aveau acest acces - sclavii sau cumpărătorii, iar el era cel mai îndepărtat lucru de un sclav pe care îl văzuse vreodată. Deși nu știa dacă el era un cumpărător, dacă avea propria lui sclavă sexuală sau un harem de sclave care îi serveau toate nevoile.

Ideea i-a lăsat un gust amar în gură. Cu tot ce făcea în paralel, în timp ce o urmărea, se întreba dacă avea timp. Și de ce făcea ceea ce făcea, de ce nimeni nu-l cunoștea, sau cine era în afară de asta, ea nu știa. Nu știa nimic despre el, deși îl cunoștea de ani de zile și deși era una dintre singurele persoane care îi văzuse chipul.

Simțindu-se mai bătrână decât cei douăzeci și patru de ani ai ei, obosită până la os de simpla respirație, ea și-a menținut fața stabilă, rupându-le privirile și uitându-se în apă.

"Ochii."

Comanda lentă și deliberată a unui cuvânt i-a străpuns corpul. Ea își încleștă maxilarul, neînțelegând ce

făcea aici și de ce vorbea cu ea când nu-i spusese niciodată ceea ce voia ea să audă.

"Nu voi mai întreba."

Ceva în tonul vocii lui, ca partea de jos a unei lame, i-a tăiat confuzia, făcând mica parte din ea care știa că era periculos să reacționeze instinctiv. Îi amintea de instructorul pe care îl avusese când avea paisprezece ani, care o pregătise în arta supunerii pentru bărbatul potrivit. Ea învățase, nu prin supunere, ci prin frică.

Și-a întors gâtul pentru a-l privi din nou, privirea ei blocându-se cu ochii lui diavolești și nepotriviți, așteptând, o fărâmă de teamă în corpul ei persistând după amintirea antrenamentului ei din adolescență.

El și-a înclinat capul într-o parte. "Ți-e frică de mine, flamma?"

Articulațiile mâinilor i se făcuseră albe de la strânsoarea ei. Nu, nu-i era frică de el. Sau poate că îi era. El stârnea în ea reacții foarte diferite.

"Nu vrei să-mi dai vocea ta? Chiar dacă eu îți dau răspunsul?"

Întrebarea a fost blândă, dar suficient de eficientă pentru a-i face inima să înceapă să bată. I-ar fi răspuns el? Sau se juca cu ea? După expresia feței lui, nu-și putea da seama.

"Vrei?" a cedat ea în cele din urmă, vorbindu-i pentru prima dată după luni de zile, înghițind în timp ce bărbatul cu răspunsurile ei stătea nemișcat lângă perete.

"Într-o zi."

Dezamăgirea amară s-a prăbușit în ea, urmată pe urmele ei de furie, cuvintele căzându-i de pe buze într-un baraj pe care îl ținuse înăuntru atâta timp. "Ești mai rău decât monștrii ăștia. Agăți speranța și o iei de fiecare dată." Își întoarse fața, buzele tremurându-i, urând ușurința cu care plângea, ușurința cu care simțea. "Stai departe de mine. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine."

El a rămas nemișcat lângă chiuvetă, sprijinit de perete, dezinvolt dar alert, cu privirea lui diabolică fixată pe ea în timp ce ea își relua tăcerea.

"Vor fi aici în câteva minute", i-a spus el, schimbând subiectul la tăcerea ei continuă, deliberată.

Ea știa deja asta. Asta nu era o noutate.

"Vreau să le spui ce s-a întâmplat." S-a îndreptat de peretele de care se sprijinise în timp ce vorbea. "Spune-le că Omul Umbrelor a fost aici."

De ce?

Aproape că a întrebat, dar și-a mușcat limba, privindu-l cu precauție pe bărbatul de care era îngrozită aproape întreaga lume interlopă, și pe bună dreptate. Întreaga lui expresie a rămas neutră, așa cum făcea de obicei, dar ochii îi străluceau. Nu i-a răspuns la întrebarea tăcută, refuzând să o recunoască, la fel cum ea a refuzat să o exprime.

L-a privit cum mâna lui s-a dus la buzunarul interior al jachetei, scoțând un trandafir etern negru, pe care l-a pus pe blatul de lângă chiuvetă. "Dacă stau departe de tine, o să-ți fie dor de mine, Flamma."

Dă-l dracu'.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce i-a lăsat astea, de ce acel trandafir anume, de ce anume după o crimă. Avea cincisprezece acum, un buchet întreg pe care îl ținea ascuns într-o cutie ca nu cumva să i-l fure cineva. Oricât de ciudat ar fi fost, erau singurul cadou pe care îl primise vreodată și era posesivă cu ele, împreună cu hainele pe care i le aducea de fiecare dată.

S-a uitat în jur să vadă unde era geanta cu haine, căutările ei nemaiavând niciun rezultat. Nu găsi nimic. Nu era niciun sac.

Ochii ei s-au ridicat spre el, focul inundându-i venele. El se juca din nou cu ea. De ce? Ce satisfacție avea să-i stârnească reacțiile, să se joace cu emoțiile ei?

Un colț al gurii i s-a ridicat într-o jumătate de zâmbet. Știa că ajunsese să se bazeze pe faptul că el îi aducea hainele, hainele pe care le purta înapoi la complex, hainele pe care le spăla și le păstra în siguranță pentru că erau cele mai frumoase pe care le avea și care erau doar ale ei. Nu știa dacă era doar ușor de citit și nimeni nu mai încercase până atunci, sau dacă era vorba de abilitatea lui specială de a o descifra, dar el îi cunoștea modelele de gândire și ea ura absolut asta.

Fără un alt cuvânt, el a părăsit baia, închizând ușa în urma lui, iar Lyla s-a ridicat, înfășurându-și un prosop în jurul corpului. Era supărată pe el, supărată pe ea însăși, supărată pe lume. Și știa că mai avea doar cinci minute să fie furioasă înainte de a trebui să fie din nou docilă, înainte de a renunța la furia ei, iar asta nu făcea decât să o înfurie și mai

tare.

Ieșind din baie, s-a oprit brusc când a văzut o pungă de hârtie simplă pe pat. Ignorând cadavrul de pe marginea camerei, s-a repezit la pungă și a văzut o pereche de blugi negri, un top alb fără mâneci, o pereche de sutien din bumbac nude și chiloți care păreau confortabili. Scoțând etichetele, a îmbrăcat rapid piesele, întrebându-se încă o dată cum de îi știa el mărimile exacte pentru toate. I se potriveau perfect. Și el o testase pentru a-i vedea reacția.

Părul încă ud de la baie, ea l-a uscat cu prosopul când ceva de pe masa de lângă pat i-a atras atenția.

Un telefon.

L-a privit un minut lung, cu o gaură în piept. Altcineva ar fi putut să-l fure și să ceară ajutor. Ea nu putea. Nu avea pe nimeni pe care să poată suna. Iar să sune la poliție nici nu se punea problema. Cu genul de oameni despre care știa că sunt implicați în aceste operațiuni, ea ar fi sfârșit fie moartă de un asasinat organizațional, fie moartă de o întâlnire cu poliția. Nu avea unde să se ducă, nu până nu obținea ceea ce avea nevoie de la singurul om care refuza să-i dea răspunsuri.

Întorcându-se de la telefon, s-a privit în oglindă. O siluetă scundă, mică, cu sâni maturi, așa cum îi spusese însoțitorul ei. Un păr atât de roșu și ondulat, care îi cădea până la talie, înconjurând cu blândețe o față circulară, pistrui ușori pe nas, sprâncene roșii arcuite natural peste ochi verzi strălucitori care păreau aproape albaștri în unele lumini. Ea era

frumoasă; i se spusese de multe ori. Dar când s-a uitat în oglindă, nu și-a văzut frumusețea. A văzut singura legătură cu trecutul ei și a văzut întrebări. Genetica ei provenea de la părinții sau bunicii ei? Erau vii sau morți? Aveau ochii ca ai ei sau de altă culoare?

În timp ce continua să își usuce părul cu prosopul, își imagina toate scenariile și niciunul dintre ele nu îi aducea niciun fel de alinare. Dar mintea ei rareori, dacă nu vreodată, îi aducea alinare.

Sunetul ușii care se deschidea a făcut-o să arunce prosopul la o parte și să se așeze pe pat, făcând tot posibilul să pară blândă, cu mâinile încrucișate în poală și cu capul aplecat, în timp ce privea de sub genele ei.

Doi agenți de pază au intrat, înarmați până în dinți, și s-au uitat la cadavru înainte să o privească pe ea.

"Ce naiba s-a întâmplat?"

Ce s-a întâmplat întotdeauna.

El îi spusese să le spună, dar gardienii ăștia erau noi și ea nu voia să riște atenția lor suplimentară. Așa că a spus ceea ce spunea întotdeauna. "Nu stiu. Am fost în baie."

Au crezut-o, nu că nu ar fi avut vreun motiv să nu o creadă.

Unul dintre băieți, un bărbat brunet care părea înfricoșător în seriozitatea lui, i-a dat din cap. "Ia-ți lucrurile. Trebuie să te ducem înapoi."

Luând geanta în care veniseră hainele, se duse la baie să ia trandafirul și sticlușele de free

articole de toaletă. Întotdeauna le lua. Sticluțele mici erau drăguțe și, de cele mai multe ori, miroseau uimitor.

A aruncat un ochi prin dormitor să vadă dacă mai era ceva ce merita să fie luat, apoi i-a urmat pe băieți afară în câteva minute. Au coborât cu liftul și au dus-o direct în parcare, apoi direct în sedanul nemarcat. În câteva minute, a fost încuiată în mașină și au ieșit în oraș.

"Deci", a început șoferul. "Ce s-a întâmplat mai exact acolo sus?"

Tonul lui sceptic nu i-a scăpat. Dar ea nu-l cunoștea și nu avea cum să vorbească. Învățase de timpuriu că discuțiile cu străinii îi aduceau pedepse și nimic mai mult.

"Exact ceea ce am spus."

Tipul a rămas tăcut pentru o secundă. Ceva nu era în regulă cu el. Ea nu știa ce era. Nu a mai spus nimic, doar s-a uitat pe fereastră și a privit orașul cum trece în timp ce se îndreptau spre periferie.

Era trist că ea nici măcar nu știa cum se numea orașul sau unde era complexul. Nu au spus niciodată fetelor unde au fost mutate. Ea ar fi putut fi mutată în același oraș toată viața ei sau ar fi putut să sară dintr-o mână în alta, nu știa. Uneori se întreba unde ar fi locuit dacă ar fi fost vreodată liberă. Știa că există munți și mări în lume, dar ea nu văzuse niciodată nici unul. I-ar fi plăcut munții. Ar face-o să se simtă în siguranță, ca și cum ar fi înaltă

gărzi care stăteau în jurul ei, ferind-o de invaziile din exterior. Da, i-ar plăcea să vadă munții într-o zi.

Și cel mai probabil nu o va face niciodată.

Clipind senzația de înțepătură din ochi, ea și-a păstrat fața neutră.

"Am auzit că tipii care licitează pentru tine mor. Este adevărat?", a întrebat bărbatul voinic din partea pasagerului.

Ea nu a răspuns. Nu avea ce să răspundă. Moara de zvonuri funcționa așa cum făcea întotdeauna. Și nu a făcut nimic pentru ea.

Înainte ca el să mai poată spune un cuvânt, gardurile familiare ale complexului au apărut la vedere, porțile mari deschizându-se pentru a-i lăsa să intre, întemnițând-o încă o dată.

OceanofPDF.com

Capitolul patru

LYLA

COMPLEXUL ERA MARE, o bucată de teren închisă în mijlocul pustietății cu patru clădiri. O clădire adăpostea personalul de securitate și handlerii de la fața locului, celelalte trei adăposteau fete de toate vârstele. Clădirea A avea dormitoare și zone de antrenament pentru fetele sub zece ani, clădirea B avea același lucru pentru toate fetele între zece și optsprezece ani, iar clădirea C - cea în care locuia ea - avea dormitoare puțin mai mari și o cameră medicală. Deși era o cameră normală, fusese supranumită așa de către fete pentru că acolo erau trimise dacă una dintre ele se întorcea prea rănită. Era cea mai frumoasă cameră în care dormise vreodată, cu un pat adevărat în loc de paturile suprapuse care li se dădeau, cu o saltea moale și două perne. Salteaua ei era tare, iar perna ei unică și mai tare. Deși nu conta, pentru că, de obicei, atunci când cineva mergea în camera medicală, suferea prea mult ca să observe vreunul dintre lucrurile frumoase.

Fusese acolo o dată de când venise la complex -în noaptea în care îl cunoscuse.

A înghițit, scuturându-se de amintirea dureroasă, una care o trimisese în cameră săptămâni întregi pentru a se vindeca, una care aproape o convinsese că va muri.

Ieșind din mașină în timp ce oamenii de la pază închideau porțile, ea s-a îndreptat spre locuința ei și l-a văzut pe însoțitorul ei, Trei, coborând scările din clădirea C. Fetele nu știau numele reale ale însoțitorilor. Cele mai multe dintre ele nu-și cunoșteau nici măcar numele lor reale. Tuturor li se dădeau nume, și așa deveneau. Trei fusese handlerul ei de când venise la complex, la șaisprezece ani, timp de opt ani. Femeia nu era, de obicei, atât de rea precum erau îndrumătorii Unu și Doi. Era corectă cu fetele, voia ca ele să fie hrănite, odihnite și să arate bine, și avea reguli simple pentru dormitoarele ei. Atâta timp cât unul toed linia, ea a fost decent. Dar Lyla nu a fost păcălit de șarada. Știa cât de repede se declanșează întrerupătorul, cât de puțin timp îi lua calmului să devină crud.

Femeia mai în vârstă, cel puțin în jur de patruzeci de ani, se uită la Lyla cu fața încruntată. "Din nou?"

Lyla a dat din cap. Întrebarea nici nu avea nevoie să fie pusă pe deplin. După șase ani, toți erau conștienți de ghinionul pe care îl aducea cumpărătorilor ei. Toată lumea știa că cineva îi viza, dar nimeni nu știa cine.

Trei a scuturat din cap. "Bărbații idioți, nu învață niciodată."

Lyla a rămas tăcută, așteptând instrucțiuni. Nu a trebuit să aștepte mult.

"Du-te, odihnește-te."

Fără să aștepte mai mult, Lyla o ocoli rapid pe cealaltă femeie și urcă scările clădirii. Era veche de câteva decenii, vopseaua se scorojea în unele locuri și mobila era crăpată în altele, dar era totuși cea mai frumoasă casă în care fusese. Complexuri ca acestea erau multe, iar Lyla locuise în cinci complexe diferite - cel mai neobișnuit pentru orice fată - dintr-un motiv bizar. De obicei, o fată rămânea acolo unde fusese trimisă inițial, familiarizându-se cu locul și cu îngrijitorii. Putea fi mutată o dată, sau maxim de două ori, dar niciodată de cinci ori, iar Lyla nu înțelegea de ce fusese așa. Fusese un copil ascultător, o adolescentă liniștită, iar asta pur și simplu nu avea sens. Se bucura doar că fusese stabilă în ultimii opt ani.

Urcând scările până la etajul al doilea, unde se afla camera ei, a trecut pe lângă câteva fete care zăboveau pe palier, vorbind între ele despre clienții sau stăpânii lor, oricare ar fi fost aceștia. Nu erau la fel de multe fete în clădirea asta ca în celelalte, în principal pentru că multe fete aveau contracte pe termen lung și trebuiau să stea cu contractanții lor. Așa cum fusese prietena ei, Malini, timp de câteva luni.

Ea și Malini nu fuseseră apropiate, nu până în noaptea care îi schimbase viața, iar cealaltă fată stătuse lângă ea, lăsând-o să țipe în timp ce o ținea de mână. În urma acelui eveniment, Lyla a găsit cel mai apropiat lucru de un prieten pentru

pentru prima dată și, pentru o vreme, a respirat mai ușor.

Deschizând ușa de la camera ei, a intrat și i-a găsit pe amândoi colegii de cameră blocați într-un sărut aprins, despărțindu-se când a intrat ea.

"Îmi pare rău, mă voi întoarce mai târziu", le-a spus ea.

"Nu, e în regulă", a vorbit cea mai înaltă din cuplu, Reina. "Am auzit că ai fost ofertat din nou."

Lyla a ezitat înainte să intre și să se ducă la patul ei mic din colț, prăbușindu-se pe el. "Da."

"Este mort?", a întrebat cealaltă colegă de cameră, Millie. "Da."

"La naiba", mormăi Reina, cățărându-se pe patul supraetajat pentru a ajunge sus. "Cum?"

Lyla a arătat spre fruntea ei. "Glonț în cap."

"Fato, aș da orice ca hărțuitorul tău să fie obsedat de mine chiar acum", remarcă Millie, cu o tentă de invidie clară în voce. "Să moară vreun bărbat lângă mine? Fără să i-o trag nimănui? Cel mai bun tip de viață."

"Nu e un bărbat oarecare", i-a amintit Reina. "E un criminal. Îmi pare rău, dar aș prefera oricând niște puști bogați în locul lui. Cu pule bogate, știu ce primesc. Mă pot descurca cu asta."

"Dar vă puteți imagina..."

Lyla a ignorat conversația, închizând ochii și stând întinsă pe pat, fără să vrea să audă ce aveau de spus. Ei nu o plăceau. Trăiau cu ea, o tolerau, dar nu era prietena lor. Nu aveau grijă de ea ca

aveau grijă de prietenii lor adevărați. Nu știa de ce, dar așa era. Din nu știu ce motiv, nimeni nu a vrut să-i fie prieten în toți acești ani. Singura prietenă pe care o avusese în copilărie o lăsase în urmă și fugise, iar Malini plecase și ea acum.

Și era obosită.

Fără să se schimbe, s-a băgat pur și simplu sub cearșaful subțire și s-a întors spre perete, dându-le spatele colegilor de cameră.

Sunetul umed al săruturilor umplea încăperea, așa cum făcea în multe nopți, iar Lyla pur și simplu îl ignora. Toate fetele se antrenau atât cu bărbați, cât și cu femei, și multe dintre ele își găseau companie una cu cealaltă pe măsură ce creșteau. Era perfect natural în lumea ei, și se bucura că Reina și Millie se aveau una pe cealaltă. În lumea nenorocită în care trăiau, era o binecuvântare să găsească așa ceva.

Pentru ea, nu era nimic.

Se întinsese în nenumărate paturi și fusese folosită împotriva voinței ei, fără să poată scăpa decât în mintea ei. Uneori, corpul ei reacționase, alteori nu. Uneori, a fost dureros, alteori nu. Crezuse că asta era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla, și totuși amenințarea cu mai rău persista mereu.

Se simțea moartă pe dinăuntru, singura scânteie de viață adusă de bărbatul din umbră, și nici măcar asta nu știa dacă era din cauza istoriei lor sau din cauza atracției.

În timp ce respirația din spatele ei devenea mai grea, Lyla a închis ochii și s-a întrebat despre el. De ce era fixat pe ea? De ce îi dăruia trandafiri negri veșnici pentru fiecare crimă? De ce avea o conversație cu ea acum și o instruia să spună tuturor că a fost el? De ce făcea tot ce făcea? Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât devenea mai nervoasă. Și era obositor ca emoțiile ei să oscileze de la furie la depresie, un du-te-vino constant.

Cumva, poate din cauza oboselii, simțea că plutește încet în derivă, ultimul ei gând fiind ochii hipnotici și nepotriviți și un sentiment de pericol care o urmărea.

***

S-a trezit cu o tresărire când cineva a scuturat-o.

Clipind rapid pentru a-și concentra ochii, a văzut chipul îngrijorat al Reginei care o privea. "Trei te-a chemat la birou."

Groaza i se aduna în stomac.

Biroul nu era niciodată folosit, cu excepția cazului în care cineva de la un nivel mai înalt al operațiunii era în vizită și dorea să organizeze întâlniri.

Și ei o sunau.

La naiba.

Înghițind pentru a-și umezi gâtul brusc uscat, ea își roti picioarele și se îndreptă, părul ei fiind un cuib care îi cădea în jurul corpului. "A spus de ce?"

"Nu."

Bine, asta nu era bine. Dar ea știa că se va întâmpla. Poate că le aducea bani, dar le pierdea definitiv clienții. Asta nu era bine pentru afaceri. Aveau de gând fie să o trimită departe, fie pur și simplu să o omoare, iar oboseala din interiorul ei aproape că se simțea ușurată la gândul celei din urmă.

Fără să mai piardă timpul, a ieșit din cameră în aceleași haine în care dormise, hainele acum șifonate pe care i le dăduse el, și a ieșit din clădire la lumina zilei. Abia a tras o gură de aer înainte ca un gardian să o escorteze rapid spre clădirea principală, neacordându-i nici măcar o fracțiune de secundă de răgaz pentru a simți soarele pe față.

Îndreptându-și hainele, a intrat în clădire, urmându-l pe paznic când acesta a virat la stânga într-un coridor, conducând-o spre ultima ușă de pe drum. În ciuda luminii zilei de afară, coridorul era întunecat și umed, cu un miros de mucegai înăuntru care părea să emane chiar din pereți.

El a deschis ușa și i-a făcut semn din cap să

intre. Respirând adânc, ea a intrat.

Și a înghețat.

Trei stăteau în colț, un bărbat mai în vârstă stătea în spatele biroului, iar el ocupa scaunul din față.

Ce naiba făcea el acolo?

Ea a rămas nemișcată, păstrându-și fața cât de neutră a putut, și l-a înfruntat pe Trei.

Femeia mai în vârstă i-a indicat singurul scaun gol din cameră, în fața biroului și lângă al lui. Cu inima bătând cu putere, ea s-a așezat cu grijă în el.

"Acesta este domnul H.", spuse Trei în semn de prezentare, indicându-l pe bărbatul mai în vârstă din spatele biroului care o privea încruntat, ochii lui iscoditori făcând-o să se simtă clar inconfortabil. "Știi de ce este aici."

Lyla a dat din cap.

"Vorbește mai tare, fată!" Vocea domnului H a bubuit, făcând-o să tresară de zgomotul brusc. Inima îi bătea cu putere, ea își dorea să se calmeze, urând faptul că el îi va auzi vocea din nou când ea îi spusese că nu o va face. Faptul că Trei nu-l prezentase, deși era acolo, o făcu să se întrebe dacă știa măcar cine era. Știa domnul H? Știa cineva?

"Eu... nu știu ce să spun", îi spuse ea bărbatului mai în vârstă în liniște, ignorând deliberat prezența întunecată de pe margine.

"Pentru început, spune-mi cum s-a întâmplat noaptea trecută", i-a spus bărbatul mai în vârstă, înfiorător.

Ignorând felul în care ochii lui ardeau asupra ei, dar conștientă de ceea ce îi ceruse să spună, s-a adresat domnului H. "A fost Omul din Umbră."

Trei au gâfâit.

A fost fascinant să vadă cum încruntarea bărbatului mai în vârstă a dispărut, înlocuită cu ceva foarte asemănător cu frica. Ea știa că Omul Umbrelor era un zvon în lumea

interlopă, dar pentru

martor Doar impactul pe care sunetul numelui său îl putea avea asupra cuiva puternic ca domnul H o făcea să simtă ceva cald în stomac.

Pentru prima dată în viața ei, înțelegea cum se simte cea mai mică licărire de putere. Și se întrebă dacă lui îi dădea o senzație, să fie acolo și să fie martor în persoană, să vadă cum reacționau oamenii la numele lui, fără să țină cont de faptul că el era chiar acolo.

Poate că de asta venise. Pentru a găsi o satisfacție întortocheată în teroarea lor.

Domnul H s-a aplecat în față. "De unde naiba știi tu asta?"

Ce putea să răspundă la asta? Gândi repede în picioare, a răspuns ea cu toată seriozitatea de care a fost în stare. "A existat un apel pe telefon după ce cumpărătorul a fost împușcat. Omul de la celălalt capăt al firului s-a prezentat drept Omul din Umbră."

Domnul H s-a încruntat. "Asta e foarte ciudat. Nu face parte din modul lui de operare."

Ea nu a comentat acest lucru.

În timp ce el contempla în tăcere, ea a simțit o mână înmănușată atingând-o pe a ei, bărbatul de lângă ea strecurându-i ceva în mână. Hârtie, după cum o simțea. Strângându-și mâna, a băgat-o pe furiș în buzunarul blugilor pentru a se uita la ea mai târziu, confuză cu privire la ce se întâmpla.

Domnul H s-a holbat la ea într-un mod stânjenitor pentru o lungă perioadă de timp înainte de a-și înmuia degetele, sprijinindu-și coatele pe birou.

"Ești o adevărată enigmă, fată. Primești unele dintre ofertele noastre cele mai mari și pierzi unii dintre cei mai buni clienți ai noștri."

Lyla a rămas tăcută, neștiind dacă și cum să abordeze acest subiect. S-a concentrat asupra bărbatului care vorbea, conștientă de bărbatul tăcut de lângă ea, și a simțit un sentiment ciudat de siguranță care o învăluia. Ciudat, pentru că nu era o emoție cu care era obișnuită. Poate că nu știa nimic despre el, dar știa că nu ar fi lăsat-o să fie ucisă din propriile sale motive. Prezența lui acolo o asigura că va rămâne în viață.

O strălucire ușoară a intrat brusc în ochii negri ai domnului H. "În regulă, asta e tot. Puteți pleca acum."

Lyla nu știa ce înseamnă schimbarea, dar se îndoia că era ceva bun. Luând asta ca pe un concediu, s-a ridicat și a ieșit din birou, gardianul așteptând să o escorteze înapoi în camera ei.

Din fericire, camera era goală, atât Reina, cât și Millie fiind undeva departe. Așezată pe patul ei nefăcut, scoase bucata de hârtie mototolită din buzunar, uitându-se la biletul pe care i-l dăduse, o frază mâzgălită cu șiruri masculine, care o făcu să-și taie respirația.

"Vocea ta îmi face atomi să cânte.

Nu înțelegea graba pe care o simțea la auzul acelor cuvinte. A fost... frumos. Aproape poetic, iar ea nu l-ar fi numit poetic nici în visele ei cele mai sălbatice. Dar spunea asta doar pentru a o înmuia sau v o r b e a serios? Ea nu știa, dar ea

știa că nu trebuia să simtă acea grabă, mai ales când venea de la el. Dar stând singură în camera ei, nu putea nega că o afecta. El o afecta, indiferent cât de mult încerca ea să reziste. De-a lungul anilor, trecuse de la speranța de a se deschide la impactul lui asupra ei, la acceptarea lui, la negarea lui, la rezistența la el, la ură, și tot așa. Un ciclu înrădăcinat în faptul că ea îl dorea pe deplin, dar nu știa dacă el îi întorcea sentimentul dincolo de a o ține în siguranță.

Și era exasperată - cu el și cu ea însăși și cu relația lor întortocheată.

Dar el nu-i mai dăduse niciodată un bilet. Ce avea de gând să facă?

Ridicându-se, s-a dus la dulapul ei și a scos cutia din spate. Deschizând-o, a găsit toți trandafirii negri veșnici pe care îi păstrase de-a lungul anilor, unii uscați și ofiliți, alții relativ mai proaspeți, a pus biletul înăuntru împreună cu ei, urându-se și mai mult pentru că îi păstrase pe toți. Punând cutia din nou în spate, a închis și s-a dus să se împrospăteze, știind că mai avea câteva ore până să-și înceapă tura.

După ce a folosit dușurile comune, s-a îmbrăcat în pantaloni scurți și un maiou, și-a prins părul într-un coc și s-a dus la bucătărie să mănânce ceva. Nu erau prea multe opțiuni din care să aleagă, dar hrăneau pe toată lumea și, sincer, asta era mai mult decât suficient în majoritatea zilelor. Bucătăria era ocupată cu fete care își luau masa, unele dintre ele vorbind cu

între ei, cei mai mulți dintre ei ținându-și pentru ei ca și ea. Era ceva comun. Ceva era rupt în fiecare dintre ei și, deși acesta era un punct comun, nu era un punct de însoțire.

Ținându-și capul plecat, a luat niște lapte și cereale într-un castron de plastic ieftin și s-a întors sus, în liniștea camerei ei, înainte de a trebui să înceapă lucrul peste câteva ore. Când nu era scoasă la licitație pentru contracte pe termen scurt sau lung, lucra ca ospătăriță în Cartierul Cluburilor, rotindu-se prin cluburile de noapte, cluburile de striptease și sex-cluburile Sindicatului, uneori chiar ca dansatoare dacă aveau nevoie de mai multe fete pe scenă. Era pipăită și fluierată și nu putea păstra niciunul dintre bacșișurile pe care le câștiga, dar tot era mai bine decât o mulțime de alte fete. Erau fete care erau drogate și futute zilnic pentru videoclipuri vândute pe dark web; sclave sexuale care trăiau cu stăpâni atât de cruzi încât viețile lor erau povești de groază, copii care erau puși să facă lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le facă vreodată. Și nu erau doar fete. Știa că exista o întreagă operațiune ca aceasta și pentru băieți. Dacă exista un cumpărător pe piață, acesta era aprovizionat cu tot ceea ce avea nevoie. Așadar, se simțea cu adevărat norocoasă că munca ei zilnică se limita doar la atenție nedorită și pipăit.

Și totuși, deși își spunea că este mai norocoasă, se simțea blestemată.

Privirile ei se îndreptară spre cuțitul și mărul de pe biroul mic al Reginei, iar mintea îi zvâcni din nou. Acela era lucrul pe care îl

nu-și putea explica în sinea ei. Uneori, vedea la întâmplare obiecte cu potențial letal și, imediat, creierul îi imagina cum ar fi să le folosească pe ea însăși. Cuțitul acela, de exemplu, ar fi atât de ușor, partea ascuțită a lamei trecând o singură dată peste vene, atât de simplu de a pune capăt la tot. Ar fi găsit-o în cameră, cu cămașa ei albă și scumpă îmbibată în sânge, care se asorta cu părul ei, cu un zâmbet pe față pentru prima dată când își lua rămas bun.

Închizând ochii, a pus capăt fanteziei, cu o ușoară tresărire a mâinii în timp ce își strângea bolul.

Mănâncă. Dormi. Asta e tot.

Asta e tot ce trebuia să facă. Să doarmă. Să se trezească. Să repete. Doar încă o zi.

Terminându-și repede ultimele cereale, s-a urcat înapoi în pat și a adormit din nou, liniștindu-și demonii din cap, cel puțin pentru o vreme, rugându-se pentru un vis care să-i aducă puțină consolare. Și, spre norocul ei, l-a visat pe el.

OceanofPDF.com

Capitolul Five
LYLA, 1 YEAR AGO

Era acolo, într-una din zonele de relaxare, și o privea cu ochii lui diabolici și nepotriviți în timp ce dansa pe scena de la Sanctum, unul dintre cele mai luxoase cluburi de sex din Club District, care se ocupa de sex și socializare pentru cei bogați sub același acoperiș. În afară de camerele din spate, existau și camere disponibile pentru noaptea de deasupra clubului, la cerere.

Era una dintre petrecerile private ale unuia dintre cei mai importanți, o petrecere privată cu peste o sută de bărbați și femei care proveneau din locuri puternice - avocați, judecători, politicieni, industriași, mafioți, cu toții amestecându-se într-o noapte de sărbătoare lascivă.

Oameni în diferite stadii de dezbrăcare erau deja împrăștiați prin cameră, unii mângâindu-se, alții futându-se. Cei mai intimi își duceau partenerul sau partenerii aleși pentru noapte în camerele din spate, cele

care se adresează tuturor tipurilor de fetișuri pe care ar putea dori să le exploreze.

Trecuse ceva vreme de când nu-l mai văzuse, nu-l mai văzuse fizic. Îl simțise de multe ori, știa că era cu ochii pe ea și mai mult, dar să-l vadă cu adevărat nu era ceva obișnuit. Inima îi tresărea cu fiecare bătaie a muzicii în timp ce el o privea, iar ea se concentra pe el, dansa pentru el, doar pentru el. Relația lor era ciudată, dacă putea fi numită așa.

Îl găsise întâmplător într-o noapte fatidică, iar el o ajutase. Nu crezuse niciodată că îl va mai revedea după aceea, până când el nu a apărut într-unul dintre cluburile unde ea servea băuturi într-o seară. Ea se prefăcuse că nu-l cunoaște, iar el se prefăcuse că nu se uită la ea. Amândoi mințiseră. De atunci, timp de ani de zile, el devenise o prezență constantă în viața ei, o ancoră de care devenise dependentă emoțional, deși știa că nu trebuia să fie. Era periculos, era manipulator și îi plăcea să se joace cu emoțiile ei un pic prea mult. Și totuși, când el venea să o caute, ea era găsită.

"Bună, păpușă", a strigat cineva de sub ea, rupându-i transa. S-a uitat în jos și a văzut că o striga supraveghetorul lui Three, supraveghetorul principal pentru întregul complex de locuințe. Ea a coborât treptele din spatele scenei, mergând spre supraveghetor.

"Sunt niște clienți foarte importanți." A arătat spre zona de relaxare unde stătea cu alți câțiva bărbați, majoritatea deja însoțiți de numeroasele fete disponibile. "Du-te și asigură-te că sunt distrați."

Inima îi bătea cu putere, ea a dat din cap și s-a îndreptat spre zona de lounge. Era puțin mai înaltă decât restul clubului, cu canapele maro și maro de pluș împrăștiate în jurul unei mese ovale de sticlă, iar lumina era mai slabă decât în alte părți.

Unul dintre bărbații mai în vârstă de pe o canapea, care stătea deja cu o fată semi-dezbrăcată în poală, a zâmbit la ea. "Nu ești o frumusețe... Vii să ni te alături, scumpo?"

Înainte ca ea să poată răspunde, o voce, vocea lui, a inserat sec un comentariu tăios. "Inima ta nu va fi în stare să suporte mai mult de unul, Landon."

Bărbatul mai în vârstă, Landon, a chicotit, evident că ascuțimea îi trecuse prin cap. "Ai dreptate. Scumpo, de ce nu te distrezi cu domnul Blackthorn în schimb?"

Dle Blackthorne.

Era chiar numele lui real sau un pseudonim? Orice ar fi fost, era potrivit.

Răsuflând din ce în ce mai repede, s-a întors spre bărbatul de pe canapea, conștientă de felul în care ochii lui îi disecau rochia cu paiete aurii.

Punându-și câte un picior de o parte și de alta a lui, suficient de aproape pentru a-i simți pentru prima dată căldura trupului, l-a încălecat ca pe orice bărbat pe cale să primească un dans în poală. Dar inima ei

niciodată nu a bătut așa cum a făcut-o ea când l-a încălecat, mâinile ei găsindu-i umerii largi, stabilizându-se timid în timp ce începea să își miște șoldurile în ritmul muzicii.

Privirile lor s-au încrucișat.

Privirile ei se îndreptară spre gura lui, spre buzele lui apăsate, în timp ce el stătea pur și simplu, părând nepăsător.

Dar ea putea să vadă cum i se întuneca pupila în ochiul cel mai deschis, putea să simtă umflătura solidă din pantalonii lui, care devenea din ce în ce mai tare cu cât se mișca ea mai mult.

Ea s-a lipit de el și, dintr-o dată, ambele brațe erau în spatele ei, strânse cu putere într-o strânsoare de oțel, cealaltă mână a lui ținându-i maxilarul, amintindu-i de felul în care o ținuse prima dată în labirint. Respirând cu greutate, cu sânii care aproape că-i cădeau din rochia minusculă, ea îl privea în timp ce un cântăreț cânta pe fundal.

Mâna care îi ținea maxilarul s-a mutat la gura ei.

Mănuși. Purta mănuși de piele. Atât de ciudat, dar din nou atât de potrivit cu el.

Degetele lui i-au urmărit buzele, iar ea și-a deschis gura. Ea nu săruta, nu dorise niciodată să sărute pe nimeni și, din fericire, nimeni nu o obligase să o facă. Asta era ceva ce era doar al ei, al nimănui altcuiva. Dacă cineva încerca să pună mâna pe gura ei, ea pur și simplu îi distragea atenția. Nu știa de ce se agățase de asta, poate pentru că era singurul lucru de care se putea agăța și care îi dădea o oarecare aparență de control într-o lume care se învârtea în afara ei.

Orice ar fi fost, era doar al ei. Și niciodată nu ar fi vrut să-l dea mai departe.

El s-a aplecat în față, buzele lui apropiindu-se de urechea ei, iar ea și-a ținut respirația. "Am planuri pentru diseară și tu le strici, flamma."

Căldura care fierbea în corpul ei a murit brusc de frig.

Planurile

lui.

Desigur.

A închis ochii, apelând la puterea ei. Cum ar fi putut să uite cine era el, cum se juca cu ea pentru propriul său scop?

Deși rușinea nu era o emoție pe care o simțea des

-cu genul de viață pe care îl avea, nu prea era loc pentru așa ceva-, a simțit cum fața i se înroșește în timp ce se străduia să se ridice și să plece.

El a ținut-o nemișcată, cu mâinile la spate, sânii înfipți în pieptul lui, gâtul înclinat spre nasul lui. Ea încercase să... nu știa ce încercase să facă. Nu a vrut să-l seducă, nu chiar, dar a vrut să fie aproape de el, să-l simtă împotriva ei, dar nu neapărat într-un mod sexual. Deși era excitată, se bucurase de... siguranță. Chiar dacă el o ținea nemișcată, ea nu simțea panica familiară pe care ar fi simțit-o dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat.

Ea încerca să creeze intimitate, iar el se gândea la planurile lui.

Nu e bine pentru moralul niciunei fete.

Îi promisese că nu-i va mai auzi vocea, așa că a tăcut, concentrându-se pe lumina din spate, calmându-și respirația.

"Ești supărată, Flamma?", a întrebat el în gâtul ei. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi spus că era amuzat. Dar ea știa mai bine, și știa că el nu simțea lucrurile ca ea. Probabil că amuzamentul era dincolo de gama lui de emoții. Poate că nu. Ea nu știa.

Ea a rămas tăcută și a încercat să se îndepărteze.

Strânsoarea lui pe încheieturile ei s-a înăsprit. "Emoțiile tale te vor ucide aici."

A spus asta ca și cum i-ar fi fost frică de moarte. Dacă cineva i-ar îndrepta o armă spre cap, probabil că ar primi glonțul.

Și diavolul care era, îi știa gândurile. "Cum îți vei găsi răspunsurile dacă nu trăiești, hmmm?"

Ticălos nenorocit.

Ținea răspunsurile ostatice deasupra capului ei, forțând-o să continue să trăiască. Făcea asta de ani de zile. De fiecare dată când ea îl întreba despre noaptea aceea, el îi spunea că va primi răspunsul într-o zi dacă va continua să trăiască. Ultima dată când îl întrebase fusese acum un an și, terminând cu prostiile lui, îi luase singurul lucru de care știa că se bucura în întâlnirile lor limitate - vocea ei.

Dar el știa că ea nu i-ar da drumul fără să știe și a folosit-o fără milă, forțând-o să se scuture de gândurile negre,

forțând-o să mai vadă o noapte, forțând-o să mai trăiască o zi. Îl ura pentru asta.

Respirația lui a căzut pe gâtul ei, încet pe pulsul ei, înainte de a se retrage, blocându-și privirile împreună.

"Lumea nu este pregătită să vadă cine aș deveni dacă acest

-" degetul lui a apăsat pe pulsul ei puternic "-nu se oprește niciodată."

Lyla se holbă la el și, încă o dată, se miră că nu-l va înțelege niciodată.

Ea nu era importantă, și el a fostînșelat. Dacă bătăile inimii ei se opreau vreodată, asta nu ar fi schimbat nimic.

***

Săptămâna următoare, el a fost din nou acolo, cel mai aproape de a-l vedea în câteva zile. El era acolo și, de data asta, o fată blondă pe jumătate dezbrăcată stătea în poala lui.

Lyla a înghețat în pas, tava pe care o ținea în mână și pe care o folosea ca servitor zdruncinându-se din cauza mișcării bruște.

Ceva urât, dezgustător, i se învârtea în piept la acea priveliște.

Nu.

A închis ochii, inspirând adânc înainte să-i deschidă din nou. Blonda era încă acolo și urâțenia din pieptul ei se adâncea. Știa că nu avea sens, că nu avea niciun drept și, mai rău, nicio pretenție asupra acestui bărbat. Dar el era al

ei. Indiferent de jocurile pe care le făcea, le făcea cu ea. Ea era obiectul lui

obsesii. Nu voia să existe o alta pe care el să facă o fixație, o alta pe care să o țină în brațe și, mai rău, să o caute cu ochii aceia ai lui.

Dar ea nu avea niciun drept asupra lui.

Niciuna.

Mâna cu care ținea tava a tremurat și ea a ținut-o nemișcată, amintindu-și că orice băutură vărsată urma să fie pedepsită.

Aceiași bărbați de data trecută stăteau în jurul salonului, iar ea își ținea bărbia jos, cu degetele albe de vitriolul din ea. Blonda și-a răsturnat părul peste un umăr, expunându-și sânii goi în fața lui, trăgându-i de sfârcuri.

Lyla a strâns din dinți, așezând băuturile pe masă, ținându-și intenționat ochii în jos și gâtul întors de la el.

Un bărbat din lateral, un tip mai tânăr, cu părul negru, i-a zâmbit. "De ce nu vii să stai aici, dragă?"

O, nu.

Chiar dacă nu voia, nu putea refuza. Acesta era unul dintre lucrurile care li se spunea chelnerilor să le facă - dacă un client cerea ceva în plus, îi dădeai. Din fericire, de când bărbații care o atinseseră începuseră să moară, vorbele de pe stradă îi țineau de obicei departe de ea sau să îi ceară ceva.

Privirea i s-a îndreptat pentru scurt timp spre diavolul responsabil pentru fiecare moarte, dar i-a văzut fața complet neutră, cu ochii ațintiți asupra dansatoarelor de pe scenă. Fără nicio indicație de la el despre cum să se comporte sau

ce să facă, ea a făcut singurul lucru pe care îl putea face fără să fie pedepsită. S-a mișcat și s-a așezat timid în poala tipului, ținându-și ochii fixați pe o lumină îndepărtată în timp ce el îi pipăia sânii. Ea nu a scos niciun sunet.

"Geme pentru mine, dragă."

Ea nu ar fi făcut-o. Asta era ceva ce putea controla. A rămas tăcută, întrebându-se dacă diavolul îl va ucide pe acesta, din moment ce stăteau împreună.

"Târfă dură", a chicotit bărbatul, bătând din palme pentru a atrage atenția celor de la masă. "Un pariu. Cine o face să geamă primește o sută de mii."

Câțiva bărbați au huiduit și stomacul ei s-a prăbușit. A căutat instinctiv privirea lui, doar pentru a descoperi că ochii nepotriviți erau ațintiți asupra bărbatului care o ținea.

"Asta e o problemă, băiete", a avertizat bărbatul mai în vârstă care fusese acolo săptămâna trecută. "Mai bine o lași să plece înainte să te găsească îngerul ei păzitor."

Tipul de sub ea a chicotit. "Nu există îngeri în acest loc, bătrâne."

Nu, dar erau diavoli, cel mai mare dintre ei se uita la ea.

"O voi face să geamă."

Inima ei a tresărit la auzul vocii lui, în timp ce o bătea pe blondă să se dea jos de pe el. Ea a pufnit și s-a ridicat, găsind imediat o altă tură.

Bătrânul a avertizat din nou. "Ea nu merită, Blackthorne."

"Da, este", a declarat el, desfăcându-și ușor picioarele și întinzându-și palma înmănușată spre ea.

Inima îi bătea cu putere, a mers spre el, punându-și mâna în mâna lui înmănușată.

El a tras-o înainte până când ea a căzut în pieptul lui, piciorul lui musculos între picioarele ei în timp ce o așeza. Lyla se holba la el, fascinată de luminile care se reflectau în ochii lui de un verde auriu deschis și de lipsa totală de reflexie în negru.

Și-a pus o mână pe spătarul canapelei, iar cealaltă s-a dus pe partea laterală a coapsei ei.

Un fior îi străbătu șira spinării la simpla atingere și nu înțelegea cum atingerea unui bărbat o putea aprinde acolo unde atingerea altora nu reușea nici măcar să facă scântei. Poate că era din cauza istoriei lor, a legăturii lor, a relației lor întortocheate. Poate pentru că era o proastă să se simtă în siguranță cu el, chiar știind că în spatele ei erau mai mulți oameni. Mai mulți bărbați într-un spațiu mic și întunecat nu-i stârneau decât teamă. Chiar acum, călare pe coapsa lui, nu se simțea deloc așa.

El și-a înclinat capul în față, aliniindu-și gura cu urechea ei, exact așa cum făcuse săptămâna precedentă, și a întrebat calm: "Vrei să-i tai mâna sau să i-o ard?"

Lyla a tresărit la auzul cuvintelor lui, și nu în întregime din repulsie. Ceva din interiorul ei, ceva întunecat și deranjat, voia să-l vadă făcând asta, să-l vadă tăind mâna care o atinsese fără permisiunea ei. Și o speria, acea parte din ea.

A înghițit în sec, bucurându-se de puterea acelei alegeri. "Taie-o."

L-a simțit zâmbind pe obrazul ei, respirația lui îi încălzea urechea în timp ce îi prindea încheieturile în mâna lui rătăcitoare.

"Bună fată."

Cuvintele, blânde, pline de laude, care veneau din partea lui au făcut ca ceva cald să-i inunde organismul, șoldurile ei mișcându-se involuntar, mișcarea ei fiind limitată, controlată de corpul lui.

"Și cum vrei să moară?" întrebă el, cu vocea joasă, aproape seducătoare. "Ar trebui ca Omul din Umbră să o facă de la distanță? Sau de aproape și personal?" Își împinse coapsa în sus la ultimul cuvânt.

Vorbea despre o crimă adevărată și ea era udă, foarte, foarte udă, mai udă natural decât fusese vreodată în viața ei. Nici măcar nu știa că se poate lubrifia atât de mult, iar faptul că ceva atât de macabru o excită era tulburător. Avea de gând să lase o pată pe el.

"Târfa se bucură de asta!" Strigătul puternic din spate a făcut-o să se crispeze, conștiința căzându-i cu lamele ascuțite pe conștiință.

"Shh." Cuvintele șoptite la ureche au liniștit-o puțin. "Suntem doar noi. Întotdeauna am fost doar noi. Concentrează-te pe mine."

Ea a închis ochii și a făcut ce i-a cerut el. Zgomotul din club, sunetele bărbaților din spate, totul încet

au dispărut pe măsură ce ea s-a concentrat pe sunetul vocii lui, cimpoierul conducând-o spre stâncă.

Nasul lui a coborât pe partea laterală a gâtului ei. "Ți-a spus că ești o curvă. Ești o curvă, Flamma?"

Nu știa cum să răspundă la asta, dezgustul din interiorul ei făcându-și apariția.

"Îți place atingerea mea?", a întrebat el, ținându-și încheieturile ferm în timp ce își ducea cealaltă mână la gura ei, urmărindu-i buzele.

"Da", a răsuflat ea, iar degetul lui a pătruns înăuntru.

"Dacă te-aș împinge în jos și te-aș umple cu scula mea, ți-ar plăcea?"

Păsărica i s-a încleștat la auzul cuvintelor lui, golul din interiorul ei acut. A dat din cap.

"Ți-ar plăcea dacă ar face-o altcineva?"

Corpul ei s-a înțepenit.

"Atunci ești târfa mea." Coapsa lui a apăsat în ea acolo unde era goală, apăsându-i clitorisul puternic. "A mea."

Chiar dacă ura cuvântul, când el îl spunea așa, ceva în ea înflorea. Își va aminti asta. Data viitoare când cineva o va face curvă, își va aminti de acest moment.

"Acum, geme pentru mine și-ți voi da un cadou pe care să-l iei înapoi."

Un zgomot i-a scăpat de pe buze, complet neașteptat, înăbușit, în timp ce el îi introducea degetul mare în gură, în timp ce ea îi călărea piciorul, mișcările fiindu-i limitate din cauza strânsoarea pe care o avea asupra ei.

"Bună fată." A simțit cuvintele pe gâtul ei chiar când el și-a deschis gura. Dinții i-au zgâriat carnea și senzațiile multiple de peste tot au făcut-o să-și lase gâtul pe spate, buzele strângându-i degetul mare în timp ce corpul ei tremura. Dinții lui pe gâtul ei i-au trimis căldură prin tot corpul, orgasmul surprinzând-o cu intensitatea lui, stelele din spatele pleoapelor ei fiind atât de frumoase, încât l-a urmărit încă o secundă, ținându-se de ele.

Acest lucru era prețios. Un orgasm voluntar era al naibii de prețios.

Cu lacrimi în ochi, a clipit, uitându-se în sus la tavanul înalt.

Conștientizarea s-a filtrat încet, sunetul râsetelor, al muzicii și al pălăvrăgelilor, iar ea și-a coborât privirea pentru a-i găsi privirea. Pentru prima dată în memoria ei, urmările unui orgasm nu o lăsau să se simtă murdară, nu o lăsau să vrea să-și rupă propria piele.

Se simțea... pură. Prețioasă. Puternică. Toate iluzii, dar s-a agățat și de ele pentru o clipă.

Fața lui a rămas neutră ca întotdeauna, singurul semn că fusese afectat în vreun fel fiind umflătura mare dintre picioare și pupila mărită a ochiului său deschis. El îi dădu drumul la încheieturi și îi scoase degetul mare din gură, dinții ei crestând adânc mănușile. O senzație pulsatilă pe gât a făcut-o să-și ridice mâna, atingând locul sensibil.

O marcase. Pentru prima dată, o marcase vizibil.

Din experiența ei, semnele nu erau niciodată bune. Mărcile însemnau durere, cruzime și nepăsare. Semnul pe care i-l dăduse el fusese plăcere, tandrețe și deliberare. Fusese un dar, o revendicare pentru ca ea să își amintească că era a lui, că nimeni nu putea ajunge la ea atâta timp cât el era acolo.

Iar pentru cineva care fusese deținut, dar nu aparținuse niciodată, asta însemna totul.

OceanofPDF.com

Capitolul S xI
LYLA, PRESENT DAY

ÎNTOARCEREA în Sanctum, după luni de zile, i-a readus amintirile la suprafață. Ultima dată când fusese acolo, el o marcase. Asta o umpluse din nou de speranță și, pe măsură ce trecuse timpul, speranța se diminuase. Din nou.

Știa că trebuie să învețe să își țină așteptările sub control, că trebuie să își accepte soarta și starea în care se află fără să lase speranța perfidă să pună stăpânire pe ea până când începe să viseze la mai mult. Dar, oricât de mult și-ar fi reamintit acest lucru, se întâmpla mereu fără să vrea. Speranța a fost născută, speranța a murit, la fel și o mică parte din ea.

Scuturându-și gândurile sumbre, s-a concentrat asupra durerii din picioarele pe care le purta în tocurile înalte. Clubul era deosebit de agitat în seara asta. Nu era un sex club obișnuit, genul care se ocupa doar de sex. Nu, era un club care reprezenta partea de jos a operațiunilor. Afacerile întunecate, drogurile, băuturile și cretinii se găseau din abundență acolo.

În timp ce-și croia drum printre mulțimea din salonul VIP al spațiului deschis pe un singur nivel, exact spațiul în care el o făcuse să geamă, o dureau tălpile picioarelor în tocurile cu platformă pe care toate fetele care lucrau trebuiau să le poarte. O durea și inima, pentru că în urmă cu un an fusese mai plină de speranță decât acum, așteptându-se cumva ca acel moment să ducă la ceva - în cel mai bun caz la o evadare, în cel mai mic caz la o intimitate mai profundă.

Nu a dus la nimic. Nu se schimbase nimic. Nu a mai atins-o niciodată, dar și-a continuat vigilența. Iar ea era sătulă de asta.

Era clar cineva important din lumea interlopă. Îl văzuse de prea multe ori apărând în public de atunci, în preajma a prea mulți oameni cu aspect puternic, ca să se îndoiască de asta. Domnul Blackthorne, cum i se spunea, era cineva important. De asemenea, umbla noaptea sub numele de Omul Umbrelor, deși se îndoia că cineva bănuia asta. Omul din Umbră era un ucigaș înfierbântat, dezechilibrat, care prospera în haosul pe care îl crea. Dl Blackthorne era rece, stăpân pe sine și meticulos. Dacă cineva bănuia că erau aceiași oameni, acela era geniul.

Iar ea îi cunoștea secretul. Putea să-l folosească împotriva lui, să-l amenințe cu dezvăluirea, dar nu putea. Era slabă și neputincioasă, iar Omul Umbrelor era singura ființă care îi oferea un minim de protecție, indiferent de motiv. Nu putea periclita asta.

În timp ce își făcea drum prin club, își ferea fața de acea secțiune. Chiar și după ani de zile în care s-a clătinat pe tocuri, nu le stăpânea la fel de bine ca alții. Ceva legat de mersul pe ele o făcea să se simtă mai expusă când tot ce voia era să se ascundă. Ura să fie la vedere când tânjea după invizibilitate.

Finalizând o comandă de droguri și băuturi la una dintre mesele unde unul dintre servitori mânca o femeie bine îmbrăcată, se întoarse să se întoarcă repede la bar când privirea i se opri asupra domnului H care stătea într-un colț întunecat al secției, vorbind cu un bărbat cu părul deschis. Nu-i putea vedea fața, dar din limbajul trupului domnului H, bărbatul cu părul deschis părea cineva important.

Împinsă de un instinct pe care nu-l putea numi, s-a îndreptat spre alcovul de lângă masa lor, trăgând cu urechea.

"-Și asta vreau să spun", i-a spus domnul H bărbatului, cu vocea joasă deoarece muzica era mai liniștită în zona VIP. Bărbatul cu părul deschis asculta, cu ceafă vizibilă pentru ea în timp ce învârtea băutura în pahar, un inel cu un fel de simbol al șarpelui înălțându-i-se pe degetul arătător drept.

"Dacă este el, am putea avea în sfârșit ceva", a continuat dl H. "Dacă nu este, fata este oricum inutilă acum."

"Fata are mai multe întrebuințări decât știi tu", a răspuns bărbatul cu părul deschis pe un ton rece. "Dar te-am auzit. A fost... deranjant pentru prea mult timp."

"Domnule", domnul H s-a aplecat în față. "Putem ucide două păsări cu o singură piatră. Hai să dăm un exemplu."

Bărbatul cu părul deschis a dat din cap, iar domnul H a rânjit.

Lyla simțea cum i se răcește sângele. Fie vorbeau despre ea, fie despre altcineva care devenise recent o problemă pentru ei. Și avea un sentiment foarte puternic că era vorba de prima.

Înainte ca ea să se poată îndepărta în liniște, bărbatul cu părul deschis se întoarse brusc, ochii lui ajungând la ea în colț. "Pe cine avem aici?"

Lyla a înghițit în timp ce domnul H s-a ridicat în picioare și a venit la ea, apucând-o de braț și aducând-o în față. "Ea este cea despre care vorbeam."

Bărbatul cu părul deschis, cu ochii căprui deschis și un nas ca un cârlig a zâmbit, îndreptându-se pe scaun. "Vino, stai aici, scumpo."

Nu, ea voia să fugă. Voia să se întoarcă la servirea băuturilor. Dar domnul H o ținea strâns în mână, iar ea era prinsă în capcană. Respirând adânc, a făcut un pas înainte.

Bărbatul cu părul deschis a tras-o brusc, făcând-o să cadă în poala lui. Ea a încercat să se ridice, zbătându-se în timp ce el o făcea să stea pe el, chicotind în timp ce se uita la domnul H. "Adu băutura".

Lyla s-a întors într-o parte, privind îngrozită cum domnul H amesteca un fel de pudră albastră în băutura rămasă străinului, înmânându-i paharul bărbatului.

Ea a început să se zbată mai tare în timp ce bărbatul o imobiliza cu o mână, împingându-i paharul pe buze cu cealaltă. "Bea ca o fată cuminte acum."

Aceleași cuvinte care îi dăduseră o senzație de iuțeală o umpleau de groază. A scuipat, clătinându-se să scape când o durere ascuțită în scalp a făcut-o să se liniștească. Domnul H i-a prins părul de la rădăcină, aproape smulgându-l atât de tare, încât a scâncit de durere.

"Nu, vă rog, nu!", a implorat ea, sperând fără speranță că o vor lăsa să plece.

"Nu e pentru tine, fată", a chicotit din nou bărbatul pe care stătea. "Tu ești doar momeala. E pentru a-l chema afară. Bea."

Asta a făcut cumva lucrurile și mai rele.

În momentul ei de liniște, paharul s-a răsturnat în gura ei, alcoolul amar și ceva acru umplând-o până când nu a avut de ales decât să-l înghită, lichidul arzându-i măruntaiele și așezându-se inconfortabil în stomac, o parte din el scuipându-i din gură.

Se simțea rău, dar au ținut-o imobilizată, făcând-o să bea toată băutura.

Și apoi i-au dat drumul.

S-a ridicat și s-a îndepărtat brusc de ei, împiedicându-se în călcâie, cu echilibrul complet descentrat. Amețeala a asaltat-o, făcând-o să se sprijine de perete, stelele clipind în fața ochilor ei, inima începând să galopeze ca un cal sălbatic, întregul ei corp încălzindu-se treptat până la punctul în care a început să transpire. Gândirea coerentă a început să-i părăsească mintea.

Lumină. Se simțea ușoară, de parcă greutatea lumii îi fusese luată de pe umeri, de parcă nu avea de ce să se îngrijoreze. Ce era chestia asta pe care i-o dăduseră? Nu știa și nici nu-i păsa. Corpul ei a început să se legene în ritmul muzicii, cu măruntaiele încălzite și plutitoare după o înecare nesfârșită, o înălțime lovind-o atât de brusc încât nu știa ce va face când se va prăbuși.

"Da, las-o așa. Vreau ca incinta hotelului să fie sigură. Se va prăbuși imediat."

A auzit cuvintele, dar a rămas în alcov, dansând pe muzică, entuziasmată și îngrozită în timp ce o mică parte din ea își păstra simțul, știind că nu era bine.

Nu, trebuia să plece.

Împiedicându-se de mobilă și de cadavre, a ajuns cumva la ușa din spate, știind că aceasta dădea în alee. Putea să ia puțin aer și totul ar fi fost bine.

Mâini aspre au apucat-o de umăr și au întors-o, ducând-o mai adânc în clădire, la lifturi. Câteva clipe mai târziu, a simțit că este escortată undeva, ochii ei neputând să se concentreze asupra peisajului în mișcare, în timp ce euforia se schimba, transformându-se în durere ascuțită. Se auzea gemând în agonia mușcătoare, dar asta nu o ușura, ci doar sporea senzația de ciupit sub piele.

Dintr-o dată, era la orizontală, cu un pat sub spate, și a clipit din ochi pentru a vedea tavanul.

Amintirile privind plafoanele pe spate o asaltau; gaura neagră o chema din nou. Dar îi era prea cald, pielea îi era inconfortabilă. Cineva îi smulse hainele, lăsând-o goală pe așternuturile reci. Pierdută între durerea și delirul care o chemau, avea nevoie de ceva. Avea nevoie de mai mult. Doamne, de ce avea nevoie? Trupul îi transpira în timp ce inima îi făcea ore suplimentare, bătându-i în piept, fiecare piept aducând-o cu o secundă mai aproape de o moarte sigură. Avea de gând să moară? Asta era?

"Trăim online?"

"Da."

O durere ascuțită în sfârc a făcut-o să strige când gura cuiva i l-a acoperit.

"Nu!" A încercat să îi îndepărteze, zbătându-se, iar cineva a pălmuit-o puternic, făcându-i capul să se învârtă mai repede. Dar, din fericire, oricine ar fi fost a lăsat-o în pace.

"Încarcă feed-ul. Va veni când va vedea asta."

Cineva vorbea, iar ea știa că trebuie să se concentreze asupra cuvintelor pentru a înțelege ce se întâmplă, dar se simțea încet, ca și cum ar fi încercat să meargă prin noroi. Unde era ea? Ce pat era acesta? Cine venea?

El.

El venea.

Un val de ușurare atât de mare a cuprins-o încât a început să plângă. Dar nu, el nu putea veni. Ei îl așteptau. L-ar fi prins, iar ea nu voia asta. Cine o va face să se simtă în siguranță atunci? Cine i-ar da răspunsuri? Cine i-ar

încredere? A avut ea încredere în el? Nu. Ba da. Un pic. Poate că da. La ce se gândea? De ce era atât de febrilă?

Minutele, orele sau nopțile au trecut, nu știa; s-a uitat la tavan, zvârcolindu-se pe pat pentru a găsi o oarecare formă de confort, corpul arzându-i în timp ce respira, inima bătându-i într-un mod care o speria. A încercat să inhaleze pentru a se calma, dar nu se putea concentra suficient, nu se putea concentra pe nimic.

Dintr-o dată, tavanul a dispărut, camera devenind neagră ca smoala.

Ea s-a smiorcăit.

Nu-i plăcea întunericul. Îi veneau în minte amintiri în care era prinsă în spații întunecate, frica făcând-o să tremure în timp ce începea să plângă. Era singură și urma să moară, supradozată de un drog pe care nu-l cunoștea, ca momeală pentru un bărbat pe care nu-l cunoștea, de către străini cărora nu le păsa. Nimănui nu-i păsa. Ce rost mai avea să trăiască?

Ceva rece a apăsat-o pe obraz, făcând-o să caute mai mult din răcoarea care i-a oferit un scurt moment de răgaz.

O mână. Piele.

"Shh." Vocea morții a venit din întuneric, vocea lui, chiar lângă urechea ei. "Sunt aici, Flamma. Shh."

Un strigăt ascuțit de ușurare o cuprinse fără voie, chiar dacă mintea ei se revoltă. Nu, nu, el nu putea fi aici. Trebuia să-l avertizeze. Dar îi promisese că nu-i va mai auzi vocea. Dar ea nu voia ca el să moară. La naiba cu promisiunea. Trebuia să trăiască.

"Este... este... o capcană", s-a bâlbâit ea cumva, dinții clănțănindu-i în timp ce ochii ei încercau să îl găsească. Nu putea vedea nimic în întunericul total, dar îl simțea - musculos, solid, acolo.

"Nu-ți face griji", a liniștit-o el, cu vocea moale, aproape liniștitoare, pielea mergând spre celălalt obraz.

Ea a scuturat din cap, incapabilă să-l vadă. Găsindu-și mâna de pe față, i-a atins mănușa de piele, apucându-l de încheietură, plânsul izbucnindu-i din piept. "M-au... drogat... drogat."

"Și vor plăti."

Promisiunea de răzbunare din acele cuvinte, știind că el se va ține de cuvânt, a calmat-o puțin. El era acolo. Ea va fi bine.

"Medicamentul este fatal. Nu știu ce doză ți-au dat, dar nu sunt dispus să-mi asum riscul. Ai două opțiuni", i-a spus el încet, vocea lui întunecată făcând-o să se concentreze pentru o clipă. "Fie scot drogul din organismul tău în timp ce abia ești conștientă, fie te fac inconștientă și îl las să se elimine singur. Aceasta este mai lungă și mai riscantă."

Nu voia să stea acolo mai mult. Și-a scuturat din nou capul de mâna lui, iar el probabil a înțeles.

"Medicamentul vă va face să deliraţi pe măsură ce efectele se acutizează.

Nu vei fi pe deplin conștient."

"Am încredere în tine", a reușit ea să scâncească când un fulger de căldură i-a străbătut corpul, provocându-i spasme.

"Exact asta ți-a pecetluit soarta acum atâția ani."

Ea știa asta. Îi încredințase ceva important și el nu o mai lăsase să scape de atunci.

Senzația mâinilor lui înmănușate pe coapsele ei a făcut-o să gâfâie, senzație accentuată de ceea ce era în organismul ei și de întunericul total al camerei. Lipsa vederii a făcut-o să fie foarte conștientă de locul în care se aflau mâinile lui și de cât de mari le simțea pe membrele ei.

L-a simțit împingându-i picioarele deschise, căldura săgetându-i până la joncțiunea coapselor, dar nu și umezeala. I-a simțit umerii, umerii largi, foarte largi, despicându-se și ținând-o deschisă, în timp ce respirația lui cădea pe păsărica ei. Sânii i s-au zbătut, ea a strâns cearșafurile pe partea ei când gura lui a făcut contact cu ea acolo pentru prima dată în primul lor sărut.

Umezeala a acoperit-o în timp ce el îi atingea clitorisul cu vârful limbii, înainte ca partea plată a limbii lui să preia controlul, îndemânarea gurii lui făcând-o să țâșnească într-un mod în care nu o mai făcuse niciodată, făcând-o să simtă senzații atât de puternice încât nu erau plăcute, erau aproape dureroase. Ea a plâns în timp ce el o făcea, greutatea din membrele ei crescând cu fiecare secundă care trecea.

Și apoi, pentru prima dată în ultimii ani, a simțit că vine imediat, mai repede decât ar fi crezut posibil. Poate a fost drogul, poate a fost el, poate a fost o combinație a ambelor. Nu știa și nici nu-i păsa. Pur și simplu a venit și s-a simțit... incompletă. S-a simțit dureros, fără o iotă de plăcere.

Dar, pentru o clipă, a luat-o razna.

"Încrederea ta, flamma, este cel mai captivant drog."

Cuvintele liniștite i-au pătruns în mintea începătoșată în timp ce se uita în jos spre locul de unde venea vocea lui, nevăzând nimic, aproape ca și cum un om invizibil o atingea. Omul din Umbră. Omul ei.

"Nu-ți mai dau", i-a spus ea în fracțiunea ei de secundă de claritate și i-a simțit dinții pe interiorul coapsei.

"O vei face. Fiecare atom din corpul tău cântă și pentru mine."

Cuvintele lui i-au amintit de bilet, coapsele ei strângându-se în jurul umerilor lui în semn de reculegere. "Reacțiile corpului meu nu înseamnă nimic." După modul în care fusese folosit și abuzat de-a lungul anilor, nu mai avea încredere în el. Nici măcar nu-i plăcea. Faza de ură de sine pe care o avea față de corpul ei la început dispăruse de mult; acum era doar amorțeală.

Ceva cald i-a apăsat pe clitoris, făcând-o să gâfâie. "Chiar și fără sens, sunt toate ale mele."

A vrut să respingă afirmația lui, dar un alt val de ceață a cuprins-o. A plâns, plângând pentru că el o revendica fără să o revendice, el o dorea fără să o dorească, iar ea avea nevoie de mai mult, avea nevoie de el, iar el nu i-a oferit asta. Ea plângea și se opunea în timp ce durerea din corpul ei creștea, iar el a rămas până când ea s-a predat. Gura lui a făcut ravagii în timp ce o făcea să vină din nou și din nou și din nou, până în punctul în care ea a leșinat, sau a crezut că a leșinat. O mare parte din el a rămas în gol pentru ea, dar corpul ei a continuat să răspundă, să reacționeze, a continuat să vină, lăsând-o

dureroasă și sătulă, dar goală și incompletă, încleștată de o sete pe care o simțea în suflet, care nu avea să fie niciodată potolită.

Cu toate acestea, el a rămas cu ea.

OceanofPDF.com

Capitolul șapte
HIM

ACEST LUCRU A ACCELERAT LUCRURILE.

Orgasm după orgasm, supraîncărcare senzorială pentru el, a schimbat totul.

De când memoria lui nu mai funcționa, receptorii săi senzoriali nu mai funcționaseră cum trebuie. Nu fusese niciodată capabil să reacționeze la orice sunet sau imagine, chiar dacă le înregistra. Dar văzând-o, se simțise ca și cum ar fi găsit cele mai bogate nuanțe ale culorilor sale preferate, întipărite pe retină cu un gust dulce pe limbă. Oamenii au spus că era o experiență ciudată din cauza ochilor lui, dar el știa că nu era așa. Percepția lui asupra lucrurilor era doar diferită. Dar vocea ei era ceea ce el nu-și putea explica. Prima dată când o auzise vorbind, sunetul îi trimisese vibrații pe piele, ca un diapazon lovit de ceva, unduindu-i corpul cu o intensitate nemaiauzită, lăsându-l din nou cu

gustul dulce pe limba lui. A căutat-o din nou, doar ca să vadă cu ochii lui dacă a fost o întâmplare sau ceva real.

Corpul lui încă bâzâia de la vibrațiile cuvintelor ei, de la micile ei strigăte, de la gemetele ei strangulate, cu gura plină atât de sucurile ei, cât și de gustul senzorial dulce, o combinație de care devenea dependent cu fiecare secundă care trecea. Era real. Și orice ar fi fost, era a lui. Nu-i păsa dacă ea avea acest efect asupra oricărui alt om. Îi va eradica pe toți până când el va fi singurul care va rămâne în picioare, dacă va fi cazul.

Corpul ei epuizat a tresărit în somn, iar el a trecut un deget peste gura ei delicioasă. Buzele luxuriante se odihneau sub atingerea lui și el se întreba ce gust ar avea ea acolo. Nu sărutase niciodată pe cineva pe gură, nu simțise niciodată nevoia să o facă. De ce ar fi vrut gura unui străin atât de aproape de a lui și fluidele lor în corpul lui? Nu avea sens. Să ți-o tragi, putea înțelege. Era o nevoie biologică, dar sărutul nu era. Nici oral nu era, ceea ce era unul dintre motivele pentru care nu gustase niciodată nici păsărica. Dar cunoștea bine căile plăcerii și, cu gustul ei cimentat în el, se îndoia că va mai gusta altul, doar al ei.

El urma să fie ultimul ei și ea urma să fie prima lui în multe feluri.

Își apăsă călcâiul mâinii pe sculă, piercingurile încordându-se în timp ce aceasta continua să pulseze, tare pentru orele în care îi smulsese orgasme delicioase

păsărica. Limba lui, aceeași limbă în jurul căreia păsărica ei avusese spasme toată noaptea, era umflată de senzații.

Oh, avea de gând să i-o tragă, să i-o tragă tare. Avea s-o ia așa într-o zi, a hotărât el. Poate să se strecoare în ea în timp ce ea dormea, să o facă să îi ofere încrederea ei până la punctul în care corpul ei reacționa intuitiv la el chiar și în somn. Iar dimineața, ea se va trezi dureroasă, fără să-și amintească cum, dar simțindu-l în fiecare centimetru al păsăricii ei delicate și delicioase. Avea de gând să-i testeze încrederea, să-i ia fiecare gram pe care îl avea în capacitatea ei, până când corpul ei, mintea ei, sufletul ei nenorocit au crezut în cât de importantă era ea.

Ea a fost.

Ea a fost motivul.

L-a văzut așa cum era și s-a topit după el. Îl ura, și totuși avea încredere în el. Ceea ce începuse ca o intrigă se transformase în fascinație, transformându-se încet într-o fixație, culminând cu o obsesie atât de profundă încât el era incomplet fără ea.

Și într-o zi, foarte curând, ea va fi în întregime a lui.

Nu chiar acum. În acest moment, drogul era destul de rău pentru a-i afecta organismul. Ea nu avea nevoie de el pentru a adăuga la ea.

Acoperind-o cu pătura în camera de hotel de deasupra clubului, un loc pe care îl cunoștea ca-n palmă datorită propriului său trecut, era în mișcare, capabil să vadă prin întunericul total datorită ochelarilor săi de vedere nocturnă. Întunericul era pentru ea, ca să o protejeze de camerele de luat vederi, ale căror sunete erau dezactivate. Cu modul în

care camera era încuiată și întunecată,

nimeni nu ar îndrăzni să intre, decât dacă ar vrea să riște să-l înfrunte.

Și nimeni pe lumea asta în toate mințile nu voia să-l înfrunte pe Omul Umbrelor în întuneric.

Atingându-i obrazul cu mâna înmănușată, cu gura și bărbia ude de ea, cu gustul ei gravat pe limbă și în memorie, el a lăsat neuronii din creier să înregistreze graba pe care o simțeau.

Vorbise cu el, pentru a-l avertiza, pentru a-l salva. În ciuda furiei și a durerii ei, îi păsa de el. Prostuță cu inima moale, dar prostuța lui. Ea era rară, focul vieții, al căldurii. El nu înțelegea emoțiile, dar înțelegea știința. Ceva se întâmpla chimic în creierul și corpul lui când era vorba de ea. Se uita la ea, o auzea și simțea senzații în sistemul său. Era cel mai ciudat răspuns, unul pe care îl cercetase intens, doar pentru a-și da seama că era o formă de sinestezie și că nu avea o explicație rațională în toate cazurile. Firele din creierul lui erau pur și simplu încrucișate și pur și simplu se electrificau când se încrucișau cu ale ei, iar asta era ceva ce știa deja.

Lăsând-o în urma episodului ei intens indus de droguri, s-a îndreptat spre ușă și s-a uitat pe vizor. Trei bărbați înarmați îl așteptau, așa cum se aștepta. Idioți.

Făcând câțiva pași înapoi în cameră, și-a verificat semnalul de pe telefon înainte de a-l băga în buzunar și s-a îndreptat spre fereastră. Deschizând-o cu ușurință, a sărit pe pervaz, adrenalina urcându-i în corp la înălțime. El

îi plăceau înălțimile. Îi amintea de casa în care avea să o ducă într-o zi.

Ținându-se de marginile superioare ale ferestrei, a sărit pe țeava care trecea pe partea laterală a clădirii, mușchii lui antrenați lucrând cu memorie, și a început să urce, cu un picior pe marginile ferestrei, altul pe țeavă, bucuros că își purtase echipamentul atletic de antrenament. Asta fusese mai mult întâmplător decât deliberat, totuși. Văzuse cum transmisia din camera ei se făcea online și își dăduse seama în câteva secunde că era o capcană pentru el, iar ea era momeala.

Ei nu știau că ea nu era momeala pe care el ar fi mușcat-o, ea era premiul pe care el îl câștigase deja în acest joc sângeros - trebuia doar să revendice câștigul.

Dar și-a dat seama că trebuie trimis un mesaj, un mesaj mai puternic.

Ajungând să se oprească la fereastra cu cinci etaje mai sus de locul unde se afla ea, s-a uitat înăuntru și a văzut-o ocupată de Howard și de două fete, amândouă sugându-i pula în timp ce el stătea întins în pat, rânjind de gura pe care i-o pusese fetei lui.

Celălalt bărbat avea să regrete asta.

Cu furtișagul unei pisici, anii de pregătire în arte marțiale și parkour intrând automat în acțiune, el s-a balansat pentru a atârna de o mână până când cealaltă s-a prins bine de pervazul ferestrei. Menținându-se stabil, verificând dacă toți ocupanții camerei erau distrași, a deschis încet fereastra și a sărit înăuntru fără zgomot, adăpostindu-se imediat în spatele unei canapele uriașe de pe o parte.

"Fereastră blestemată", l-a auzit pe Howard mormăind. "Păpușă, du-te și închide-o."

A rămas nemișcat în timp ce una dintre fete închidea fereastra și se întorcea, exact când se auzea o bătaie în ușă. Cineva, a presupus el că fata, a deschis-o.

"Care este situația?" a întrebat Howard, sunetul suptului reluându-se.

"Camera a fost liniștită timp de câteva ore. Și întunecată. Nu avem contact vizual."

"Crezi că a venit deja?"

"Mă îndoiesc. Intrările sunt monitorizate. Suntem în alertă maximă."

Securitatea lor era ridicolă. Se întreba dacă Sindicatul știa cât de groaznice erau operațiunile de la nivelul solului sau dacă le păsa.

A venit zgomotul grohăitului lui Howard, urmat de foșnetul fetelor care se agitau și plecau.

"Stai cu ochii pe camera ei. Dacă nu apare până în zori, omoară fata."

La baza coloanei vertebrale, cuvintele i-au provocat o arsură.

Orice om normal ar fi simțit furie, poate, sau chiar dorință de răzbunare. El nu simțea nici una, nici alta. În capul lui, era o ecuație simplă care fusese dată peste cap. Emoțiile nu se încadrau în ea; nu aveau nevoie. Era psihotic? Poate că da. Dar el nu pretinsese niciodată să fie altceva decât diavolul care era.

Câteva minute mai târziu, ușa s-a închis și l-a auzit pe celălalt bărbat așezându-se în pat, luminile stingându-se.

Umbrele s-au format deasupra camerei, iar atunci a preluat el controlul.

Îndreptându-se din ghemuire, se îndreptă pe picioare tăcute spre pat, privindu-l pe bărbatul fără cămașă, ieșit din formă, care dormea. Omul era un laș fără coloană vertebrală, aflat într-o călătorie de putere. Numai întâlnirea cu el de la complexul de locuințe îl făcuse să-și dea seama de asta.

Vizitase complexul de locuințe pentru a vedea sistemul de securitate sub pretextul unei întâlniri ca investitor care dorea să achiziționeze bunuri. Complexul avea o securitate incredibilă, pe care ar fi trebuit să o navigheze dacă ar fi trebuit să ajungă la ea după ce ar fi încuiat-o înăuntru, iar după asta, probabil că ar fi făcut-o. Dar ea trebuia să continue să aibă încredere în el - o va găsi și, de data asta, o va elimina.

Ceva asemănător cu entuziasmul îl cuprinse la acest gând. Mergând spre masă, a verificat sticla de whisky.
100 proof. Bun.

A luat sticla, a deschis-o și a turnat-o mai întâi pe marginea patului, golind-o încet. S-a dus apoi la dulap, a luat o altă sticlă de 100 de grade și s-a întors la pat. A răsturnat-o și a turnat puțin pe bărbatul adormit.

Howard s-a trezit cu o tresărire, ochii zburându-i în toate părțile până când au căzut pe silueta lui, teroarea punându-i stăpânire pe chip. Au spus că l-ai mai văzut pe Omul din Umbră

ai murit. Și după privirea lui, Howard știa de zvonuri.

"Nu, te rog, îți dau tot ce vrei", imploră el ca un porc fără coloană vertebrală ce era, udând patul de frică, mirosul de alcool și urină amestecându-se cu duhoarea pe care vocea lui i-o lăsa în nas. Era ciudat cum mirosea și simțea gustul vocilor, niciuna dintre ele neplăcută, cu excepția ei.

L-a privit în jos pe bărbat, amintindu-și de înregistrările video pe care le scosese din club pe drum, amintindu-și de felul în care Howard îi atinsese părul, părul lui, și îi turnase amestecul drogat pe gât, punându-și gura murdară pe pieptul ei în timp ce ea implora și striga după milă.

Arsura din șira spinării i se transformă într-o flacără la amintirea asta.

Nu, mesajul său trebuia să fie clar pentru fiecare dintre ei.

Luând părul celuilalt bărbat în pumnul înmănușat, a tras tare de el, făcându-l pe bărbat să strige. "Te rog, nu, lasă-mă să plec. Voi face tot ce vrei tu. Te rog."

"Bea", aruncă el același cuvânt pe care îl folosiseră cu ea. Nu reușise să îl vadă pe celălalt bărbat care o drogase, cel cu părul mai deschis, dar avea să afle. Dacă era un lucru la care se pricepea, acela era să găsească informații.

Gâfâind, tremurând, Howard a deschis gura.

A răsturnat sticla și a turnat băutura pe gâtul celuilalt bărbat până când acesta a scuipat și a tușit. În cele din urmă, odată

sticla era aproape goală, s-a dat înapoi. O expresie de ușurare a apărut pe fața celuilalt bărbat, crezând că asta a fost tot.

L-a lăsat să se gândească la asta.

Turnându-și ultimul strop de alcool în gură, și-a tras părul. "Stai așa."

Bărbatul tremurând ținea alcoolul în gura deschisă, cu ochii atât de mari de teroare, încât Omul din Umbră se liniști. A aruncat sticla goală la o parte și și-a scos bricheta din buzunar, întorcând-o în sus.

Celălalt bărbat implorând în sunete, a ținut gâtul lui Howard înclinat complet pe spate și a atins flacăra brichetei cu lichidul din gură.

Focul a preluat controlul, încălzind alcoolul din jurul limbii lui, aceeași limbă care o atinsese pe ea. Bărbatul a început să țipe, zbătându-se, dar el l-a ținut nemișcat, în timp ce focul își făcea loc în gâtul lui, la fel cum drogul coborâse în gâtul ei.

"Atinge-o și vei muri", a remarcat el liniștit. "O atingi mai rău, mori mai rău. E un lucru simplu, nu-i așa? Nu știu de ce nu l-ai înțeles."

Celălalt bărbat era prea dus de durere ca să se mai concentreze, așa că făcu un pas înapoi, îndreptându-se spre ușă, văzându-l pe Howard încercând să se dea jos din pat spre baie. Înainte ca acesta să poată pune piciorul în prag, Omul din Umbră a luat din nou bricheta, bricheta cu însemnele șarpelui Sindicatului - un ouroboros, mai exact - și a aruncat-o pe pat, privind

cu satisfacție, în timp ce flăcările izbucneau pe cearșafurile îmbibate, răspândindu-se până la marginea patului, arzându-l de viu pe bărbat pe dinăuntru și pe dinafară, țipetele acestuia zgâriindu-i simțurile.

Își lăsase bricheta în urmă, astfel încât mesajul să fie clar pentru toți cei din sistem - le cunoștea simbolul, știa cine sunt și nu ar fi ezitat să le facă ceea ce le făcuse aici. Ea era în afara limitelor.

De data aceasta, a ieșit pe ușa principală, ferindu-se de camerele de luat vederi, luând scările de incendiu spre ieșirea din clădire.

Lucrurile se schimbaseră.

Trebuia să își termine ultima misiune înainte să o ducă acasă. Trebuia să o ducă acasă, să obțină încrederea și loialitatea ei înainte de a deschide ușa către trecutul ei.

Dar asta era mai târziu. Lăsase firimituri de pâine pentru a-și da seama de lucruri, iar asta îi aducea suficient timp.

Deocamdată, ea era în siguranță, era nevătămată, iar el putea trăi cu asta.

OceanofPDF.com

Capitolul Eight
Lyla

TREZITĂ CU capul și corpul simțindu-se de parcă ar fi fost împovărate de o tonă de cărămizi, Lyla deschise ochii pentru a vedea deasupra capului ei un tavan familiar. Camera medicală de la complex. Ce făcea ea acolo?

Lumina pătrundea printr-o fereastră mică, dar ea nu-și putea mișca membrele pentru a se ridica din patul moale. Se simțea minunat să stea întinsă și să absoarbă confortul, în timp ce mintea ei încerca să își amintească ultimul lucru pe care și-l putea aminti.

Drogată. A fost drogată.

O cameră întunecată. Camere de filmat. Căldură. El.

El între coapsele ei, devorând-o iar și iar până când ea și-a pierdut cunoștința. Nu știa cât timp a mâncat-o după aceea. Ideea i-a provocat un fior ciudat pe șira spinării - ideea că fusese complet la mila lui, ca să facă ce dorea. Gândul, cu oricine altcineva, o umplea de teroare și dezgust. Și totuși, închizând ochii și

imaginându-și iubitul invizibil în întuneric, nu putea să renunțe complet la acest gând.

Era o idioată, asta era. O idioată nenorocită pentru că a avut încredere în cel mai periculos bărbat pe care l-a putut găsi, care se juca cu ea, care nu avea nicio credință față de nimeni și nimic. Și totuși, el apăruse de fiecare dată când ea avusese nevoie de el. Și deși fusese o capcană pentru el, venise din nou după ea.

Ce joc juca?

Frustrată că a lăsat întrebarea să-i încerce mintea, a încercat să se ridice, chinuindu-se sub greutatea efectelor persistente ale drogului.

Ușa s-a deschis. Trei au intrat în cameră cu una dintre fetele pe care nu le cunoștea, dar pe care le văzuse în clădire. Disprețul de pe chipul femeii i-a făcut stomacul să i se prăbușească. S-a uitat la amândouă, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

"Nu înțeleg ce este atât de special la tine", remarcă femeia mai în vârstă, buzele curbându-i-se într-un rânjet. "A împânzit strada cu cadavre în urma ta."

Trei îi făcu semn fetei mai tinere să așeze o tavă cu mâncare pe masa de lângă ea, în timp ce continua să vorbească. "Nu știu în ce te-ai băgat aseară, dar l-a ucis pe domnul H din cauza asta."

Lyla și-a simțit respirația întretăiată. "Ce?"

Femeia mai în vârstă a scuturat din cap. "Da, fată prostuță. Domnul H a murit din cauza ta. Știi cât de bun a fost cu

fete? Cât de generos? Mulțumită vouă, Puneți-l pe foc viu".

Lyla a rămas tăcută.

"Felicitări, cei de sus te vor supraveghea ca pe un șoim acum."

O fărâmă de furie a străbătut-o.

Cum naiba era vina ei? Domnul H nu fusese un păgân divin al virtuții. O drogase și o atinsese și nu-i părea rău că murise. Nu-i părea rău că a murit niciunul dintre ei. Dar încă o dată, acțiunile altcuiva îi afectaseră viața, iar ea nu voia să se ocupe de asta. Dar trăind în lumea în care trăia, prinsă în capcană cum era, ce alegere avea?

Trei i-a turnat un pahar de suc și a arătat spre mâncare. "Odihnește-te câteva zile și apoi fă-ți bagajele. Ordine. Ai o nouă... misiune. Te muți."

Mușcându-și buza, Lyla și-a deviat privirea de la fata de la ușă, înapoi la Trei. Știa că e mai bine să nu întrebe despre noul ei post. Avea să afle când avea să fie escortată oriunde se ducea.

"Vreo veste despre Malini?" își întrebă pentru ultima oară însoțitoarea, știind că aceasta ar fi știut sau ar fi avut măcar o idee despre locul în care s-ar fi putut afla fata. Dacă se mișca, trebuia să întrebe pentru ultima oară.

Ochii femeii mai în vârstă s-au înfrigurat. "A fost contractată. N-o să-ți mai spun."

Dar era ciudat ca cineva sub contract să nu se întoarcă deloc după lucrurile sale. Posesiuni, la fel de slabe ca

erau, erau importante pentru fiecare fată de acolo. Ea știa asta. Erau lucruri pe care le strânseseră de-a lungul anilor, mici mărunțișuri de confort care contau pentru ele pentru că nimic altceva nu conta. Toate fetele care au fost contractate au primit o ultimă călătorie pentru a-și împacheta lucrurile și a-și lua rămas bun. Dar nu și Malini. Ea se trezise într-o dimineață, plecase să lucreze la o licitație online și nu se mai întorsese. Deși era foarte posibil ca cel care o cumpărase să nu-i fi acordat timp să se întoarcă, ceva în interiorul Lylei nu putea scăpa de sentimentul că nu era asta. Ceva altceva i se întâmplase celeilalte fete.

Ținându-și gândurile pentru ea, a băut sucul și a mâncat pâinea prăjită în timp ce Trei pleca. Fata, o frumusețe blondă și micuță, a ezitat în pragul ușii, ochii ei îndreptându-se spre locul unde dispărea însoțitorul lor.

"Nu știu unde te trimit, dar nu e bine", șopti fata urgent. "Doar... fii pregătită."

Cu asta, fata a fugit și ea, lăsând-o singură cu gândurile ei, un vârtej în mintea ei. O trimiteau... undeva nu prea bine.

Nu știa ce va urma, dar nu știa nici dacă era pregătită pentru asta.

***

În următoarele câteva zile, Lyla s-a odihnit și și-a lăsat corpul să se recupereze de pe urma oricărui medicament pe care îl luase

forțată să consume. I s-au dat câteva zile libere de la serviciu, așa că s-a odihnit și s-a plimbat prin casă, trăgând cu urechea la diferite conversații. Așa s-a oprit în fața bucătăriei, ascultând pălăvrăgeala dinăuntru.

"Care crezi că este treaba cu Omul din Umbră și Lyla?", a întrebat cineva.

Lyla s-a lipit de perete, curioasă să afle ce credeau ceilalți despre toată povestea asta.

"Nici măcar nu am crezut că este real până la toate astea. Acum, nu sunt sigură ce să cred."

"Cred că este doar un client devenit teritorial", a intervenit o altă voce.

"Lyla nu a mai avut un client de când a venit aici", a subliniat o fată. "El îi scoate afară."

"Poate că o iubește."

Lyla și-a prins pantalonii scurți, inima bătându-i cu putere. El nu era capabil să iubească, iar ea nu era încă suficient de disperată să-și imagineze că el ar putea.

Două fete au râs înăuntru, sunetul sfărâmând-o. "Asta nu există aici, Millie. Poate că el vrea doar să o scoată afară."

"Dar atunci de ce nu a făcut-o deja? Au trecut... câți șase ani?"

Ouch. Asta doare.

"Cred că o folosește doar pentru propria lui agendă, oricare ar fi ea. Oricum, doar pentru asta suntem buni."

Ascultând conversația, o mare parte din ea a fost de acord.

El avea o agendă, iar ea era exact ceea ce fusese întotdeauna - o victimă colaterală cu pagube.

***

La o săptămână după incidentul cu drogurile, a fost dată afară din complex la figurat, iar nervii ei erau întinși. Nu numai pentru că se muta din nou și avertismentul fetei îi răsuna în cap, ci și pentru că el fusese absent. Nu-l mai văzuse de la incident, nici măcar nu-l mai simțise, iar absența o rodea, îi învârtea mintea, făcându-i gândurile să oscileze între faptul că el avea o agendă și faptul că îi păsa cu adevărat de ea în felul lui ciudat. Cu cât trecea mai mult timp fără el, cu atât mai mult acest din urmă gând pâlpâia.

Într-un timp record, și-a împachetat întreaga colecție de bunuri materiale într-o singură cutie și a așteptat în fața clădirii ca unul dintre gardieni să vină să o ia. Acesta i-a pus o bandă pe ochi, de rutină, ca și cum ar fi fost transferată într-o locație securizată, iar asta a dezorientat-o, neștiind unde se duce.

Știa că erau consecințele acelei nopți, știa că avea de-a face cu moartea domnului H și cu orice mesaj ar fi trimis. Doar că nu știa dacă era bine pentru ea sau nu. Gardianul a urcat-o într-o mașină și a auzit contactul pornind, îndepărtându-se de cea mai lungă perioadă de cazare în care fusese. Avea șaptesprezece ani când a

ajunsese în acest Complex, optsprezece ani când îl întâlnise pentru prima dată, optsprezece ani când viața ei se schimbase într-o noapte fatală.

În întunericul din spatele legăturii de la ochi, își putea aminti tunetul și picăturile de ploaie care o stropiseră în timp ce fugise în pădurea din jurul complexului, căutând cu disperare să scape când se ciocnise...

Mașina s-a smucit, rupându-i gândurile, spărgându-le până când a respirat adânc și s-a centrat. Amintirile, amintirile ei, erau un vortex puternic care o sugea de fiecare dată, ducând-o în locuri întunecate. Nu-și putea aminti un singur moment din viața ei în care să se fi simțit fericită fără greutatea apăsătoare a ceva teribil. Nu mai știa cum să zâmbească, liniile dintre sprâncene devenind mai permanente decât nu erau.

"La cine mergem?" a întrebat ea, doar pentru a sparge monotonia gândurilor ei, fără să se aștepte la un răspuns.

"Nu știu", i-a spus paznicul. "Eu sunt doar tipul care livrează."

Frumos.

Mașina s-a oprit după o lungă perioadă de timp. L-a auzit pe paznic deschizându-și portiera, înainte să vină lângă ea și să o tragă afară. A simțit soarele pe pielea ei pentru o fracțiune de secundă înainte ca el să o conducă pe niște trepte joase. Încă legată la ochi, ea s-a împiedicat să treacă, cu singura ei cutie de bunuri strânsă la piept. El a dus-o pe o

pe aleea lungă, solul de sub ea era solid, ca un fel de beton. Nările îi erau asaltate de mirosuri moscate, prea amestecate pentru a le putea distinge.

În cele din urmă, după ce i s-au părut ore întregi de mers, a fost împinsă pe un scaun.

I s-a dat jos legătura de la ochi, iar ea a clipit rapid pentru a-și lăsa ochii să se adapteze la lumina bruscă, dându-și seama că se afla într-un fel de birou de depozit, într-o cameră din lemn, cu o masă maro atât de aspră și zgâriată, probabil mai veche decât ea, și - a numărat - patru scaune în jurul ei.

Întrebându-se ce este acest loc nou și care va fi rolul ei în el, ea a luat totul în considerare, așteptând.

Și

așteptarea.

Și

așteptare.

După mult timp, o ușă s-a deschis și trei bărbați, îmbrăcați în blugi și tricouri, au intrat. Energia nervoasă a cuprins-o, picioarele ei bătând pământul în timp ce se uita la cei trei bărbați ciudați, fără să știe cine erau. Dar păreau amenințători, duri, unul dintre ei chiar mai mult. Cel rău era chel, capul îi strălucea în timp ce se așeza în c a p u l mesei, purtând un inel cu același desen de șarpe ca bărbatul din clubul din acea seară.

Ceilalți doi l-au urmat, venind să stea în fața scaunului ei.

"I-ai costat pe șefii mei o mulțime de bani și o mulțime de bărbați, Lyla", a vorbit cea rea, liderul în mod clar. "Ce ar trebui să

facem cu tine?"

A rămas tăcută, cu inima bătându-i cu putere, un sentiment de teamă infiltrându-se în venele ei în timp ce se uita la bărbați.

"Ești prea important pentru a renunța la tine, dar prea nefolositor pentru afacere. Ai fost pârghie împotriva unor oameni puternici, iar acum ești pârghie și împotriva Omului din Umbră." Nerăbdarea din vocea bărbatului o speriase. "Știi cine este el?"

A scuturat repede din cap. Chiar nu știa cine era.

Bărbatul a studiat-o pentru un minut lung. "Omul Umbrelor a apărut de nicăieri acum vreo zece ani. A devenit o legendă în lumea interlopă. Ne-a perturbat calea din nou și din nou, iar până în ziua de azi nu înțeleg care este scopul său final. Deci, lasă-mă să reformulez. Știi ceva despre el?"

Ea a scuturat din nou din cap.

"N-ai minți acum, nu-i așa?" Ea nu

mințea.

"Bine", a zâmbit el, cu fața încrețită în linii de râs care ar fi trebuit să-l facă să arate bine. "Am călătorit mult ca să te vedem. De ce nu te pui în genunchi și să ne faci să ne simțim mai bine?"

Înghițind în sec, s-a uitat la fiecare dintre ei, găsind în ea o aparență de putere. "Asta ar însemna să-ți semnezi condamnarea la moarte. El ucide pe toată lumea."

Unul dintre bărbați s-a apropiat, sufocându-i spațiul. "Vom r i s c a . Dacă îi pasă de tine, poate ne va găsi. Dacă

nu, este câștigul nostru."

Apucând-o de braț, el a târât-o până la bărbatul chel. Lyla s-a uitat în jurul camerei, știind că este prinsă în capcană, știind că nu există scăpare, simțindu-se claustrofobică pentru că, zi după zi, nu a existat nicio pauză. Și de data aceasta, ea știa în sinea ei că el nici măcar nu era conștient de ceea ce se întâmpla.

Bărbatul care o ținea de braț a împins-o în genunchi, iar celălalt și-a scos aparatul foto.

"Fă-l să transmită în direct", a ordonat bărbatul chel de la locul său din capul mesei. "Lasă-l să vadă cum îi stricăm jucărioara."

Lyla a închis ochii.

Nu.

El nu era acolo să o salveze, nu așa cum îi spusese, îi arătase, îi promisese că va fi. Iar ea nu se putea salva singură. El o ademenise cu un fals sentiment de siguranță până când ea începuse să se bazeze pe el, iar acum era prinsă în capcană pentru că el o pusese în pericol.

El mințise.

Și ar putea ucide pe oricine ar vrea după aceea, dar nu ar fi pentru ea. Ar fi pentru el și nu ar aduce niciodată înapoi ultima bucată din ea care s-a rupt.

A închis ochii și a lăsat gaura neagră să o înghită cu totul.

***

OceanofPDF.com

CAMERA EI ERA MICĂ.

Patul ei era mic.

Viața ei era mică. Și

nu conta.

Ea nu conta, nimic nu conta.

Ea era gaura neagră, iar gaura neagră era ea, un nimic nesfârșit fără capacitate de lumină.

Nu știa cine a venit în camera ei, cine a plecat, cine ce i-a făcut.

Nu a simțit nimic; nu a vorbit nimic; nu a văzut nimic.

Se holba la tavanul crăpat, recunoscând crăpăturile din ea însăși, care se lărgeau, se ascuțeau, se lungiseră.

Fără scop.

Fără sfârșit.

Fără viață.

***

OceanofPDF.com

ZILE TRECUTE.

Tavanul a rămas la fel.

Lunile au trecut.

Plafonul s-a înrăutățit.

Timpul a devenit lipsit de sens.

Ultimul semn de viață din corpul ei a venit când cutia s-a răsturnat, trandafirii negri împrăștiindu-se pe podea, scânteind ceva.

Furioasă, a zburat prin cameră și le-a sfâșiat, strivind petalele, învinețindu-le până când ochii au început să-i ardă și gâtul i s-a încleștat.

Ea nu voia nimic de la el. Nici o amintire. Nimic de la omul care o făcuse să creadă într-o iluzie de siguranță, doar pentru a o împinge el însuși în pericol. O trădase de nenumărate ori, lăsând-o în urmă pentru ca șacalii să se hrănească din carnea ei.

Ridicându-se, s-a dus la baie și a luat un aparat de ras din dulapul din spatele oglinzii. Uitându-se la ea, la ochii ei scufundați și la reflexia ei palidă, la părul de care el fusese atât de fascinat, a început să taie firele lungi de păr pe care nu le mai tăiase niciodată. Cu fiecare șuviță de păr care îi cădea, simțea că se duce, simțea că ceea ce fusese dispare, în timp ce o păpușă tăcută îi lua locul - bună de folosit și de jucat, frumoasă la vedere, dar complet lipsită de viață.

Tăindu-și ultima șuviță de păr, l-a lăsat să plece, s-a lăsat să plece, a lăsat să plece tot ceea ce îi lega.

Tavanul s-a crăpat.

***

OceanofPDF.com

PARTEA A DOUA

EMBERS

"De fiecare dată când mi se întâmplă din nou."

-Edith Wharton, Vârsta inocenței

OceanofPDF.com

Capitolul NIne

LYLA | 6 MONTHS LATER

Ea avea de gând să o facă în seara asta.

Avea de gând să îi pună capăt.

Îi luase luni de zile să se decidă cum să o facă și, în sfârșit, a găsit o cale care nu ar fi durut prea mult.

Un cântec se auzea în spate, bătăile erau puternice. Ea nu știa melodia, doar își mișca corpul în ritmul ritmului de pe scenă, pielea i se freca de pielea ei, dar nu reușea să o trezească din somn. Așa se simțea, ca și cum ar fi dormit, trecând prin mișcări, iar într-o zi, pur și simplu, s-ar fi trezit și totul ar fi fost un vis urât.

Timp de luni de zile, fusese așa. Luni de zile a fost închisă într-o cameră, până când răpitorii ei și-au dat seama că era inutilă, că orice momeală ar fi crezut ei că are, ea nu avea. Nu era o pârghie, ci doar o greutate moartă, și în cele din urmă au relocat-o din nou. Acum, ea dansa pe scena de la

un club pe care nu-l cunoștea, și locuia singură într-una din camerele de deasupra clădirii.

Dar ceva se schimbase.

Acum îi era frică să stea lângă oameni.

Acum, după ce fusese închisă atât de mult timp într-o cameră mică și întunecată, doar cu ea însăși, îi era frică să stea în preajma oamenilor. Doar prezența în club o făcea să transpire și să tremure prea tare. Dansul era posibil doar dacă închidea ochii și se făcea să creadă că era singură. Cântec după cântec se schimba. Oamenii o aclamau și o huiduiau de jos, făcând-o să deschidă ochii, dar nu vedea pe nimeni, doar se mișca pe pilot automat, uitându-se la semnul de neon de deasupra ușii principale, concentrându-se pe el.

"Unde demonii vin să se joace.

Ea nu a fost de acord cu asta. Demoni, fiecare dintre ei. Și în sfârșit avea de gând să scape din acest iad.

Tura ei a trecut fără incidente, doar picioarele o dureau, amintindu-i că se afla încă în corpul ei. Un luciu de sudoare îi marca fața, o față care părea bântuită, iar tunsoarea pe care și-o făcuse în urmă cu multe săptămâni o accentua și mai mult. Își ura părul, pielea, carnea, fiecare parte a ei. Între timp, indiferența ei față de corpul ei se transformase din nou în ură. Se gândise să se taie, dar, cumva, durerea încă avea puterea să o sperie.

Scuturându-și gândurile, a coborât de pe scenă la sfârșitul turei și s-a îndreptat spre camera din spate, respirând pe gură pentru a nu se lăsa copleșită de toți oamenii din jurul ei, concentrându-se pe locul unde se afla dulapul ei cu hainele de schimb. Avea și altceva acolo.

Din fericire, fără incidente, a ajuns, deschizând dulapul după ce a verificat că drumul era liber. Se uită la pliculețele cu pudră albastră pe care le furase de pe unele dintre mese în câteva zile. Patru pliculețe. Prima dată când o drogaseră, folosiseră doar unul. Avea de gând să le folosească pe toate și să se drogheze în timp ce inima ei ceda.

Un fior de vinovăție a trecut prin ea, pentru singurul suflet pe care l-ar fi lăsat în urmă, dar a scuturat din cap. Ea nu merita să fie cunoscută. Era mai bine așa.

Punându-și bagajele în buzunar, a închis dulapul și s-a deplasat pe marginea zonei de relaxare, spre ieșirea de incendiu care ducea spre camere.

A evitat să se uite la cineva, dar a ridicat din când în când privirea pentru a verifica dacă drumul îi era liber.

"Hei, Lyla!"

Cu trupul înghețat, s-a întors să vadă cum unul dintre servitori îi înmâna o tavă plină cu băuturi.

"Mindy și-a luxat glezna. Du asta la masa 4 din zona VIP."

La naiba. Bine, putea să facă asta.

Dând din cap, a echilibrat tava în mâinile umede și s-a îndreptat spre secțiunea special delimitată pentru invitații speciali, concentrându-se pe câte un pas pe rând, pliculețele arzându-i o gaură în pantaloni scurți.

Acest club era mai elitist decât toate celelalte în care fusese, așa că avea o clientelă mai numeroasă, care era în topul crème. Urcând treptele joase luminate de neoane, s-a îndreptat spre a patra masă din spate, pașii ei oprindu-se când a observat grupul de bărbați și femei care stăteau la masă

-trei cupluri și un bărbat, și niciunul dintre ei nu arăta ca și cum s-ar potrivi în această parte a lumii. Ei bine, nimeni în afară de uriașul cu un plasture pe ochi. Arăta de parcă s-ar fi integrat perfect.

"Nu înțelegi!", a exclamat cu voce tare una dintre femei, o brunetă cu ochelari, uitându-se la bărbatul de lângă ea, care se uita în jos la tableta pe care i-o arăta. "Cum poți să nu vezi asta?"

O altă femeie, un superb fotomodel, doar îi privea cu un amuzament vizibil, stând în strânsoarea unui braț aparținând unui bărbat bine îmbrăcat, în costum. "Nici eu nu am făcut-o prima dată. Nu toată lumea are ochiul tău pentru detalii, Morana."

Un nume atât de frumos.

Bărbatul cu ochelari stătea vizavi de ei, o femeie cu părul albastru aproape de el. "Mi-a trimis-o săptămâna trecută. Îl urmărește pe Hector mai mult decât noi."

"Mă întreb de ce", a gândit bruneta cu ochelari. "Este pentru prima dată c â n d simt o miză în asta pentru

el".

Era o dinamică atât de ciudată, una pe care nu o mai văzuse până atunci, dar pe care o recunoscuse imediat. A simțit o durere goală în piept. Prieteni. Familie. Arătau ca o familie împreună.

Punând în tăcere băuturile pe masă, priceputã să treacă neobservată, s-a mișcat în jurul mesei, cu capul plecat.

"Mulțumesc", i-a spus femeia frumoasă încet, dar Lyla nu și-a ridicat privirea. Cu gâtlejul strâns, s-a întors să plece, luând cuvântul amabil cu ea, imaginea rămânându-i în minte a grupului de prieteni care împărtășeau camaraderie. În altă viață, ar fi putut fi o fată cu un grup de prieteni care se bucurau de băutură într-o seară. În altă viață, ar fi putut fi o femeie strânsă sub brațul unui bărbat care, în mod clar, ținea la ea. În altă viață. Poate că, dacă ar fi avut o nouă viață, aceasta ar fi fost mai blândă cu ea.

A trecut de colțul zonei VIP și, ieșind din raza lor vizuală, s-a întors, uitându-se din nou la ei.

A fost un lucru frumos de văzut în ultima noapte din viața ei.

Purtând în suflet veselia de a fi martoră la interacțiunile lor, a aruncat tava pe tejghea și s-a îndreptat în cele din urmă spre camera ei, urcând scările de incendiu până la primul etaj, camera ei fiind ultima de pe palier.

Răsucind mânerul, a intrat și a închis ușa în urma ei, îndreptându-se direct spre singura mobilă din cameră - ea

pat micuț. Era atât de mic încât unei femei mai înalte i-ar fi fost greu să doarmă drept pe el.

Scoțând pachetele de pudră albastră din pantaloni scurți, le-a așezat în poală, uitându-se la ele. O sticlă de apă se afla pe podea lângă piciorul ei și ea a desfăcut-o. Deschizând pachetul, a aruncat toate cele patru pliculețe în apă și a scuturat-o bine cu mâinile tremurânde.

Inima îi bătea cu putere, mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare cu fiecare secundă, ea privea lichidul.

Asta a fost.

Așa s-a terminat.

Inspirând adânc, a dus sticla la buze.

Și a întors-o în sus.

Lichidul amar i-a coborât pe gât în timp ce înghițea, înghițind cât de mult putea înainte ca stomacul ei să se simtă plin.

Sticla goală, a pus-o jos și s-a întins pe pat, uitându-se la tavan.

Era un tavan frumos, cu desene ornamentale false în jurul ventilatorului, care îl făceau să arate frumos. Nu ca multe tavane crăpate și decojite la care se uitase. Era un ultim tavan frumos. De ce se gândea la tavane?

Lacrimile îi curgeau pe o parte a feței în timp ce zăcea singură în întuneric, lumina unui felinar de afară aruncând umbre în cameră, amintindu-i de el.

Își permise să se gândească la el pentru prima dată în ultimele luni. Un bărbat fără nume care îi schimbase viața în bine, cel puțin pentru o vreme, și apoi în rău. Un bărbat fără nume care

o făcuse să creadă, în felul lui sucit, că valorează ceva, că viața ei contează pentru cineva, că cineva are grijă de ea.

De aceea îi sângera inima atât de tare? Pentru că el o abandonase, o lăsase pierdută și în derivă ca orice altceva? Pentru că o făcuse să îi pese și ei, iar ea plătise prețul pentru asta? Pentru că, în toate lunile care au trecut de atunci, el nu venise nici măcar o dată s-o caute?

"Voi veni întotdeauna după tine.

Mincinosule.

Găsise el o nouă obsesie, o nouă fată pentru care să ucidă? Sau pur și simplu se plictisise de jocurile lor odată ce gustase din ea? Să fi fost asta, faptul că a avut-o într-un fel, emoția urmăririi dispăruse?

Pentru o clipă, s-a întrebat dacă era din cauză că era mort sau rănit, dar, cunoscându-l, nu putea crede asta mai mult de o secundă. Intensitatea obsesiei lui la apogeu o făcuse să creadă că s-ar fi târât să o găsească dacă ar fi scăpat-o din ochi. Nu, el era viu, iar ea era abandonată.

Primul val de căldură i-a lovit corpul, iar pielea a început să i se ciupească și să i se strângă.

A închis ochii, ținându-se de pereții patului, și val după val de căldură a crescut până la o febră în sistemul ei, în

inima îi bătea atât de repede și de tare în piept, încât nu auzea decât bătăile din urechi.

Bătaia a venit insistent, zguduind-o, ochii ei zburând spre ușă.

Cineva chiar bătea la ușa ei. Ce naiba?

"Hei Lyla, ai niște anticearcăn? Tipul ăsta m-a vânăt rău."

Era una dintre celelalte fete de pe palier. Lyla rămase nemișcată, hotărând să o ignore. Nu era ca și cum s-ar fi putut ridica oricum dacă ar fi încercat. Se simțea bine, stând întinsă acolo, în timp ce corpul ei se prăbușea pe sine.

Bătăile au dispărut, singurul zgomot din urechile ei fiind un șuierat, poate propriul ei sânge. Pleoapele au început să i se îngreuneze, așa că le-a închis, simțind că pământul se zguduie sub ea.

Nu, tremura. Ea

tremura.

Ceva o zguduia.

"Uită-te la mine!"

Comanda puternică și ascuțită i-a făcut pleoapele să se deschidă într-o fantă, blocându-se imediat cu privirea diavolului.

Moartea venise să o ia, până la urmă.

Ea zâmbi.

"Ia-mă ușor, moarte. Te-am așteptat", a șoptit ea, cu mintea ametită, cu ochii închizându-se din nou.

"Deschide ochii, flamma."

O cerere gravă, guturală, urmată de o atingere pe obrazul ei, a făcut-o să deschidă din nou ochii. El i-a verificat ochii, și-a pus mâna pe gâtul ei, apoi a mârâit: "La dracu'!"

A simțit cum ceva o ciupește în partea laterală a gâtului, dar a trecut peste asta. Se gândise la el și, în ultimele ei clipe, creierul ei a fost bun cu ea. Ăsta a fost un har salvator. Iluziile ei aveau milă de ea. Nu prea se putea plânge.

"Tu." Vocea ei abia se auzea, corpul ei se prăbușea în timp ce el o lua în brațe. "Spune-mi... spune-mi unde este..."

"Trăiește pentru mine și o să-ți spun", a negociat el ca întotdeauna, strângându-i corpul lângă trunchiul lui. Era rece și cald în același timp, și atât, atât de solid. Și-ar fi dorit să-l fi avut pe el să-l țină în brațe atâtea nopți.

Lacrimile i-au căzut pe față, iar ea și-a lipit nasul de gâtul lui, inspirându-i parfumul specific.

"Te rog. E ultima mea dorință", a strigat ea încet, și a simțit cum brațele lui se strâng în jurul ei. Iluziile lui erau și ele plăcute, aproape că o făcea să creadă că era îngrijorat pentru ea.

"Mai ai multe dorințe în tine, Flamma, și ți le voi pune pe fiecare dintre ele la picioare. Doar continuă să respiri, ai înțeles?"

Notele întunecate, guturale ale vocii lui au lovit-o simultan cu un alt val de căldură. Ea a gemut și s-a îngropat mai aproape de el, recunoscătoare minții ei pentru

invocându-l pentru ca ea să nu se simtă singură în ultimele ei clipe.

Se mișcau într-un ritm rapid. Zgomotele și priveliștile se începeau, iar ea își simțea membrele din ce în ce mai grele, inima încetinind brusc, făcându-i capul să se învârtă.

"Ai fost... cu altcineva?" a întrebat ea pe un sughiț, exprimându-și cea mai mare teamă, degetele ei strângându-se pe jacheta lui în timp ce o culca undeva, legând-o cu curele. Ce făcea mintea ei? De ce îl făcea să o lege undeva?

El a terminat de strâns curelele astfel încât ea să nu se poată mișca și a apucat-o de față, făcând-o să se concentreze pentru o secundă asupra ochilor lui diabolici nepotriviți.

"Ai fost, ești și vei fi întotdeauna singura mea obsesie, Luna Caine."

Ea a strigat la faptul că el a luat numele altei fete, o durere ascuțită străpungându-i inima, înainte ca totul să devină negru.

OceanofPDF.com

Capitolul zece

HIM

PREA APROAPE.

Aproape că o pierduse și, pentru prima dată în memoria lui, ceva livid îi respira în piept. Emoțiile nu erau ceva ce simțea, dar el simțea. În principal, pe el însuși pentru că nu a găsit-o mai devreme, pentru că i-a luat atât de mult timp să pună capăt problemelor. De asemenea, pe ea, pentru că a crezut că o va lăsa să plece, pentru că s-a gândit că ea ar putea și el nu ar aduce-o înapoi din fălcile morții însăși. Nu o putea avea, nimic nu o putea avea, până când el nu renunța la pretențiile sale.

Dacă trecutul lor îi învățase ceva, era că timpul nu înseamnă nimic în relația lor. El ar fi așteptat ani de zile momentul potrivit cu ea, dar faptul că ea nu avusese răbdare îi spunea două lucruri foarte importante - ea era mai distrusă decât estimase el, iar el trebuia să facă

orice era nevoie pentru a o face să trăiască din nou. Dacă nu simțea din nou, lumea ar fi încetat să mai existe.

Viața ei nu era a ei.

S-a uitat la locul în care o legase în elicopter, zburând deasupra orașului și a câmpurilor din est, ducând-o acolo unde ar fi trebuit să fie întotdeauna.

Ea a gemut de durere, sunetul fiind clar în urechea lui prin a ei, iar vibrațiile sunetului i-au ondulat antebrațele, gustul dulce umplându-i gura.

Îi lipsise asta. Îi lipsise ea. Și aproape că o pierduse. Asta nu era bine. Nu era nici pe departe în regulă.

În timp ce zbura deasupra câmpurilor întunecate de dedesubt, își dădu seama cât de aproape fusese în seara asta - în mai multe feluri decât unul. Tristan Caine fusese acolo, prea aproape, cu restul oamenilor săi, iar el nu era încă pregătit ca ea să plece. Știa ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi plecat prea devreme. Și-ar fi găsit familia, ar fi găsit oameni care să o iubească la nesfârșit, ar fi găsit un bărbat care să o vindece cu dragoste, probabil acel câine al lui Dante care îi urmărea mirosul de luni de zile, sau poate altcineva. Și poate că îi vor potoli demonii pentru o vreme. Dar demonii se vor întoarce. Niciunul dintre ei n-ar fi înțeles asta, n-ar fi înțeles-o pe ea, iadul ei, pentru că niciunul dintre ei nu-l văzuse, cu atât mai puțin trăise prin el. Avea nevoie să se simtă în siguranță pentru a se vindeca, și nimeni nu ar fi făcut-o să se simtă mai în siguranță decât el. Pentru că ei aveau conștiință, morală, etică, iar el? El o avea pe ea.

Ea nu putea fi niciodată a altcuiva. A fost revendicată de un diavol din umbră cu mult înainte ca cineva să o poată scoate la lumină.

Și chiar și înconjurată de atâta dragoste, ea se simțea izolată, singură și se întreba dacă nu cumva era prea distrusă pentru a fi bine. Iar el nu era de acord cu asta. Știa de ceva vreme că ea avea tendința de a se răni singură, mai ales în gândurile ei. Din câte știa el, nu acționase în consecință înainte de seara asta. Ăsta fusese unul dintre motivele pentru care mereu îi atârnase în față singurul lucru pe care știa că și-l dorea mai mult decât orice - răspunsurile ei - ca stimulent pentru a trăi, și asta funcționase o vreme. Trebuia să îi ofere din nou un motiv pentru care să trăiască.

Nu era încă pregătită să își întâlnească trecutul, mintea ei probabil că nu ar fi fost capabilă să facă față la toate deodată, dar într-o zi avea să fie. Și în acea zi, el îi va pune adevărul la picioare.

Manevrând elicopterul cu ușurință, cu ani de experiență în zbor, a virat la dreapta spre munții care mărgineau ținutul înainte ca marea să se deschidă, îndreptându-se spre casa pe care o construise pentru ei de-a lungul anilor. Zborul era unul dintre singurele lucruri, pe lângă jocul cu focul și urmărirea ei, care îi plăceau.

"Sunt moartă?", murmură obiectul obsesiei lui, iar el se uită înapoi la ea, pentru a o vedea clipind înainte de a leșina din nou, cu părul scurt care îi ieșea în jurul feței ei frumoase.

Știa de ce i-l tăiase, la fel cum știa de ce îi rupsese trandafirii. În mintea ei conștientă, o parte din ea îl ura. Dar inima ei era moale și flămândă după el, iar el ar fi făcut orice pentru a o face să simtă din nou ceva pentru el. După ce trecuse prin ce trecuse în mâinile Sindicatului, după ce făcuseră doar ca să-l scoată la lumină, el nu o învinovățea pentru ura ei. Dar el nu ar fi putut ieși chiar dacă ar fi putut să o găsească. Ar fi destrămat ani de planificare atentă și ar fi pus piesele potrivite în locul potrivit. O mișcare impulsivă din partea lui ar fi putut desface totul și i-ar fi adus pe toți, inclusiv familia pe care ea nu chiar știu despre, ucis.

Nu, trebuia să aleagă și nu o alesese pe ea pe termen scurt, dar ea fusese întotdeauna alegerea lui. Tot ce făcuse în ultimii șase ani fusese pentru ea, pentru ca ea să poată trăi o zi liberă fără să se uite mereu peste umăr.

Și după ceea ce au făcut, Sindicatul avea de gând să arsură nenorocită.

OceanofPDF.com

Capitolul unsprezece

Lyla

Devenise un obicei prost să se trezească în paturi ciudate și să se uite la tavane ciudate. Lyla clipi din ochi, cu membrele prea îngreunate pentru a încerca măcar să se miște.

I-a luat o secundă să realizeze că era o greutate reală pe ea, care o ținea jos.

Panicată, s-a uitat în jos la bicepșii goi și musculoși care i se odihneau pe stomac, la antebrațul sfâșiat și acoperit cu păr negru care mergea în diagonală până la șold, la mâna mare și masculină care o ținea cu degetele lungi și ascuțite. Urmele de arsură erau împrăștiate pe dosul mâinii.

Lyla și-a ridicat ochii pentru a-l vedea pe bărbatul de care era atașat brațul și s-a trezit prinsă de niște ochi diabolici nepotriviți, unul negru, unul verde-auriu, care o priveau tăcuți.

A fost real.

Visul ei febril fusese real.

Venise după ea, deși după luni de zile, dar venise.

Faptele s-au înregistrat simultan în creierul ei - el era fără tricou, dar ea era îmbrăcată în ceva moale, corpul lui era lipit de partea ei și fața lui aproape de perna ei, iar lumina naturală gri pătrundea de undeva.

Ignorând primele două fapte și ignorându-l pe el, ea și-a întors gâtul pentru a căuta sursa luminii.

Și s-a oprit din respirat.

Cele mai mari seturi de ferestre pe care le văzuse vreodată arătau ceva ce ea văzuse doar în poze. Munți. Munți înalți, maiestuoși, gri.

Ridicându-se din pat și îndepărtându-i brațul, a încercat să se ridice în picioare în momentul în care i-au cedat genunchii. Aproape că se prăbușise înainte ca brațele puternice să o ridice fără efort într-o îmbrățișare pe care și-o amintea din delirul ei.

"Ușurel", i-a spus el încet, dar ea l-a ignorat, concentrându-se pe priveliștea din fața ei.

El a purtat-o spre geam, spre ceea ce ea a realizat acum că era un set de uși duble și nu ferestre. Împingând-o cu piciorul, i-a condus afară. O rafală de aer rece i-a atacat pielea, făcând-o instinctiv să se ghemuiască mai aproape de căldura corpului lui, pantalonii scurți de mătase în care o îmbrăcase probabil că erau prea subțiri pentru a rezista vremii.

Le-a condus până la margine și a așezat-o pe ea în picioare, întemnițând-o din spate cu ambele brațe pe balustrada metalică, prezența lui în spatele ei fiind caldă în frig.

Dar ea era concentrată pe priveliște, pe senzația de a fi afară.

Ochii ei înghițeau cu lăcomie priveliștea din fața ei, incapabilă să înțeleagă cum puteau exista asemenea locuri, în timp ce absorbea fiecare centimetru din ele.

Munți gri, înalți, frumoși și stâncoși se întindeau cât vedeau ochii în dreapta ei, priveliștea înfășurându-se până dispărea în lateral. Pe partea cealaltă, în stânga, o mare cenușie se agita sub nori la nesfârșit, valuri după valuri izbindu-se de plaja stâncoasă din depărtare, o plajă creată de panta și declinul natural al munților care ajungeau în apă. Și chiar sub ea, stânca se abătea într-o apă lungă și îngustă care se unea cu marea.

A fost rafinat, suprarealist, de necrezut.

"Ce este locul ăsta?", a șoptit ea uimită, neputându-și crede ochilor.

"Se numește Bayfjord", a informat-o el din spate. "Acolo sunt Munții de Fier, iar acolo este Golful Negru."

Ea a privit îndelung priveliștea, stând în cușca brațelor lui, incapabilă să înregistreze totul, să-și dea seama că nu numai că trăia, dar era și în rai și era cu el.

Cu reticență, s-a întors ca să poată vedea casa în care se aflau. Un oftat o părăsi în timp ce privea stâncile cenușii și aspre.

Erau pe un fel de punte făcută într-o fantă a spațiului din interiorul muntelui. În interiorul muntelui.

"Suntem... cum... în munte?"

Cuvintele ei frânte l-au făcut să facă un pas înapoi, lăsând-o singură pe margine, iar ea s-a agățat de mâna lui, îngrozită de căderea abruptă de pe stâncă. Și asta era atât de contrar femeii care decisese să se sinucidă.

L-a văzut uitându-se la mâinile lor împreună, mâinile lui mari, întunecate, arse, cuprinzându-le pe a l e ei mici, moi, palide.

"Vino cu mine." El a împins-o înainte, iar ea a urmat-o cu jumătate de inimă, nefiind pregătită să se întoarcă în mintea ei sau în ceea ce simțea pentru el în acea clipă. Era ceva nou de experimentat, ceva bun, și ea a apucat-o cu ambele mâini.

El a dus-o înapoi în dormitorul cald din interior, închizând ușile de sticlă. Ea a avut timp să se uite în jur și să ia totul în considerare. Era cel mai mare dormitor pe care îl văzuse vreodată - totul în el era mare și elegant. Din locul în care se afla lângă ușile de la terasă, cel mai mare pat, din lemn negru, cu capul și măsuțele de aceeași culoare, era în dreapta.

Îndrumându-ne, a arătat spre ușile largi și întunecate de vizavi de ușile punții. "Acesta este un dressing."

El a deschis ușa, iar Lyla a privit uimită camera spațioasă, căptușită pe ambele părți cu haine. Partea dreaptă avea numai ținute masculine, rânduri de cămăși, costume și jachete, toate în negru, gri și alb. Partea stângă era

feminine, rânduri de rochii, topuri, tricouri, în cea mai mare parte albe și negre, cu o culoare ocazional aruncat în.

O înțepătură ascuțită de ceva îi străbătu pieptul la acea priveliște.

Cineva locuia cu el, împărțea un dulap cu el, și totuși el stătea acolo ținându-i mâna. Ea și-a strâns ochii. Nu avea dreptul să simtă nimic. Așa funcționau lucrurile în lumea lor. Putea să aibă un miliard de femei la dispoziție și tot să o ia, iar ea nu putea să-l refuze.

Asta nu însemna că nu simțea-

"Putem adăuga mai multă culoare la partea ta, dacă dorești."

-Așteaptă ce?

Și-a frânat gândurile dezlănțuite și a privit din nou dulapul. Asta era pentru ea? Ce naiba?

Fără să țină cont de gândurile ei, sau poate că nu, el i-a dat drumul la mână și s-a îndreptat spre oglinda mare din fața intrării.

"Vino."

Curioasă, s-a îndreptat spre el, dându-și seama că avea picioarele goale, iar covorul de sub degetele ei era moale. Ajungând să se oprească lângă el, a fost surprinsă când el a tras-o în spatele lui de șolduri, uitându-se la reflexiile lor. Ea părea mult mai mică în comparație cu el, vârful capului ei abia ajungea la bărbia lui, cadrul ei era subțire în timp ce al lui era lat. El nu era prea musculos, dar era suficient de musculos pentru a fi în același timp puternic și elegant.

"Spune-mi ce vezi."

Încruntându-se la cererea ciudată, pentru că le putea vedea clar reflexiile, a clătinat din cap. Părul ei, lung aproape până la umeri acum, îi ieșea în jurul feței. Ochii îi erau extenuați și umerii îi căzuseră. El, pe de altă parte, arăta ascuțit, periculos, letal, torsul fără tricou și pantalonii de trening negri nu-i stricau aura, exact așa cum arătase întotdeauna.

"Ce vezi?", a insistat el din nou.

Lyla s-a văzut clipind în reflexie. "Tu în spatele meu."

Ea a tresărit când el s-a aplecat, reflexia lui alăturându-se mai aproape de a ei, fața lui lângă a ei. "Exact. Sunt mereu în spatele tău, chiar și atunci când nu vezi."

Gâtul i s-a închis, gaura neagră în care evadase fiind mereu prezentă în interiorul ei, amintindu-i de lunile care au precedat momentul în care a decis să renunțe. Doar pentru că el decisese cumva să se întoarcă și să o găsească nu îl absolvea de nimic. El o trădase, iar asta nu era ceva ce ea putea uita.

Strângând din dinți, văzându-și ochii verzi strălucitori licărind în reflexie, i s-a adresat. "Erai în spatele meu când îmi violau trupul?"

Strânsoarea lui pe șoldurile ei s-a întărit. Fața lui a rămas neutră. "Da."

Un râs amar a izbucnit din ea. "Asta e chiar mai rău. Pentru că asta înseamnă că nu ai făcut nimic pentru a opri asta. Și asta înseamnă că nu-ți pasă." Ochii ei s-au fixat pe ai lui. "Așa că poți să-ți iei casa de lux și hainele de lux și fantezia

puncte de vedere, și pleacă naibii de lângă mine. Nu am nevoie de nimic de la tine, nu mai am."

Ochii lui s-au aprins pentru o fracțiune de secundă înainte ca ea să se smulgă din strânsoarea lui, iar el să o lase.

Ieșind din dulap, s-a îndreptat orbește spre ușa care, presupunea ea, ducea în afara camerei, având nevoie să se îndepărteze de el, să-și distragă atenția, să facă absolut orice în afară de a se ocupa de el. Pur și simplu nu mai avea energia necesară. Deschizând ușa neagră, a ieșit pe un mic palier cavernos, câteva trepte joase care duceau la un s p a ț i u deschis masiv, adică masiv. Primul lucru pe care l-a observat a fost tavanul înalt, un tavan normal și nu tăiat în stâncă ca pe punte. Oare asta nu făcea parte din munte?

A intrat în s p a ț i u l deschis uriaș, cu un sentiment de uimire la vederea multiplelor ferestre și a luminii naturale care pătrundea înăuntru.

Nu mai văzuse așa ceva în viața ei, nu se gândise niciodată că va vedea așa ceva.

De unde se afla pe palierul dormitorului, putea vedea un coridor scurt care mergea spre dreapta ei, spre ceea ce părea a fi un alt fel de dormitor din punctul ei de observație. Ignorând asta, a făcut câțiva pași în spațiul deschis, întorcându-se pe loc pentru a observa totul. O bucătărie mare deschisă în dreapta ei, separată de camera de zi principală prin tejghele înalte și o masă pentru șase persoane. În colțul din stânga ei, o zonă de relaxare cu canapele negre și masă de lemn pe

colțul din stânga, chiar lângă un set de ferestre, în fața celui mai mare ecran de televiziune.

Se holba la ecran, incapabilă să-și amintească ultima dată când văzuse un film. Fusese un televizor mic în camera comună de la complex, dar ea abia se aventurase să se uite la el. De cele mai multe ori, fetele se certau între ele ca să decidă un lucru, iar Lyla nu fusese niciodată conflictuală. Pur și simplu stătea deoparte și își mușca limba, lăsându-se purtată de val, cu capul plecat, supraviețuind. Așa înțelesese ea că supraviețuirea funcționează cel mai bine - să treci neobservată, să fii în siguranță.

"Cum ți-a ieșit?", o voce o tachina în minte.

Tragând aer în piept, a privit spre celălalt colț al camerei, spre un alt coridor care ducea undeva. Cu pași înceți, a mers să investigheze, traversând lungimea spațiului și admirând priveliștea din afara ferestrelor. Pur și simplu nu înțelegea cum această parte a casei arăta normal, dar puntea fusese sub munte. Cum fusese construită mai exact?

Lăsând întrebarea deoparte pentru moment, ea a intrat pe coridor și a mers pe spațiul scurt, curioasă să vadă ce va găsi de cealaltă parte a ușii mari pe care o putea vedea la capăt. Cu un clic al încuietorii, mânerul i s-a întors în mână și ea a împins-o, înghețând în prag.

O cameră - nu, un hol lung - cu ferestre pe peretele opus ușii, lumina spațiul plin de lucruri. Deci

multe lucruri. Cărțile pe rafturi erau aliniate la un capăt al holului. Un birou din lemn masiv cu un scaun și mai multe computere se afla la celălalt capăt. Între ele, zona era presărată cu o pânză pe un șevalet, o cutie cu cristale strălucitoare și fire metalice strălucitoare, atât de multe lucruri încât creierul ei nu putea calcula la ce serveau toate.

"E ceva pentru tine aici."

Vocea venea din spatele ei, de la un spațiu distanță. S-a întors să-l vadă stând în picioare, tot fără tricou, cu partea superioară a corpului musculos expusă privirii ei, o întindere de piele maro ca mierea, mușchi solizi și o șuviță de păr negru. Stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor de trening, pur și simplu observând-o pe ea observând lucrurile.

"Este o tabletă albă pe masă. E pentru tine. Îți poți petrece timpul aici hotărând ce îți place", a continuat el când ea nu a spus nimic. "Să citești, să pictezi, să faci bijuterii, să te uiți la televizor, să joci jocuri video, să faci lucruri online - încearcă totul și vezi ce îți place. Există și o mică grădină afară dacă vrei să încerci, dar va trebui să aștepți o lună sau două până se încălzește vremea. Dacă nu vă place nimic, vom adăuga mai multe opțiuni. Totul este al vostru".

Cu gâtlejul strâns, se holba la el, totul prăbușindu-se peste ea, incapabilă să înțeleagă cum de el știa ceva ce ea își dorise dintotdeauna, o șansă de a explora ceea ce îi plăcea pentru ea însăși, controlul asupra telecomenzii, asupra exteriorului.

"De unde... de unde ai știut?", se bâlbâia ea, pentru că nu era nimic din ceea ce verbalizase sau exprimase vreodată cuiva, lucruri mărunte nevinovate și intense.

A înaintat apoi, pășind în spațiul ei personal, încet, aproape leneș, dar elegant, ochii lui diabolici fixând-o în loc. Una dintre mâinile lui s-a ridicat, ținându-i maxilarul, așa cum făcea întotdeauna, chiar când degetul lui mare i-a trecut pe lângă buze. Buzele ei s-au deschis la atingerea moale, aproape tandră, nefiind obișnuită să simtă nicio senzație de luni de zile. El și-a înmuiat degetul, doar puțin, iar ea a rămas nemișcată, cu inima bătându-i tare, dar fără să-l sugă, fără să reacționeze deloc. El și-a scos degetul, pictându-i buzele cu propria ei umezeală, lăsându-le strălucitoare, ochii lui mutându-se la gura ei, pupila ochiului deschis dilatându-se. Ea îl privea, fascinată.

"Te cunosc, Flamma", i-a amintit el. "Cele mai adânci dorințe ale inimii tale, cele mai suave secrete ale sufletului tău, cele mai meschine momente din mintea ta. Le știu pe toate, îmi aparțin. Fiecare dorință, fiecare secret, fiecare gând."

Nu putea nega asta. Și totuși, amărăciunea nu se potolise.

"Și mă încadrez în agenda ta de orice ai fi făcut, nu-i așa? Îți sunt de folos. De aceea ai venit după mine. De asta sunt aici."

El nu a spus nimic, doar a privit-o fix, iar ea nu știa dacă asta era o afirmație sau o negare.

Cu el nu știa niciodată.

A început să-și dea seama, stând acolo, în ușa casei lui scumpe, blocată pe loc de strânsoarea lui fermă a feței ei. Tocmai schimbase un fel de închisoare cu altul, un fel mai periculos, pentru că știa că era slabă în fața lui și, deși ea era deja distrusă iremediabil, el avea puterea să o distrugă și mai mult.

OceanofPDF.com

Capitolul doisprezece

Lyla

S-A RETRAS în dormitor după scurtul ei tur, încuind ușa în urma ei, și s-a culcat să doarmă. Era încă ametită, obosită, cu corpul secătuit și cu mintea în stare să facă față tuturor schimbărilor rapide. Niciodată nu se descurcase bine cu schimbările, mereu se îndoia de lucruri, se îndoia de ea însăși și de valoarea ei de sine, de puținul pe care îl avea.

Și avea nevoie de spațiu departe de... totul. Avea nevoie de spațiu pentru a-și procesa noua stare, pentru a procesa ceea ce încercase să facă, pentru a procesa toate emoțiile pe care le stârnise în ea văzându-l din nou. Avea nevoie de... nu știa de ce avea nevoie. Lacrimile îi lăcrimau în ochi în timp ce privea priveliștea prin fereastră, atât pentru faptul că el îi dăduse asta, cât și pentru faptul că ea încă nu conta dincolo de utilitatea ei pentru el.

Era vulnerabilă din toate punctele de vedere în fața lui și o ardea în piept să realizeze asta.

Privea munții, întrebându-se dacă avea curajul să sară de pe stâncă pentru a scăpa. Furtul drogurilor și băutura din acel amestec fuseseră punctul cel mai de jos al depresiei ei, un gol din care nu ar fi putut vedea sfârșitul, așa singură cum fusese. Iar el o adusese înapoi din ghearele morții. Nu se îndoia că ar face-o din nou dacă ar fi nevoie. Evident, ea era importantă pentru planurile lui, oricare ar fi fost ele, deși nu și le putea imagina.

Dar chiar dacă îl ura pentru asta, se bucura în secret de prezența lui. Cu el, chiar și cu tot ce aducea el, nu se simțea singură. Era ciudat cum își petrecuse viața împărțindu-și spațiul cu oameni și se simțea cel mai singură, dar acolo era singură și cumva nu se simțea atât de abătută. Știind că el era undeva în casă, a făcut-o să simtă... doar să simtă. Și se simțea al naibii de bine să simtă din nou după ce fusese catatonică atâta timp.

Nu și-a dat seama când a adormit, dar când ochii i s-au deschis apoi, o lampă era aprinsă lângă ea și afară era întuneric. O briză răcoroasă pătrundea dinspre ușile deschise ale punții, iar Lyla se așează pe pat, frecându-și somnul de pe ochi, privind silueta întunecată a bărbatului sprijinit de balustradă în frig.

Ținând cea mai moale și subțire pătură înfășurată în jurul ei, ea a pășit spre el, atrasă ca molia de flacără, o

molie care știa că va arde, dar incapabilă să reziste atracției din interior.

Afară era foarte, foarte întuneric. Luna era o semilună subțire pe cer, care abia lumina ceva. Munții păreau un pic mai negri decât cerul, iar valurile abia străluceau, dar sunetul lor era puternic, un vuiet liniștitor al apei care se lovea de țărm. Vântul era moale și rece pe fața ei, iar Lyla simțea că respiră adânc, permițându-și să trăiască experiența de a fi afară pentru prima dată. Avea încă o escortă - se îndoia că o va lăsa singură pe punte atât de aproape după ce încercase să se sinucidă - dar prezența lui nu era cea a unei escorte normale. Îi plăcea să împartă asta cu el, și indiferent de motivele lui, îi dăduse ceva prețios.

"Mulțumesc", murmură ea liniștită, vorbind încet pentru a nu strica momentul.

El nu a spus nimic, pur și simplu s-a uitat în întuneric, cu coatele pe balustradă și mâinile atârnând lejer de încheietura mâinii. Ea s-a uitat la ce purta - blugi și hanorac - și și-a dat seama că nu-l văzuse niciodată atât de prost îmbrăcat.

El părea cel mai relaxat pe care îl văzuse în memoria ei.

Întrebările bubuiau în ea. "De cât timp locuiești aici?"

"Câteva luni."

Ea a făcut un pas mai aproape. "Și de cât timp îl ai?"

"Cam cinci ani. A fost nevoie de un an pentru a construi."

A trecut mult timp. Apropiindu-se de balustradă, cu inima zburând în fața nimicului de dincolo, a apucat pătura. "De ce nu ai locuit aici înainte?"

Și-a întors gâtul ca să se uite la ea. "Tu nu erai aici."

Respirația i s-a blocat în gât. Nu știa cum să reacționeze când el spunea astfel de lucruri, ca și cum ar fi fost fapte în loc de minciuni pe care i le spunea. Inima ei, disperată după afecțiune din partea lui, nu dorea nimic mai mult decât să le creadă, să creadă narațiunea pe care el i-o învârtea. Dar ea avea de-a face cu el de prea mult timp, știa că era un maestru al manipulării și că știa ce sfori să tragă pentru ea, din moment ce era o marionetă ușoară.

Întorcându-și fața în altă parte, ea nu a spus nimic. Au stat pur și simplu în întuneric timp de minute lungi, lungi, înainte ca el să rupă tăcerea.

"Eu nu înțeleg emoțiile", a început el, împletindu-și degetele. "N-am înțeles niciodată. Nu le găsesc deosebit de utile pentru mine, așa că nici nu am fost niciodată atașat de cineva. Oamenii au fost fie inutili, fie folositori pentru mine." Se întoarse complet pentru a o privi din nou. "Deși te potrivești destul de bine planurilor mele, asta e întâmplător. Ai fi aici chiar dacă nu ai fi."

Lyla și-a simțit buzele încleștate. "Ești o mincinoasă."

"Sunt", a fost el de acord fără o pauză. "Dar eu nu te mint."

Un sunet întunecat a părăsit-o în timp ce speranța, pe care o crezuse moartă și îngropată, revenea la suprafață.

I-a văzut maxilarul încleștat la auzul acestui sunet.

A urmat o tăcere tensionată înainte ca el să se îndrepte spre ușă. "Voi dormi în cealaltă cameră până când mă inviți înapoi. Acest dormitor este al tău. Toată casa asta e a ta. E mâncare în bucătărie. Servește-te."

Cu asta, s-a îndreptat spre ușile de sticlă. "Oh, și nu încerca să te sinucizi din nou. Ești foarte aproape de a primi o mulțime de răspunsuri pe care le-ai așteptat atât de mult. Nu vrei să le ratezi, nu atât de aproape."

Măgar.

Întotdeauna îi flutura morcovul adevărului în față. Dar nu-i spusese niciodată în mod explicit că-i va spune curând, împingându-l mereu la "într-o zi". Ea nu știa dacă a fost o replică pentru a o agăța sau dacă el chiar vorbea serios. Asta era chestia cu el - ea nu știa niciodată ce vrea să spună. Dar ea era agățată, iar momeala răspunsurilor era mai mare decât momeala morții, cel puțin pentru moment.

Scuturându-și capul, l-a urmat înăuntru după o vreme, închizând ușile de sticlă în urma ei, realizând că era atât murdară, cât și înfometată. În primul rând, s-a îndreptat spre singura ușă neagră din cameră pe care nu o deschisese, una ascunsă într-un colț al camerei, de cealaltă parte a dulapului. Presupunând că era baia, s-a dus acolo.

Ușa se deschidea într-un coridor scurt - erau câteva astfel de coridoare în casa asta, și-a dat seama - și se deschidea într-o baie cum nu mai văzuse niciodată. Falca i-a căzut în șoc, a rămas înțepenită pe loc, înghețată ca un automat

luminile s-au aprins în spatele unui tavan fals odată cu prezența ei, luminând spațiul imens în galben închis.

Era neagră - ca și celelalte decorațiuni din casă - și metal și sticlă, estetică care striga bogăție și clasă. Văzuse băi bogate, își petrecuse timpul înmuindu-se în multe dintre ele, dar asta era cu totul altceva.

Un panou de ferestre acoperea trei sferturi din peretele opus ei, privind spre mare, celălalt sfert fiind acoperit de o oglindă mare. Un blat de granit negru susținea o chiuvetă neagră în fața oglinzii - genul fără dulapuri în spatele ei. Dulapurile erau sub blat, acoperite de panouri din lemn închis la culoare. În fața ferestrelor, un spațiu pentru duș suficient de mare pentru a încăpea zece persoane era secționat cu sticlă mată. O altă secțiune cu sticlă mată conținea toaleta, o toaletă neagră. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Iar între cabina de duș și chiuvetă, chiar în dreptul ferestrelor, se afla o cadă mare și adâncită din același granit negru.

Clipind înmărmurită pentru minute în șir, i-a luat ceva timp să intre în zonă.

Wow.

Wow.

Lăsând pătura lângă intrare, s-a îndreptat spre cadă, uitându-se peste butoanele elegante. Privitul la cadă îi trezea amintiri despre alte căzi, despre apă și momeala mortală de sub ea.

În schimb, s-a îndreptat spre duș, dezbrăcându-se în timp ce mergea. I-a luat o secundă să înțeleagă butoanele de pe panou, dar odată ce a reușit, apa a început să cadă ca ploaia, direct de sus.

Intrând sub jetul fierbinte, a simțit căldura pătrunzând în mușchii ei, relaxând-o pentru prima dată după atâta timp, un oftat i-a scăpat. A stat sub pulverizator suficient timp pentru ca aburul să înceapă să încețoșeze geamul. Mulțumită pentru moment, s-a întors spre rafturile din colț pentru șampon și s-a oprit. Sticluțe mici - șampon, balsam, spumă de corp - erau aliniate pe raft, diferite mărci, diferite produse, toate sigilate.

Se uita mirată la raft.

Nu numai că știa că îi plac sticlele drăguțe, dar îi dădea și opțiuni de încercat. Din nou. Îi dădea șansa să experimenteze și să vadă ce îi place.

Cine naiba era omul ăsta?

Lăsând întrebarea deoparte pentru mai târziu, a explorat diferitele sticle, uitându-se la fiecare etichetă, la toate aromele - iasomie, nucă de cocos, flori, citrice și lista a continuat. A ales-o pe cea pe care scria "piersici și cremă" și a turnat o porție pe mână, aducând-o la nas.

Oh, i-a plăcut. Mirosea foarte frumos.

S-a dat cu balsam pe tot corpul, s-a curățat, făcând cel mai lung și mai relaxant duș din viața ei. Folosind același parfum pentru șampon și balsam, a petrecut câteva minute glorioase bucurându-se de apa fierbinte, minunându-se

că putea. În complex, în toate casele în care fusese, dușurile fuseseră comune, așa că găsirea oricărei forme de timp și intimitate ieșise din discuție. Aceasta era o experiență atât de nouă pentru ea, încât nu se grăbea, rămânând sub cascadă până când stomacul îi mârâia.

Închizând apa, a luat un prosop de la un stand de afară și s-a uscat, înfășurându-l în jurul ei și mergând spre oglindă. Cu fața proaspătă și odihnită, arăta mai bine decât o făcuse în ultimele luni, deși era încă prea slabă. Greutatea pe care o pierduse de-a lungul lunilor era vizibilă în claviculele proeminente și chiar pe fața ei, care își pierduse o parte din rotunjime. Părul ei lung până la umeri, deși zimțat, se usca mult mai repede. Lăsându-l așa cum era, a ieșit din baie, observând cum luminile se stingeau automat în spatele ei.

A luat pătura de pe jos și a lăsat-o pe pat înainte de a se întoarce la dreapta. Mergând la dulap, a explorat, încercând să găsească ceva confortabil pe care să-l poarte, cum ar fi un maiou sau pantaloni scurți de somn, dar nu a găsit nimic. Ezitând, și-a mușcat buza și s-a uitat în jurul dulapului. În niciun caz nu avea de gând să doarmă în vreuna dintre hainele scumpe care atârnau acolo. În niciun caz. Dar ce naiba avea de gând să poarte altfel?

Ochii ei au căzut pe un tricou pe care el îl lăsase pliat în partea de jos, pe partea lui, probabil pentru că avea riduri. Scoțându-l, l-a scuturat și l-a îmbrăcat repede. Renunțând la orice lenjerie intimă - nu era ca și cum lenjeria intimă primea o mulțime de

prioritate în experiența ei - ea a găsit un coș de rufe în colț și a lăsat prosopul în el.

Desculță, curată și îmbrăcată, a ieșit din cameră. Casa era întunecată, cu excepția câtorva lumini de noapte. S-a îndreptat în liniște spre bucătărie, luminile aprinzându-se pe măsură ce trecea pe lângă ea. Era atât de mișto, dar avea nevoie de ceva timp să se obișnuiască. Luminile automate nu erau un lucru pe care îl cunoscuse. Bătrânele întrerupătoare le aprindeau și le stingeau.

Bucătăria, ca toate celelalte lucruri din casă, era spațioasă, curată și modernă, cu mult decor alb-negru intercalat cu crom. Se duse la frigiderul cu două uși să vadă ce avea, neștiind niciodată cu adevărat cum va găti ceva pentru că nu gătise niciodată. Fetele primiseră mese rare, ca niște rații, de-a lungul zilei. Nici măcar nu fierbea apă pentru ceai. Îi plăcea măcar ceaiul? Nu-l gustase niciodată, așa că nu știa.

Dar acum că gândul îi era în minte, a început să investigheze. Mergând pe vârfuri, a deschis dulapurile unul câte unul, lăsându-și foamea deoparte pentru o clipă. Primul dulap avea borcane ordonate cu etichete pentru fiecare lucru - făină, orez, paste și așa mai departe. Era dulapul cu ingrediente brute. Al doilea avea tot felul de condimente pe care și le putea imagina. Al treilea avea farfurii, boluri și pahare pe rafturi diferite. Dar niciunul nu avea ceai.

Abătută, s-a sprijinit din nou în picioare, mâinile deschizându-i sertarele și uitându-se înăuntru ceva mai frenetic. Atât de multe lucruri, dar niciun ceai.

A fost la fel cu fiecare loc pe care l-a d e s c h i s .
Chestii, chestii, mai multe chestii.

Dar avea nevoie de ceai. Trebuia să știe dacă îi place, trebuia să își dovedească că poate fierbe apă și îl poate prepara, că nu este complet inutilă.

Buzele i-au tremurat și s-a agățat de tejghea, respirând adânc pentru a încerca să înțeleagă de ce simțea asta, această strânsoare ciudată în piept, această minge de emoții în gât, atât de strânsă încât simțea că va exploda și va distruge totul. Brațele începuseră să îi tremure din cauza efortului de a ține tejgheaua, respirația devenindu-i întreruptă în timp ce mintea încerca să dea un sens acestei situații. Era un efect persistent al drogurilor? Sau se prăbușea? Dar de ce? De ce la un ceai, dintre toate? Nu i se întâmplase nimic. Se afla într-un loc frumos și nu avea nici un sentiment de pericol. Atunci de ce simțea că întregul ei corp se prăbușește în sine?

Genunchii i-au cedat și a căzut, corpul ei tremurându-i pe măsură ce mingea din gât devenea mai grea. Nasul a început să o usture, ochii îi lăcrimau, mintea îi era deopotrivă lipsită de minte și atentă la fiecare secundă.

Nu înțelegea ce se întâmplă și asta o speria. Aceasta nu era gaura neagră, era altceva, ceva necunoscut.

S-a întins pe podea, marmura rece confortându-i obrajii înfierbântați, tremurând, plângând, tremurând, și a cedat uitării binecuvântate.

OceanofPDF.com

Capitolul Th rteenI

LYLA

A fost sunetul care a trezit-o.

Sunete, mai exact. Un zgomot puternic, ca vâjâitul unei mașini și discuția a două femei.

Își reveni în pat, ochii clipind pentru a se adapta la lumina frumoasă a soarelui care pătrundea pe ferestre. Priveliștea, care ieri fusese maiestuoasă și periculoasă, astăzi părea sublimă și primitoare.

Sărind din pat, a mers pe punte, privind apa gri-albastră strălucitoare a golfului și magnificele vârfuri stâncoase, lumina soarelui pe pielea ei încălzind-o până la oase.

Respirând adânc, s-a întors pe călcâie și a decis să își înceapă ziua investigând ce era zgomotul.

Un trandafir roșu închis de pe noptieră, care nu fusese acolo în noaptea precedentă, i-a atras atenția. Îl ridică,

Conștientă de spini, l-a examinat, realizând că era o tăietură proaspătă și nu un trandafir etern. Un bilet era așezat pe margine.

"Cum îți place casa ta?

Lyla a clipit, citind din nou cuvintele. Casa ei? Nu, probabil că a vrut să spună "casa mea" și a scris greșit.

Întrebându-se cât era ceasul și cât timp dormise, cum de nu-l auzise intrând și ieșind de lângă trandafir și bilet, a ieșit din cameră, doar pentru a se opri la două femei - o fată tânără și o femeie mai în vârstă - aflate în zonă.

Imediat, gărzile ei s-au ridicat, făcându-o să realizeze cât de jos îi lăsase să coboare într-o zi de când se afla acolo. A vrut să le ceară cine sunt și ce fac acolo, dar gâtul i s-a blocat. Nu mai putea vorbi cu oamenii; străinii o speriau. Era diferit când lucra - atunci știa ce se așteaptă de la ea
-dar nu știa ce se așteaptă de la ea acum și nu știa cum să reacționeze.

Fără un cuvânt, a început să se retragă încet în camera ei, când femeia mai în vârstă a aruncat o privire spre ea, chipul ei arătând surprindere.

"Bună dimineața, doamnă Blackthorne!" Ea a înghețat. Ce naiba?

Speriată de adresă, se uită mirată la doamna în vârstă. Nu știa dacă el le spusese că ea era

soția sau pur și simplu presupuseseră, dar, din anumite motive, nu a corectat-o.

"P... te rog să-mi spui Lyla", oferi ea în schimb, împiedicându-se, dar prinzându-se, zâmbetul cald al femeii făcând-o să se simtă ciudat.

"Da, Lyla", a acceptat femeia mai în vârstă. "Eu sunt Bessie, iar aceasta de aici -" a arătat spre fata mai tânără "- este Nikki."

Nefiind foarte sigură care era răspunsul politicos la o discuție măruntă, din moment ce era probabil prima conversație pe care o avea în felul acesta, ea le dădu doar un zâmbet mic. Se simțea ciudat pe fața ei, părțile laterale ridicându-se ușor, mușchii nefolosiți de atâta timp. O tăcere stânjenitoare a umplut spațiul, înainte ca Bessie, femeia binecuvântată care era, să se uite la trandafirul ei, zâmbetul ei despicându-i obrajii.

"Văd că domnul Blackthorne a folosit grădina. Ai văzut-o deja?"

Lyla clătină din cap, iar femeia mai în vârstă, poate intuitivă, poate perspicace, nu făcu niciun comentariu cu privire la lipsa ei de reacții. Ea i-a făcut semn să înainteze cu o mână, lăsând deoparte aspiratorul pe care îl ținea în mână - sursa zgomotului. Ezitantă, Lyla a înaintat, aruncându-i o privire lui Nikki, care o privea cu ochi ușor reci, așa cum făceau fetele din complex.

"Nici măcar nu știam că e însurat până acum câteva zile", continuă Bessie să vorbească, atrăgându-i din nou atenția. "Mereu era singur aici, iar noi toți credeam că e unul dintre burlaci, știi?"

"Cine toți?" a întrebat Lyla, urmând-o pe Bessie în timp ce o conducea spre ușile duble principale ale casei.

"În principal sătenii. Când a cumpărat acest teren și a început să construiască casa, ne-a dat multe locuri de muncă. Eu am grijă de casă. Soțul meu are grijă de verdeață, iar Nikki are grijă de bucătărie."

Felul calm și reconfortant în care vorbea Bessie a făcut-o pe Lyla să se relaxeze puțin. "Câți oameni...?"

"Lucrezi aici?" Ea a dat din cap.

"Pe la șase", a deschis ușa femeia mai în vârstă. "Suntem personal toată ziua, deoarece satul este la doar câteva minute distanță. Noaptea, există doar pază la poarta principală, iar aceia au fost aduși din exterior de domnul Blackthorne."

Fascinant.

Genul de om care părea dintotdeauna, un lup singuratic, nu și-l imaginase niciodată ca având oameni care lucrau sub comanda lui. Dar i se potrivea. Era autoritar.

"Stă aici tot timpul?"

Privirea ciudată pe care i-a aruncat-o Bessie a făcut-o să-și dea seama că a alunecat. Dacă ar fi fost soția lui, ar fi știut deja asta. Mușcându-și limba când a simțit nevoia să se corecteze prea tare, s-a întors să privească afară și s-a oprit brusc. O verandă lungă înconjura casa, cu scări care duceau la o alee. O parte a aleii, cea care cobora în stâncă, era complet pavată cu ciment, un

de mare onestitate pentru Dumnezeu negru elicopter așezat acolo. A elicopter.

Cu gura căscată, a privit spre cealaltă parte a aleii, unde iarba verde și luxuriantă începea să se întindă pe pantă, iar ochii ei s-au oprit asupra unei magazii de sticlă, puțin mai jos.

"Asta e sera."

Desigur, el avea o seră. Nu ar fi surprinsă dacă următoarea ușă pe care ar deschide-o ar duce la o sală a tronului făcută din aur.

Surprinsă de propriul ei gând sarcastic, s-a oprit brusc, clătinând din cap. Sarcasmul nu îi era familiar, dar se simțea bine.

"Dr. Manson va fi aici mâine să te vadă." Lyla a clipit. "Cine e Dr. Manson?"

Bessie îi dădu un zâmbet cald în timp ce le conducea la seră. "Sunt sigură că domnul Blackthorne trebuie să vă fi spus."

El nu o făcuse, dar ea își mușcă limba pentru a nu da nimic de înțeles.

Și așa a trecut dimineața ei. Făcând un tur al serei, Bessie i-a făcut cunoștință cu un domn în vârstă care lucra acolo - soțul ei - și i-a arătat unde era limita proprietății, destul de departe de casă. Proprietatea era împrejmuită cu sârmă ghimpată, iar ea s-a întrebat pentru o clipă dacă de acolo a luat el sârma ghimpată de unde i-a strangulat pe Doi și Trei.

Gândul întunecat i-a reamintit că, oricât de multă finețe ar fi arătat lumii, oricât de convins

Bessie și personalul erau de părere că era un om minunat - oh, îi păcălise - era încă diavolul, iar aceasta era încă închisoarea ei.

***

Bessie i-a arătat unde era ceaiul și i-a arătat cum să folosească tableta pentru a căuta orice dorea. "Domnul Blackthorne este atât de grijuliu.

Asta a fost. Se gândea la toate și asta îl făcea atât de bun. Personalul îi mânca din mâini, iar Nikki voia să i-o tragă. Oare i-o trăgea? Gândul o neliniștea.

Asta percepuse ea într-o zi de când era acolo. Oh, și avea un elicopter în așteptare.

Încă luptând cu toate informațiile noi care îi erau prezentate, ea s-a scuturat.

În sfârșit singură în casă după o zi pătrunzătoare, dar obositoare, turnă o cană cu apă într-o cratiță și o puse pe arzătorul de lux să fiarbă. Bessie îi arătase cum să manevreze cadranele, spunându-i că de obicei Nikki venea în timpul zilei și pregătea mesele.

Facțiunile războinice din interiorul ei nu renunțau. O parte din ea voia să fugă și să nu-l mai vadă niciodată, partea care era furioasă, rănită și trădată de el. Cealaltă parte voia să rămână cu el, să fie cu el, să se regăsească cu el, partea din ea care se îndrăgostise de el

de-a lungul anilor. Dar oare se îndrăgostise de el sau de ceea ce reprezenta el - siguranță, putere și control, toate lucruri pe care ea nu le avusese?

Ea nu știa.

Uitându-se la tableta așezată pe blatul din bucătărie, a deschis-o și a tastat în bara de căutare.

"Blackthorne".

A obținut mii de rezultate, dar nu a putut găsi nimic relevant pentru el. A încercat din nou.

"Omul din umbră".

La fel. Prea neconcludent. A renunțat.

Uitându-se la cursorul care clipea, ea a tastat din nou.

"Cum să oprim gândurile suicidare?

Articole peste articole au apărut pe ecran, împreună cu un număr de asistență pe care nu-l putea apela pentru că nu avea telefon. A dat clic pe primul articol și l-a citit încet, viteza ei de înțelegere nefiind la fel de mare ca a oamenilor normali.

#1. Vorbiți cu prietenii sau familia dumneavoastră.

A pus tableta jos, inspirând pe gură, cu ochii în lacrimi. Nu s-ar fi sinucis dacă ar fi avut prieteni și familie, în primul rând. Nu-l avea decât pe el, și să vorbească cu el... nu vorbise niciodată cu adevărat cu el. Ar trebui să încerce? Uitând de trecut, din moment ce aceasta era noua ei realitate, ar trebui să încerce pentru liniștea ei sufletească?

Decizând că va face asta într-o zi, când va fi pregătită, să vorbească cu singura persoană cu care putea vorbi liber, s-a întors spre apa care fierbea. Clipind din nou, a oprit gazul și a deschis din nou bara de căutare.

"Cum se face ceaiul?

Urmând pașii, în câteva minute, avea băutura aburindă într-o cană. Adăugând o lingură de zahăr, îngrozită dintr-un motiv oarecare, Lyla aduse marginea cănii la buze, luând o înghițitură mică.

Și s-a îndrăgostit.

Își făcuse un ceai bun.

Un lucru pe rând.

***

Dr. Manson era un bărbat bătrân, ridat, cu pielea închisă la culoare, cu ochi ageri, dar calzi. A sunat a doua zi și s-a așezat în seră, iar Lyla a înghețat pentru că nu știa ce să facă.

"Bessie", îi zâmbi bărbatul mai în vârstă femeii care o însoțea. "Vrei, te rog, să ne aduci niște ceai în timp ce eu o cunosc pe încântătoarea doamnă Blackthorne?"

"Lyla", l-a corectat ea automat, iar bărbatul i-a oferit un zâmbet blând, rugând-o să se așeze pe scaunul din fața

el. Sera era luminată de soare și frumoasă, și destul de caldă în frig pentru a sta confortabil în ea.

Lyla s-a așezat cu grijă, neștiind ce să facă sau ce să spună când Bessie a plecat.

"Sunt un psiholog pensionar", a rupt tăcerea doctorul Manson după câteva minute. "Eu și soția mea ne-am mutat la Bayfjord cu mulți ani în urmă și, deși nu mai văd clienți, domnul Blackthorne a fost foarte convingător."

Lyla s-a holbat la el pentru o secundă, mușcându-și buza. "Ce... ce faci mai exact?"

"Îi ajut pe oameni să-și rezolve problemele psihice."

Avea probleme psihice. Ea știa asta. "Ce fel de probleme?"

Dr. Manson și-a înclinat capul într-o parte. "Orice fel cu care vrei ajutor. Dar numai dacă vrei ajutorul meu. Vrei ajutorul meu, Lyla?"

Ezitantă, ea a dat din cap.

Bărbatul mai în vârstă a zâmbit. "Grozav. Atunci să știți că, de acum înainte, orice îmi veți spune va rămâne între noi. Chiar dacă domnul Blackthorne este angajatul meu, el nu va ști nimic din ce discutăm. E în regulă?"

Se simțea ciudat să i se pună atâtea întrebări, ca și cum alegerea ei ar fi contat. A dat din nou din cap.

"Bun. Atunci spune-mi ceva despre tine."

Respirând adânc, ea a început să se bâlbâie în legătură cu unele dintre traumele ei.

***

I-a luat câteva zile să-și revină după efectele medicamentelor. Dormea mult, zi și noapte, și de cele mai multe ori rămânea în camera ei sau stătea pe terasă privind priveliștea, cu excepția cazului în care doctorul Manson o chema la seră în fiecare după-amiază. Deși nu vorbise cu el despre tot, chiar și o mică discuție o făcea să se simtă mai bine. I-a povestit despre incidentul cu ceaiul, iar el i-a spus că cel mai probabil a fost un atac de anxietate, că probabil va mai avea din astea la întâmplare până când se va vindeca treptat. I-a spus să vorbească și cu domnul Blackthorne, să încerce să găsească o cale de mijloc între ei, din moment ce ea ținea în mod clar la el.

Doar că domnul Blackthorne îi dădea pace. Venea la ea cu tăvi de mâncare, se asigura că mănâncă și o lăsa în pace. Și, dintr-un motiv oarecare, ea aprecia și detesta în același timp asta.

A avut nevoie de acest timp pentru a se împăca cu faptul că, de fapt, făcuse ceva pentru a-și pune capăt vieții și, în groapa în care se afla, nu se învinovățea. Dar, pe măsură ce zilele treceau și ea petrecea timp singură în acest loc frumos, fără să se simtă niciodată singură pentru că știa că el era undeva în casă, a recunoscut că nu voia să rămână în acea groapă. Voia să iasă din ea și voia să trăiască. Voia să experimenteze frumusețea și să simtă că îi aparține. Voia ca el să o țină în brațe și

să-i promită că nu va mai fi rănită niciodată. Și cunoscându-l, în ciuda ultimelor șase luni, ea îl va crede pentru că avea dovada ultimilor câțiva ani.

Pentru prima dată în câteva zile, s-a aventurat în afara dormitorului și l-a găsit pe canapea, uitându-se la televizor. Ezitând pe palier, ea s-a îndreptat timid spre locul unde el stătea cu un braț musculos pe spătarul canapelei, iar cu celălalt ținea telecomanda.

La vederea ei, el a tăiat sunetul, dar un cuplu continua să se sărute pe ecran.

Fascinată, cu ochii lipiți de imagine în timp ce se așeza într-un colț al canapelei, l-a privit pe bărbat ținând fața femeii în mâinile sale, tachinându-i ușor buzele cu ale sale, în timp ce avioanele zburau în fundal.

Cu gâtul uscat, ea a întrebat. "La ce te uiți?" "Un
film romantic."

Răspunsul, venit tocmai de la el, i se păru atât de ridicol, încât un hohot de râs îi ieși din gât, sunetul strangulându-se pe jumătate când îl recunoscu.

Mâna i s-a dus la gât, ochii ei au zburat spre el, doar pentru ca trupul ei să înghețe când a văzut intensitatea privirii lui asupra ei.

"Am... râs", a murmurat ea, încă uimită. "Fă-
o din nou."

"Ce?"

"Vreau să o mai aud o dată."

A fost ridicol. "Nu pot s-o fac din nou."

Înainte să apuce să clipească, era întinsă pe spate pe canapea, iar el era deasupra ei, una dintre mâinile lui prinzându-i încheieturile deasupra capului, iar cealaltă pe coaste. Inima îi bătea cu putere, ea a oftat. "Ce faci?"

"Te fac să râzi din nou." În acest fel, a început să îi înțepe coastele cu mișcări rapide care au făcut-o să țipe și să se zbată pentru a se îndepărta de el, senzațiile bâzâindu-i pe piele.

El o gâdila. Temutul Shadow Man o gâdila.

Gândul în sine era atât de ridicol, adăugat la mișcarea degetelor lui, încât ea a început să râdă. "Stop, stop, stop, te rog!" A implorat între hohote de râs, încercând să se îndepărteze de mâna lui, dar fără să poată în strânsoarea lui, lacrimile curgându-i pe obraji cu intensitatea eliberării ei, o senzație ca niciodată înainte zumzăindu-i în cap.

După lungi momente, el s-a oprit, mâna lui s-a liniștit, ambele mâini ajungând în dreptul capului ei, prinzând-o între ele în timp ce ea își prindea respirația. Ochii lui hipnotici se învârteau cu ceva fierbinte, fața lui fiind la câțiva centimetri de a ei, în timp ce ea îl privea, ochii ei zburând spre buzele lui.

Își amintea că se gândise odată la sărutul ei, la cât de intim își dorea să fie. Inima ei era încă rănită.

Amintirea a trezit-o.

"M-ai rănit", a șoptit ea între ei, cu ochii în lacrimi.

El și-a sprijinit greutatea pe un braț, îndepărtându-i părul scurt de obrajii umezi cu celălalt.

"Știu."

A expirat la auzul recunoașterii din partea lui, știind că era valid să simtă ceea ce simțea și că el accepta asta. El i-a urmărit pur și simplu lacrimile cu degetul mare pentru o lungă perioadă de timp, în timp ce ea îl absorbea, cu ochii lui pe ochii ei, cu greutatea lui pe corpul ei, și simțea ceva deschizându-se timid în ea.

"M-au rupt."

Cuvintele au părăsit-o, iar degetul lui i-a atins buza inferioară tremurândă, stabilizând-o, cu ochii lui intens ațintiți asupra ei.

"Și vor plăti."

Cuvintele, exact cuvintele pe care i le spusese înainte de a-i da foc bărbatului care o drogase. Promisiunea de răzbunare și pedeapsă pe care știa că o va duce la îndeplinire, pentru că întotdeauna o făcuse. Deși o părăsise în ultimele luni, îi fusese alături de-a lungul anilor, iar facțiunile din interiorul ei se războiau amintindu-și de amândoi. Se simțea atât de mult timp în urmă și se simțea ca ieri.

Luându-i promisiunea întunecată la inimă, și-a înfășurat brațele în jurul greutății lui solide pe ea și și-a lipit fața de gâtul lui, inspirându-l. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese ținută în brațe, atât de mult timp de când nu mai ținuse pe nimeni în brațe, trupul, mintea și sufletul ei suferind de foamea de a atinge pur și simplu pe altcineva și de a se simți în siguranță. Încă nu era complet refăcută, dar

puțin mai mult decât fusese dimineața. Poate că ea

nu va fi niciodată întreagă. Dar poate, într-o zi, nici ea nu va mai fi atât de distrusă. Și numai asta îi dădea speranță.

Un lucru pe rând.

OceanofPDF.com

Capitolul paisprezece

LYLA

DR. MANSON devenea încet-încet persoana ei preferată. Avea un simț al umorului ciudat, pe care i-a luat ceva timp să-l înțeleagă, dar era bun, cald și sincer și, pe măsură ce vorbea încet cu el, simțea că se deschide din ce în ce mai mult, chiar dacă nu zgâriase suprafața trecutului ei cu el. El știa că fusese violată și c ă încercase să se sinucidă, dar în afară de asta, ea nici măcar nu știa cum să explice unui străin. Totuși, cu ceea ce știa el, o ajuta.

Afară era întuneric, aproape miezul nopții, iar ea se uita la televizor în casa liniștită - după ce căutase "cele mai bune filme de vizionat pentru prima dată" - când ușa principală s-a deschis. Ridicându-se brusc din poziția de relaxare de pe canapea, cu inima bătând cu putere, a apăsat pe pauză pe telecomandă.

Trecuseră câteva zile de când îl văzuse, zile de când îi spusese că trebuie să facă ceva foarte important

și a lăsat-o cu promisiunea că se va întoarce. Se așteptase să se simtă din nou abandonată, dar dintr-un motiv oarecare, locuind în această casă, intrând într-o rutină, vorbind cu Bessie și cu doctorul Manson, regăsindu-se pe sine, nu se simțise abandonată. Se simțise îngrijită, deoarece casa, personalul, doctorul, el făcuse totul posibil pentru ea. Chiar și în absența lui, el se asigurase că ea va fi îngrijită.

Și îi fusese dor de el.

Îi era dor de ochii lui înfierbântați și nebuni, de bilețelele lui, de trandafirii lui și de prezența lui liniștită și solidă. Știa din timpul pe care îl petrecuse observându-l că îi plăcea să se uite la filme dramatice și romantice pentru că emoțiile îl fascinau, și la thrillere pentru că îi plăcea să știe răspunsurile înaintea celor de pe ecran. Știa că avea întâlniri după-amiaza la care participa pe laptop în timp ce ea se întâlnea cu doctorul Manson și știa că îi plăcea să facă sport în fiecare dimineață în zori. Știa că îi plăcea să îi asculte vocea și că îi plăcea că ea explora din ce în ce mai mult din ea însăși.

El a intrat, purtând un hanorac cu glugă, blugi și cizme, ochii lui nepotriviți și hipnotizanți găsind-o pe a ei. Privirea lui a trecut peste ea, verificând-o fizic să vadă dacă totul era în regulă, găsind-o în tricoul lui. Pentru o clipă, ea a văzut ceva asemănător satisfacției trecând prin ochii lui, înainte ca fața lui să redevină neutră. Îi trebuiseră câteva zile de când trăia cu el ca să-și dea seama că nu era ceva ce făcea intenționat pentru a-și ascunde expresia - era pur și simplu natural

pentru el. Îl văzuse cum își punea măști când avea de-a face cu personalul, simulând expresii pe care știa că nu le simțea, și își dăduse seama că îl prefera așa cum era cu ea - real și fără pretenții.

Mușcându-și buza, neștiind ce să spună deși ar fi vrut să spună atât de multe, a întrebat primul lucru care i-a venit în minte. "De ce ai un elicopter?"

S-a întors să încuie ușa. "Îmi place să-l

pilotez." "Așa m-ai adus aici?"

Buzele îi tresăriră la auzul amintirii. "Da."

Lyla a încercat să își amintească ceva despre transferul ei, dar totul era un gol uriaș.

"Trebuie să fac un duș, așa că dacă vrei să vorbim..." a lăsat cuvintele în urmă și s-a îndreptat direct spre dormitoare. Ea s-a grăbit și a urmat-o, închizând televizorul în urma ei. Filmul nu fusese foarte captivant. Poate că trebuia să găsească o altă listă.

A coborât scările joase până la zona asemănătoare unei peșteri și a virat la stânga spre locul unde se afla camera de oaspeți. Lyla și-a mușcat buza și l-a urmat, curioasă și precaută deopotrivă. Micul coridor se deschidea într-un dormitor mai mic decât al ei, dar totuși destul de spațios, cu o fereastră care dădea spre mare și o altă ușă care ducea la baie.

Și-a aruncat geanta pe pat, și-a dat jos mănușile de piele care îi ascundeau mâinile arse și și-a dat tricoul jos, expunându-i un spate lat, nemarcat, sculptat cu mușchi. Întorcându-se, a lăsat-o să-i vadă pieptul și

trunchiul, abdomenul nu era proeminent, ci elegant, o dâră de păr coborând până la pantaloni.

Pentru prima dată după luni de zile, excitația îi străbătu venele și își dădu seama că, deși fizicul lui i-ar fi indus-o, el era cel de care era excitată. Întotdeauna a fost el.

Sfârcurile îi furnicau, întrebându-se cum s-ar simți pieptul lui frecându-se de al ei, întrebându-se dacă brațele lui ar închide-o de lume sau ar ține-o jos pentru plăcerea lui, întrebându-se dacă i-ar privi sufletul în timp ce i l-ar revendica sau dacă i l-ar suge prin buze.

Era ceva în neregulă cu ea, pentru că, după tot prin ce trecuse, ideea de a fi cu un bărbat, orice bărbat, de a fi la mila și sub controlul lui, ar fi trebuit să o facă să se simtă rău. I se făcea rău când încerca să se gândească la altcineva. Nu la el. Voia să fie sub el, să se zbată în timp ce el o ținea nemișcată, în timp ce el lua ce voia, o răvășea cum voia. Ar fi trebuit să i se facă rău, dar gândul la asta a aprins un foc în ea.

Uitând de vârtejul din interiorul ei, el s-a așezat pe pat și și-a desfăcut cizmele cu mișcări rapide, degetele lui sigure și puternice atrăgându-i ochii, făcând-o să se întrebe cum s-ar simți trăgându-i de sfârcuri, înăuntrul ei, întinzând-o, învinețind-o cu strânsoarea lui în timp ce o ținea la pământ, făcând-o să se predea lui.

Ce era în neregulă cu ea?

Avusese fantezii ocazionale cu el, dar nimic atât de intens, nimic atât de... înfometat.

În cele din urmă a terminat cu cizmele, el s-a ridicat și și-a dat pantalonii jos, expunându-și pentru prima dată întregul corp gol în fața ei, iar ea a încremenit.

Nu pentru că era gol, deși avea un corp uimitor. Nu pentru că era tare, deși mărimea lui era uluitoare. Nu pentru că o lăsa să se uite, iar încrederea lui era excitantă.

Nu, era pentru că de-a lungul crestei și în partea de sus a penisului său masiv, era străpuns. Niciodată, în toată experiența ei, nu văzuse un penis găurit, cu atât mai puțin experimentase unul. Și nu era doar găurit, era găurit
-partea inferioară, coroana și creasta superioară.

Ce. Ce. Iad...?

El s-a îndreptat spre baie fără un cuvânt, iar ea, ametită, în stare de șoc, l-a urmat înăuntru. Era un spațiu mai mic decât baia principală pe care o folosise ea, fără cadă și doar cu o cameră de duș.

Lyla s-a uitat la fesele lui, sculptate și tari, în timp ce el a pornit pulverizatorul și s-a băgat sub el. Apa i-a alunecat pe spate, pe fund, pe coapse și pe gambele musculoase înainte de a se învârti în scurgere. El a luat o lingură de șampon și și-a clătit bine părul negru, cu mișcări simple care arătau cumva atât de bine, încât ea ar fi vrut să-l simtă spălând-o. Apucând tejgheaua din spatele ei, ea a privit cum el curăța

în sus, întorcându-se în cele din urmă astfel încât să-i poată vedea forma frontală.

Scula lui tare, uriașă, găurită, se legăna cu mișcarea, iar saliva îi umplea gura. O mică parte din ea era dezgustată de propria ei poftă, amintindu-și cât de mult ura apendicele din gura ei. Dar îl voia pe al lui, voia să vadă cum se va simți, ce gust va avea, cât de departe va merge cu bijuteria aia din titan.

Mâna lui mare și arsă i se înfășură în jurul penisului, făcând-o brusc să-și dea seama cât de gros era și el. Ar fi sfâșiat-o și i-ar fi tras-o dacă ea nu ar fi vrut. Ani de atracție, de joacă de-a împinge și trage, de fantezii pe care le avusese cu el, culminau în mintea ei.

Pe neașteptate, oglindind mișcarea lui, una dintre mâinile ei s-a dus la sânul ei dureros, strângându-și sfârcul pentru a găsi o aparență de ușurare.

"Mâna jos."

Porunca rostită pe tonul acela profund și coborât i-a zguduit trupul cu un fior. Înghițind în sec, a rămas acolo unde era, neînțelegând ce voia să spună.

"Vrei să mă vezi făcând asta?", a întrebat el, trăgându-și de penis, iar ochii ei s-au fixat pe ai lui. Ea a dat din cap.

"Atunci, fără să te atingi. Urcă-te pe tejghea."

Ea s-a conformat, sărind în spate. Granitul se simțea rece pe corpul ei înfierbântat, chiuveta apăsând pe spatele ei în timp ce aștepta ca el să-i spună ce să facă.

Mâna lui se mișca leneș pe penisul lui, ochii lui hipnotici cu două culori fixați pe ai ei.

"Desfă-ți picioarele."

Purta tricoul lui - cel pe care practic îl furase de la el - și pantalonii scurți de mătase pe care îi pusese după cină. Inima îi bătea cu putere, sfârcurile îi erau atât de strânse încât simțea greutatea sânilor ei, încât și-a deschis picioarele, știind că era udă și știind că el putea vedea asta pe pata umedă care se întindea pe țesătură.

Mâna lui a început să se miște mai repede peste scula lui, cealaltă fiind lipită de peretele de lângă el, ochii lui între picioarele ei, la sfârcurile ei, la buzele ei, la ochii ei din nou.

Pieptul i se umfla când îl privea masturbându-se, mâna lui urcând și coborând într-o mișcare de răsucire. Pieptul lui se mișca și el mai repede, ochiul lui deschis aproape că se potrivea cu celălalt, cu pupila larg deschisă, șoldurile lui tremurând în mișcarea naturală a sexului.

"Spune-mi numele", i-a ordonat el, iar ea a clipit brusc.

"Nu-ți știu numele." Era atât de ridicol după tot prin ce trecuseră.

Mâinile lui s-au oprit pe cuvintele ei, privirile lor s-au încuiat în timp ce ea își ținea respirația.

"Dainn."

Dainn. Dainn Blackthorne. Îi

știa numele.

Și-a amintit ceva ce îi spusese odată. "Acesta este numele pe care l-ai primit în orfelinatul în care ai fost?"

Își dădea seama că el era mulțumit că ea își amintise.

"Da." Mâna lui a început să se miște din nou. "Bătrânul îngrijitor m-a numit după moarte, așa că i-am dat-o."

Un expir a părăsit-o. Dainn. Moartea. Se potrivea. "Dainn."

Un sunet scăzut, aproape un mârâit, îl părăsi. Reacția îi trimise un fior pe tot corpul, contopindu-se cu căldura, amplificând-o la un alt grad.

"Dainn", spuse ea din nou, cu vocea răsuflată, amintindu-și de efectul pe care el spusese că vocea ei îl avea asupra lui. Stimulată de un brusc sentiment de putere, ea și-a desfăcut picioarele puțin mai mult. "Poți să mă guști pe limba ta, Dainn?"

Respirația lui devenise mai întretăiată, mâna lui aproape că îi trăgea de sculă cu furie acum, venele din gât începuseră să i se umfle. Niciodată, niciodată nu văzuse un bărbat mai puternic și mai sălbatic în același timp, iar faptul că îl vedea așa, știind că ea obținea părți ale lui pe care nu le arăta tuturor, o făcea să se simtă mai amețită.

Un jet de umezeală a părăsit-o, toate simțurile ei fiind excitate și provocate la culme. S-a agățat de tejgheaua de lângă ea pentru a-și ține mâinile pe loc, știind că el se va opri dacă se va atinge. Nu putea suporta, nu pentru prea mult timp. Nu mai simțise plăcere de atât de mult timp. "Dainn, te rog."

În câteva secunde, cu un alt sunet scăzut, a ejaculat, șirurile de spermă spălându-se în duș și ducându-se pe

scurgere.

Privea totul, dorindu-și să își atingă sânii, să își bage două degete în ea atât de tare încât să tremure de emoție, locul umed de pe pantalonii scurți devenind tot mai umed.

Câteva clipe mai târziu, după ce și-a recăpătat respirația, ochii lui s-au deschis fulgerător și au găsit-o pe a ei. Ca o pisică din junglă, alunecoasă și mortală, a luat un prosop și și l-a înfășurat în jurul taliei, venind spre ea.

"Vrei să te ating?" Ea a dat

viguros din cap.

Rânjetul întunecat a apărut din nou. "Nu te voi atinge, și nici tu nu te vei atinge. Lasă-l să fiarbă."

Ce naiba? Avea de gând să explodeze. "Mai

ai încredere în mine?" întrebă el, cu privirea

pătrunzătoare.

Și-a amintit de întrebarea pe care i-o pusese înainte, când fusese drogată, un cuvânt care îi legase încă din ziua în care se cunoscuseră. A făcut o pauză, gândindu-se la asta. Mai avea încredere în el? Da și nu.

Tăcerea ei i-a răspuns suficient.

Privirea lui s-a intensificat. "Destul de bine pentru moment. Știi unde am fost în ultimele zile?"

Ea a clătinat din cap, brațele tremurându-i din cauza nevoii care-i zguduia corpul. Brațele lui s-au așezat lângă ale ei pe tejghea, înghesuind-o fără să o atingă.

"L-am găsit pe unul dintre

cei trei." Inima i s-a oprit.

Ea știa, știa imediat, despre ce vorbea el.

Unul dintre cei trei bărbați care au abuzat de ea.

Excitația ei a început să se domolească la amintiri.

Una dintre mâinile lui i-a prins maxilarul, înrădăcinând-o în prezent. "L-am terminat." Nasul lui i-a găsit nasul, atingându-l o dată într-un gest atât de blând, încât a vrut să o facă din nou imediat. "I-am tăiat mâinile-" nasul lui a coborât pe gâtul ei "-apoi limba-" pe sânii ei, respirația lui pe sfârcurile ei rigide "-apoi scula lui mică."

Toate părțile care o atinseseră.

I-a privit ceafa, părul negru și umed și a simțit cum i se strânge gâtul. Ceva a înflorit în ea, s-a desfășurat, încet, timid, îngrozită să fie rănită din nou, să fie abandonată din nou, dar găsind totuși speranță. Speranță nenorocită. "A fost bărbatul chel sau unul dintre ceilalți doi?" a întrebat ea, vocea i s-a frânt, și l-a văzut retrăgându-se.

Ochii lui s-au fixat în ochii ei. "Cel care avea camera."

Corpul ei tremura din cauza mesajelor amestecate pe care i le trimitea creierul, oscilând între excitare și durere și furie și durere și excitare din nou, în timp ce cuvintele lui îi pătrundeau încet în minte.

"Ai văzut-o", a șoptit ea, îngrozită, umilită.

El a pășit între picioarele ei, mâna lui înclinându-i maxilarul și degetul mare urmărindu-i gura într-o mișcare pe care ea a recunoscut-o instinctiv ca fiind a lui.

"Fiecare. Single. secundă." Degetul lui i-a perpelit buza de jos, ochii lui erau intens ațintiți asupra ei, corpul lui era lipit de al ei, totul la el era feroce și puternic și atât de întunecat încât ea

a vrut totul pentru ea. "Nu ai trecut prin toate astea singură."

Cumva, știind că el văzuse asta, că trăise asta împreună cu ea, o făcea să se simtă mai puțin pierdută. Știind că o văzuse fiind folosită și aruncată, și știind că el încă o dorea, a făcut ceva în pieptul ei să se strângă într-un fel în care inima ei a înflorit. O văzuse în cele mai rele momente, văzuse cum au distrus-o, cum au găsit-o în ghearele morții și, cumva, tot o găsise demnă de salvat. Chiar și după toate astea, o adusese la el acasă și îi oferise un spațiu sigur pentru a se vindeca.

Ceva în inima ei fragmentată s-a înmuiat.

S-au uitat unul la celălalt pentru un moment lung și liniștit.

"Sunt a ta." Își dădea seama, cu adevărat își dădea seama, cât de mult era a lui. Un bărbat nu era martor la ceea ce făcea în fiecare zi pentru ea fără motiv. Poate că nu simțea emoții, așa cum spunea el, dar era ceva solid, tangibil, de neîntrecut între ei, și amândoi știau asta.

Nasul lui a frecat-o din nou pe al ei. "Toată a mea."

Putea preciza momentul în care cursul vieții ei s-a schimbat în urmă cu șase ani. Și stând acolo pe blat, șase ani mai târziu cu același bărbat, cu mici fărâme de secrete și tăcere, știa că cursul vieții ei se schimbă din nou.

OceanofPDF.com

Capitolul F fteenI

LYLA

Următoarele câteva zile au trecut cu adaptarea la noua ei viață dincolo de dormitor.

Trezirea cu priveliștea frumoșilor munți pe de o parte și a mării pe de alta o încânta în fiecare zi. La fel cum o făcea și găsirea unui trandafir roșu proaspăt și a unor bilețele pe noptieră. Bilețele care stârneau reacții diferite în ea.

"Ți-am făcut eu piercingurile" a lăsat-o fără suflare.

"Știai că sforăi?" a făcut-o să se încrunte.

"Mi-a plăcut rochia pe care ai purtat-o ieri" i-a încălzit obrajii.

Și așa mai departe și așa mai departe.

Note mici, în fiecare zi.

Îi plăceau dușurile lungi pe care le făcea, evitând baia mai ales din cauza amintirilor pe care le asocia cu statul în cadă. A început să își folosească tableta pentru orice. De la căutarea "cât timp ar trebui să fierb pastele" la "este normal pentru

victimele violului vor să facă sex din nou" la "cele mai bune emisiuni pentru binge"? Iar pentru răspunsurile pe care nu le-a găsit, a întrebat-o pe Dr. Manson, care i-a spus că da, este absolut în regulă ca supraviețuitorii să își dorească din nou intimitate.

Căutările au devenit variate, iar viața a căpătat o nouă rutină. A încercat diferite lucruri și a aflat că nu are talent la pictură, că nu îi place să stea online mai mult de câteva minute și că nu îi place să facă bijuterii. Ceea ce îi plăcea era să gătească - sau mai degrabă să învețe și să experimenteze - și să citească, deși era o cititoare lentă. Și nici nu era o carte fizică de la bibliotecă ceea ce îi plăcea să citească, ci una pe care o găsise online și pe care Bessie o ajutase să o cumpere. Apăruse la căutare atunci când căutase "romanță cu eroină violată". Fusese sceptică că nu vor fi multe, dar în mod surprinzător, și tragic, au fost. Se părea că a fi forțată era mai comun decât crezuse, chiar și în lumea exterioară.

Cartea pe care o citea vorbea despre o femeie normală care fusese violată la o petrecere, despre luptele ei și despre cum s-a îndrăgostit din nou de un bărbat minunat. Lyla se putea identifica cu unele părți din ea. Acele părți - simțindu-se murdară, urându-și corpul, fiind deprimată - o făceau să se simtă văzută, recunoscută, ca și cum cineva ar fi ajuns înăuntrul ei și i-ar fi spus că e în regulă să se simtă așa. Dar alte părți - în special cele în care eroina se îndrăgostea de un bărbat blând și grijuliu, care îi spunea cât de mult o iubește și cât de frumoasă este la fiecare pagină - ea nu putea să le înțeleagă.

A lăsat tableta jos, uitându-se la mare, imaginându-și cum ar fi. Își imagina un bărbat arătos, neviolent, blând, își imagina cum o sărută ușor, își imagina că va dormi cu el pentru tot restul vieții... și nu simțea nimic. Cu cât învăța mai multe despre ea însăși, cu atât înțelegea mai mult că dragostea din filmele pe care le urmărea cu el nu era ceva ce ea ar fi înțeles vreodată.

Scena din mintea ei s-a schimbat. Și s-a imaginat fugind în întuneric, fiind prinsă de un bărbat care era întunericul însuși, spunându-i că este a lui în timp ce o revendica, făcând-o să se simtă în siguranță, protejată și de neatins pentru orice alt monstru. Nu avea nevoie de un om bun care să-i spună că o iubește; avea nevoie de un diavol întunecat care să-i spună că e a lui.

Și poate că Dainn era omul potrivit. Poate că nu era.

Ea a scuturat din cap. Pe cine naiba păcălea? Știa că el era bărbatul potrivit pentru ea, știa asta de mulți ani. Fusese învățată de creierul ei să creadă asta? Probabil că da. Era "sănătos" cum citise în articole? Probabil că nu. Dar, din nou, așa cum îi amintea Dr. Manson, definiția sănătoasă a altor oameni nu putea fi și a ei. Experiențele ei erau diferite, trecutul ei era diferit, iar ceea ce o făcea să crească și să se vindece era sănătos pentru ea. Toate informațiile pe care le consumase de-a lungul zilelor nu făceau decât să o facă să gândească - să gândească, astfel încât să poată urma diferite direcții de gândire și să decidă singură cu care era de acord și cu care nu. Descoperea

ea însăși, încet, dar sigur, și asta era tot ce putea face. Cuțitul de pe tejghea părea încă atrăgător uneori, dar ea lucra la asta.

Ridicându-se din fotoliul confortabil, de pluș din birou, s-a dus la masă și a luat carnețelul pe care și-l luase pentru ea, deschizându-l la ultima însemnare.

"Gătește paste pentru cină".

Un pas la un moment dat.

Asta începuse să facă la sugestia doctorului Manson. În fiecare dimineață, își scria o sarcină pentru ziua respectivă și, pe parcursul zilei, se concentra pe ea. Citise despre asta într-unul dintre cele mai utile articole despre cum să previi gândurile suicidare, de asemenea, și asta o centrase mai mult. Acum, de fiecare dată când avea un gând, deschidea caietul și verifica ce avea de făcut în acea zi, iar în cele din urmă, gândul trecea.

Verificând ora, văzând că soarele apunea deja, s-a îndreptat spre bucătărie, singurul loc din casă în care încet-încet își făcea un domeniu. Deși încă nu era o expertă, experimenta din ce în ce mai mult, căutând rețete pe internet, văzând videoclipuri despre cum să taie o legumă sau să felieze puiul, și devenea din ce în ce mai încrezătoare în lucrurile simple, de bază. Dar numai ea avea

și-a gustat mâncarea și era prima dată când plănuia să facă o masă completă.

Dainn - ea încă se obișnuia să-i spună așa, atât în interior, cât și în exterior - nu se întorcea acasă decât târziu în noapte. Începuseră să ia masa împreună, dar dacă el era plecat, de obicei ea mânca și se ducea la culcare, mai ales pentru că începuse să se trezească în zori pentru a se bucura pur și simplu de răsăritul soarelui pe terasă în fiecare dimineață. În acele nopți, când lua cina uitându-se la televizor, era deja moleșită. Noaptea trecută, adormise pe canapea, doar pentru a se trezi când el o luase și o dusese în pat, o învelise și o lăsase să doarmă.

Îl voia înapoi în dormitorul principal. Voia să facă sex cu el, da, dar voia și mai mult, mult mai mult. Voia să adoarmă în brațele lui și să se trezească în ele, voia să vorbească cu el în întunericul nopții și să-i memoreze cuvintele pentru ziua următoare, voia să-i găsească privirea hipnotică și intensă asupra ei dimineața și să-i ofere reacțiile pe care le dorea. Voia totul cu el. Și poate că era proastă - mai mult ca sigur că era -, dar dorința de a-l avea, de a-l ține, de a-l îmbrățișa era o foame constantă sub pielea ei.

Voia să aparțină. Așa că s-a apucat de treabă.

Punându-și tableta pe un suport într-un colț al bucătăriei, a pus un tutorial video, chiar dacă exersase prepararea, și a scos cratița mare. A pus apa pe

Fierbinte, ea a deschis frigiderul și a scos ouăle, roșiile, brânza și untul.

Știind ce știa despre faptul că el era Omul Umbrelor, nu se aștepta ca el să se întoarcă mai devreme, dar era dispusă să stea și să-l aștepte. A vrut să-l întrebe ce mai făcea și cum de avea atâta avere, să-l întrebe de ce a devenit Omul din Umbră, să-l întrebe care era marele său plan despre care vorbise odată. Dar el era închis în privința acestor subiecte, așa că ea îl lăsă în pace pentru moment.

Urmărind videoclipul și urmând pașii, se pierdea în mișcarea de a crea ceva. Simplul act de a găti ceva de la zero liniștea ceva în ea și entuziasma ceva în ea, doar știind că va face pe cineva în afară de ea să mănânce.

"Lyla."

Vocea din spatele ei a făcut-o să se întoarcă. Nikki își punea haina, încă distantă față de ea. "Ai nevoie de ceva înainte să plec?"

Lyla nici măcar nu știuse că fusese în casă. Ea a scuturat din cap, după ce s-a spălat pe câteva maniere de bază. "Nu, mulțumesc. Să ai o noapte bună."

Un zâmbet a luminat buzele celeilalte fete. "Oh, o voi face." Bine. Asta a fost ciudat.

"Oh, și orice ai face, te rog să nu te duci în seră în seara asta." Nikki a spus pe drumul ei. "Este o furtună

vine."

Era ceva ciudat în felul în care fata spunea asta. O greutate care nu mai fusese acolo de câteva zile i se așezase în stomac. Starea ei de spirit s-a diminuat, ea a gătit în liniște, mirosul făcându-i gura apă. A pus porțiile pe două farfurii și le-a băgat în cuptor pentru a le menține calde, punând restul într-un castron de servit pe care l-a băgat și ea în cuptor. Apoi a curățat toate oalele și cratițele pe care le folosise, lăsându-le deoparte să se usuce.

Apoi, după ce a terminat totul, s-a dus la dulap, și-a pus niște jambiere călduroase și un pulover, și-a încălțat picioarele în adidași și a ieșit pe ușa principală.

Vântul rece i-a asaltat fața în timp ce privea cerul întunecat. Luna și stelele erau ascunse în spatele norilor groși, iar elicopterul era pe heliport, acoperit de ceva ce nu putea vedea prea bine. Grădina de pe partea cealaltă era și ea întunecată, totul, cu excepția serei cu o singură lumină aprinsă.

Nu putea vedea nimic, deoarece plantele acopereau geamul. Tragându-și mânecile puloverului peste încheieturi, s-a îndreptat cu pași repezi spre seră, având nevoie să știe de ce cealaltă femeie îi spusese să nu meargă acolo.

Terenul era relativ plat pe stâncă, doar o pantă ușoară în jos, iar ea l-a parcurs în câteva minute, ajungând încet la ușa principală care era deschisă.

Corpul ei a înghețat.

Nikki stătea goală în fața mesei lungi, mâinile ei ținând tricoul lui Dainn, mâinile lui pe talia ei.

Gheața i-a umplut venele când a privit priveliștea, cele câteva săptămâni de fericire relativă prăbușindu-se când și-a dat seama că era din nou aruncată. El nu o atinsese în toate zilele în care o avusese sub acoperișul său, și asta pentru că avea deja pe cineva. Iar Nikki o urâse pe loc pentru că fusese cu el.

Doamne, era o idioată.

Ochii lui Nikki au venit la ea, triumful sclipind în ei, iar Lyla a expirat pe gură, incapabilă să-și controleze arsura din ochi.

Brusc, gâtul lui s-a întors, ochii lui diabolici găsind-o pe a ei.

Minciuni. Asta e tot ce i-au spus. Minciuni.

Ea era terminată. Putea să mănânce nenorocitele de paste cu Nikki și să râdă de încercările ei slabe.

Dă-l dracu'.

Cu acest gând, s-a întors pe călcâie și a coborât dealul în fugă, fără să-i pese încotro se îndreaptă, singurul gând din mintea ei fiind fuga. Lacrimile îi curgeau pe față și știa că reacția ei nu era justificată. El nu-i spusese niciodată că era al ei, doar că ea era a lui. Nu-i spusese niciodată că nu fusese cu altele, la fel cum ea fusese cu altele. Singura diferență, și cea care durea cel mai mult, era că ea nu avusese niciodată de ales, iar el o avusese întotdeauna. Și pentru o clipă, ea crezuse că el o alesese, dar nu o alesese.

Planul. Ea făcea parte din planul lui, iar el îi dădea doar atât cât să o țină dispusă și sub iluzia fericirii.

Prostule, prostule, prostule.

Nu, avea să ajungă cumva în sat și să facă autostopul undeva, oriunde, departe de tot tumultul emoțional. Pe măsură ce picioarele ei câștigau viteză la vale, plămânii și picioarele arzându-i din cauza efortului cu care nu era obișnuită, ceva grea a atacat-o din spate.

Un țipăt i-a părăsit gâtul în timp ce se prăbușea, crezând că era un animal sălbatic și, indiferent de greutatea de pe spatele ei, s-a răsucit în ultimul moment pentru a o scuti de greul căderii.

Inima îi bătea cu putere în urechi, ea și-a prins respirația, luptându-se să se elibereze de greutatea care era sub ea, înainte de a-și găsi brusc mâinile blocate la spate, maxilarul blocat într-o strânsoare, iar ochii ei blocați cu cei ai diavolului.

"Ce naiba, Lyla?"

Tonul vocii lui o făcu să se liniștească, faptul că îi spunea "Lyla" - când întotdeauna fusese "flamma" - îi dădu de înțeles că era supărat. Iar el nu era niciodată supărat, cel puțin nu cu ea.

Tunetul bubuia pe cer, aruncând-o înapoi la prima dată când se întâlniseră în întuneric, singuri în pădure, când se apropia furtuna. Acel moment îi schimbase viața, iar ea se uită în jos la el, tot ceea ce rezistase de săptămâni, luni, ani, se prăbușise în ea.

De fiecare dată când fusese rănită, de fiecare dată când fusese înjosită, de fiecare dată când sperase la ceva doar pentru ca acel ceva să moară, de fiecare dată când se uitase la tavan numărând crăpăturile, de fiecare dată când plânsese până adormise, de fiecare dată când îi dăduse o parte din ea doar pentru a se simți lepădată, de fiecare dată când pierduse părți din ea până când nici măcar nu mai știa cine era.

Fiecare. Singur.

Timp. Fiecare.

Singur. Lucru.

Fiecare. Single. Memorie.

Prăbușită, prăbușită, zdrobită în ea. S-a

spulberat.

Și-a simțit umerii clătinându-se, bărbia tremurându-i, lacrimile vechi de pe obraz fiind însoțite de altele, și și-a înclinat capul pe spate, strigându-și durerea către cer.

Și m-am simțit glorios.

A țipat și a țipat și a țipat până când și-a simțit gâtul crud, plângând și zbătându-se, timp de minute și ore pe care nu le știa. A plâns și a plâns până când nu a mai putut, până când respirația i s-a scurtat și a început să sughițe.

Gaura neagră s-a deschis mai larg în mintea ei, cerându-i să cadă din nou în ea. Nu o durea când intra în gaura neagră, nu simțea durerea care o sfâșia când era consumată. Încet-încet a simțit că cedează, dorindu-și amorțeala pe care i-o aducea, fie și numai pentru o vreme.

"Shh. E în regulă, Flamma. It's okay. Shh. Ești în siguranță."

Cuvintele pătrundeau în conștiința ei, o litanie de cuvinte rostite direct în urechile ei, trăgând-o departe de gaura neagră.

Ea a rezistat, ținând ochii închiși, dorind amorțeala.

"Frumoasa mea fată", șoptea vocea, seducătoare în chemarea ei, ademenitoare în momeala ei de a o atrage înapoi. "Atât de moale, atât de vulnerabilă, atât de rănită. Tu suferi, nu-i așa?"

Ea a făcut-o. Suferea, și nu știa cum să se vindece. Crezuse că se simțea mai bine, dar fusese o iluzie. Oare se va face vreodată mai bine? Ar putea vreodată să nu mai doară?

"Voi da foc întregii lumi înainte să mai las ceva să te rănească."

Promisiunea întunecată plină de violență a făcut gaura neagră să facă un pas înapoi.

"Dă-mi ochii tăi, flamma. Vreau să văd focul din ei. Arată-mi-i."

Cele două forțe se luptau în ea, gaura neagră o trăgea spre uitare, iar diavolul o ținea strâns, refuzând să îi dea drumul.

Și dintr-o dată, mâinile ei erau libere.

Asta i-a făcut ochii să se deschidă brusc, pierderea bruscă a atingerii care o ancorase dezechilibrând-o.

Ea a clipit când el s-a ridicat. S-a aplecat să o ia în brațe și, cuibărind-o aproape, a început să o ducă înapoi în direcția casei.

Scoasă din orice stare mentală în care intrase, sughița din când în când, lăsându-și încet mintea să revină la realitate, incapabilă să-și înțeleagă emoțiile accentuate sau reacția exagerată. Și reacționase exagerat, nu-i așa? Îl găsise complet îmbrăcat cu o femeie goală și făcuse primul lucru care-i venise în minte

-fugit. Nu-i acordase beneficiul îndoielii, nu așteptase să-l lase să-i explice cu calm ce se întâmplase exact, nu stătuse nici măcar să-l lase să spună ceva.

Și apoi a țipat ca o banshee și a continuat să aibă o cădere nervoasă în mijlocul pustietății.

O ducea atât de bine, mult mai bine. Ea pur și simplu nu înțelegea asta.

Rușinată că el fusese din nou martor la așa ceva, martor la cât de distrusă și imperfectă era ea, și-a ascuns fața în gâtul lui, trupul tremurându-i în urma incidentului.

Drumul lor de întoarcere s-a desfășurat într-o liniște totală, iar ea a profitat de timp pentru a-și regla ritmul cardiac.

Au ieșit în apropierea serei în momentul în care începeau să cadă picături reci și grase de ploaie.

"Ține-te bine", i-a spus el înainte de a o întoarce brusc, astfel încât să fie peste umărul lui. Cu lumea întoarsă pe dos, ea s-a agățat de jacheta lui în timp ce el se grăbea înapoi spre casă, ploaia torențială udându-i pe amândoi în câteva secunde.

Nu s-a oprit sub verandă, deschizând pur și simplu ușa și purtând-o înăuntru, până la baia principală.

A așezat-o încet pe podea, i-a îndepărtat părul ud de pe față, privind-o cu o blândețe pe care nu o mai văzuse niciodată la el.

"Scoate-ți hainele."

Instrucțiunea a venit imediat după ce el s-a îndepărtat, lăsând-o singură în baie.

Confuză, ea a făcut cum îi ceruse el, lăsând hainele ude într-un colț al podelei, înainte de a respira greu și de a-și stropi fața cu apă.

Se părea că amândoi nu se descurcau cu emoțiile, ea cu excesul de emoții, iar el cu lipsa lor. Iar ea trebuia să reducă decalajul, sau cel puțin să încerce, pentru ca ceva ca seara asta să nu se mai întâmple. Deși, probabil că se va întâmpla. Dr. Manson o avertizase că s-ar putea întâmpla, dar ea căzuse într-un sentiment de siguranță, iar asta o luase prin surprindere. Dar putea să spere că nu se întâmpla atât de des, pentru că se simțea crudă, rănile care se închiseseră fiind deschise din nou. Și de fiecare dată când se întâmpla asta, trebuia să o ia de la capăt pentru a încerca să le coasă împreună, de fiecare dată făcând cicatricea mai adâncă și mai rea.

Ieșind dezbrăcată în dormitor, se trezi îmbrăcată cu setul de pantaloni scurți mătăsoși verde sticlă și cămașă pe care îl pusese pe pat înainte de a ieși. Își trecu degetele prin păr, observând cum acesta începea să cadă mai mult în valurile sale naturale, apoi ieși în sufrageria deschisă.

Mirosul pastelor pe care le făcuse, parcă cu ani în urmă, se răspândea din bucătărie.

Urmându-și nasul, a intrat în spațiul pe care încet-încet și-l făcuse al ei și l-a găsit stând pe masa de luat masa, fără cămașă, în pantaloni de trening, așa cum îi plăcea să fie atunci când lenevea acasă, cu părul ud și strălucind în lumina scăzută.

Farfuriile pe care le pusese în cuptor erau pe masă, împreună cu două pahare înalte de apă.

"Stai jos."

Brusc nervoasă, atât pentru că era o masă pe care o pregătise, cât și pentru că avusese o cădere nervoasă, s-a așezat în liniște în dreapta lui, vârându-și bărbia în gât.

"Ce s-a întâmplat în seara asta?"

Cuvintele lui tăcute, rostite încet, dar clar, au făcut-o să îi fure o privire. Și-a umezit buzele, găsindu-și curajul să deschidă ușa pentru o comunicare sinceră, reală. Asta însemna să fie din nou vulnerabilă, dar în acest moment, nu credea că avea prea multe de pierdut.

"Văzând-o acolo... cu tine... a declanșat ceva", a recunoscut ea cu greu.

El a luat o înghițitură din apă, farfuria lui neatinsă. Ea știa că lui nu prea îi plăcea alcoolul. Nici ei nu-i plăcea, iar paharul cu apă din fața ei îi spunea că el observase asta.

"Ce ai simțit?", a întrebat el, cu ochii lui hipnotici care o prindeau în capcană. Ce a simțit ea? El nu

să experimenteze emoții la fel ca ea, iar faptul că știa că el voia ca ea să povestească despre sentimentele ei îi făcea inima să tresară.

"M-am simțit..." s-a oprit, uitându-se la el, cu gâtul înlemnit "- furioasă. Atât, atât de furioasă."

"De ce?", a insistat el, înclinându-se ușor spre ea.

"Pentru că am crezut că ai ales-o pe ea", vocea ei a oscilat odată cu cuvintele ei. "Am crezut că mă ții deoparte, că mă faci de râs, că-mi dai nimicuri și că-i dai ei totul. M-am simțit furioasă. M-am simțit rănită. Am fost geloasă."

"De ce?", a insistat el, fără să-i dea drumul.

"Pentru că ești a mea!" Ea și-a trântit mâinile pe masă, ridicându-se în picioare. "Ești singura persoană, singurul lucru din lumea asta care este al meu!" Cu pieptul zvâcnind, s-a uitat la el. "Ucigașul meu, urmăritorul meu, iubitul meu. Gândul de a-ți împărtăși obsesia îmi face rău la stomac. Ai putere asupra mea. Asta ai vrut să auzi? Că afirmația ta mă face un idiot pentru că inima mea stupidă te crede? Asta e?"

Ea s-a uitat la el în timp ce el se așeza pe spate, cu o expresie satisfăcută pe față.

"Flamma."

Un singur cuvânt. Doar un cuvânt și totul s-a simțit bine pe lume pentru o secundă. A respirat adânc, liniștindu-se. Luându-și din nou locul, a înghițit apa din pahar, conștientă de faptul că el o privea.

"Inima ta nu e proastă." Cuvintele lui, din nou tăcute, au făcut-o să se uite la el. "Moale, da. Proastă, nu. Cred că e destul de inteligent să

să mă crezi când mintea ta nu o va face." Ea nu știa ce să răspundă la asta.

"Nu a mai fost nimeni de șase ani, Lyla."

Cuvintele lui au făcut-o să se îndrepte pe scaun, neîncrederea fiind evidentă pe chipul ei.

Buzele i-au tremurat. "Mă crezi sau nu, realitatea e realitate. Nu m-am culcat cu nimeni în șase ani. Nu am atins pe nimeni care nu ești tu în șase ani. Și nu am sărutat o femeie pe gură în viața mea. N-am văzut niciun rost în asta."

Lyla s-a holbat la el, uimită. "Nu înțeleg."

El a ridicat pur și simplu din umeri. "Orice altă femeie ar fi fost un înlocuitor slab pentru tine și nu părea să merite efortul. Acum, spune-mi, te-am mințit?"

Lyla îl observa, cu fața lui neutră, în timp ce o lăsa să-și cântărească părerea. Mintea ei îi spunea că ar putea să o manipuleze, spunându-i lucruri pe care ea voia să le audă, astfel încât să cadă mai ușor în capcanele lui. Dar inima ei, organul stupid care îi bătea în piept, îi spunea altceva.

"Nu", a șoptit ea, zguduită de faptul că el nu fusese cu nimeni.

"Bună fată."

"Nici eu nu am sărutat pe nimeni, nu din alegere."

Confesiunea ei a căzut între ei și l-a văzut uitându-se la gura ei. "Atunci, când vei alege, va fi a mea."

Un suspin a părăsit-o.

S-a uitat în jos la farfuria cu paste și a luat încet prima îmbucătură. Avea un gust destul de bun, dar nu știa dacă

papilele ei gustative nu erau deloc de încredere. Urmărindu-l cum mușcă, furculița i se strânse.

Fața lui nu a arătat nicio reacție, dar a mestecat încet, uitându-se la farfurie înainte de a-și îndrepta privirea spre ea. "Tu ai făcut asta?"

Nervii îi fluturau în burtă. "Da. M-am uitat la un film și am exersat de câteva ori cu porții mai mici înainte de a face asta. Eu..." a ezitat ea. "Am vrut să fac o masă bună pentru noi." Ochii ei s-au coborât.

Mâna lui a ajuns la maxilarul ei, aducându-i fața înapoi. "Pregătește-ne o masă oricând vrei. Ești talentată la asta."

"Îți place?" Nu știa de ce avea nevoie de aprobarea lui, de ce conta, pur și simplu conta.

"Da."

Un oftat de ușurare a părăsit-o în timp ce încrederea ei în sine înflorea. "Ești talentată la asta. Era bună la ceva.

Au terminat masa într-o liniște plăcută.

Din moment ce se simțea adevărată, sinceră, deschisă, a riscat să-l întrebe singurul lucru care îi explodase mereu în față. "Este el... este bine?"

L-a privit cum a terminat ultima îmbucătură și s-a ridicat, ducând ambele farfurii la chiuvetă, înmuiindu-le. Ea a luat un prosop și a stat lângă el, așteptând ca el să răspundă.

"Da, e bine."

Ceva greu, despre care nu știa că se afla în ea, s-a ușurat puțin.

"Ai fost cu ochii pe el, nu-i așa?" a întrebat ea, având nevoie să știe că îl supraveghează, că are grijă de singurul lucru dintre ei.

"Am fost. La fel cum am fost cu ochii pe tine."

Ușurarea i se desfășura în stomac. Când Omul din Umbră se hotăra să vegheze asupra cuiva, acesta era în siguranță.

Copleșită de emoție, ea a pășit impulsiv în spatele lui și și-a înfășurat brațele în jurul mijlocului lui, simțindu-l încă cu farfuriile în mână.

"Mulțumesc", a șoptit ea în spatele lui, vocea ei tremurând cu atât de mult sentiment încât simțea că pieptul i se revarsă. "Mulțumesc foarte mult."

El s-a întors în îmbrățișarea ei, luându-i fața în mâini, ochii lui duali arzând în ai ei. "Pentru tine, orice."

Le-a frecat nasurile în cel mai ușor sărut, senzația arzându-i tot corpul. Lyla nu-și amintea să fi fost îmbrățișată de cineva, nu-și amintea să se fi simțit atât de în siguranță ca atunci.

"Ține-mă, te rog."

Mâinile lui s-au strâns în jurul ei și a tras-o înăuntru, fața ei intrând în pieptul lui, nasul ei umplându-se cu mirosul lui distinctiv, masculin, corpul ei plin de căldura lui. O ținea aproape și, ascultându-i bătăile inimii, simțind tot ce simțea ea, aproape că putea crede că și el simțea la fel.

OceanofPDF.com

Capitolul Sixteen
Him

TREBUIA SĂ ÎI SPUNĂ despre fratele ei, despre cine era ea. Dar ea nu era încă pregătită. Având în vedere modul în care mintea ei se lupta cu viața și realitatea, așa ceva ar fi putut s-o distrugă. L-a întrebat pe doctorul Manson despre asta, a întrebat-o dacă dezvăluirea trecutului ei ar ajuta-o să progreseze, iar el a sfătuit-o să nu facă asta pentru moment. Era fragilă în acest moment, încă rănită, încă în curs de vindecare, iar el avea nevoie ca ea să fie pe deplin pregătită să facă față atunci când va afla adevărul.

Și a fost egoist. Știa că dacă ea ar fi știut că are o familie, un frate care o căuta de peste douăzeci de ani, în cele din urmă s-ar fi dus la el. Iar el nu putea accepta asta, nu până când nu era sigur că ea se va întoarce de bunăvoie la el, pentru că singura altă opțiune ar fi însemnat să o răpească de la Caine și să-i facă pe toți dușmanii lui. Și deși lui nu-i păsa de dușmănia lor,

fisura ar sfârși prin a o răni în urma fricțiunii, așa că ar prefera să o evite. Nu-i plăcea ca ea să fie rănită.

Privea din umbră cum Tristan și Morana vorbeau cu psihologul de copii pe care îl trimisese în calea lor fără știrea lor, un vechi student al doctorului Manson. Morana asculta mai animată decât iubitul ei. Îi plăcea de Morana cât de mult putea să-i placă o altă ființă umană. Era inteligentă, hotărâtă și încăpățânată, și știa să-și poarte singură de grijă. El respecta toate acestea la o ființă umană. Asta le făcea interesante de manevrat. De asemenea, părea să fie sinceră, ceea ce îl bucura pentru că Tristan era cea mai mare amenințare pentru el. Nu pentru că era mai puternic sau mai letal, ci pur și simplu pentru că avea o legătură și un devotament față de Lyla pe care ea le râvnea. Un bărbat mai bun ar fi lăsat-o să plece și ar fi lăsat-o să-și găsească fericirea alături de altcineva. Un om mai bun ar fi lăsat-o să plece și ar fi lăsat-o să-și satisfacă poftele în altă parte.

Nu era un om mai bun. La naiba, nu era nici măcar un om bun.

Și cândva, ar fi putut renunța la ea. Dar nu acum. Nu când ea fugise de el și trezise animalul din el pe care nu știa că îl avea. Nu atunci când ea se sfărâmase în brațele lui și îl lăsase să o ancoreze și să o aducă înapoi. Nu când îi dăduse o altă parte din ea, având încredere în el să o țină în siguranță. Îi pregătise o masă ca și cum ar fi fost special, îl îmbrățișase ca și cum ar fi fost cineva care merita să fie ținut în brațe și îl privise cu emoțiile unei

demon al morții ca el nu văzuse niciodată și cu siguranță nu merita.

Era vorba de lucrurile mărunte - felul în care a cedat la un ceai în bucătăria lui și s-a adunat din nou, felul în care era dornică să învețe și să fie mereu mai bună pentru ea, felul în care l-a iertat și l-a lăsat să intre. A fost felul în care l-a revendicat și felul în care a tremurat pentru atingerea lui, felul în care nu a fugit când el i-a spus despre moartea pe care a provocat-o pentru ea, felul în care i-a acceptat forma fără suflet în inima ei moale. A fost felul în care i-a furat privirile, felul în care i-a furat tricourile, felul în care i-a furat și părți din el.

În niciun caz nu avea de gând să o lase să plece.

Părăsise de mult obsesia și intrase pe un teritoriu cu totul nou, unul pe care nici măcar nu-l recunoștea pentru că era mai mult.

Mai obsesiv. Mai intensiv. Mai posesiv. Mai mult.

Dacă înainte fusese gata să ardă lumea pentru ea, nu era nimic în comparație cu distrugerile pe care le-ar fi provocat acum.

Și, deși nu avea de gând să o țină departe de Tristan, trebuia să fie sigur că ea nu îl va lăsa baltă când va veni momentul.

Lumea nu era pregătită pentru ceea ce ar fi dezlănțuit el dacă s-ar fi întâmplat vreodată.

OceanofPDF.com

Capitolul șaptesprezece

LYLA, 6 YEARS AGO

TUNDERUL A RUMAT ÎN CER și ea a alergat cât de repede a putut, cu micul pachet înfășurat într-o pătură în brațe, cu fața plină de lacrimi în timp ce plămânii îi ardeau. O dureau picioarele și era aproape sigură că sângera, dar nu ar mai fi avut altă șansă.

Mănunchiul din brațele ei plângea când era zdruncinat. A plâns împreună cu el.

În cele nouă luni în care îl purtase în pântecele ei tânăr, frumosul produs al unui act îngrozitor, își jurase că îl va scoate de acolo. Știa ce le făceau copiilor născuți în acest iad, cum îi luau și începeau să îi pregătească înainte ca ei să poată vorbi cum trebuie. Și își jurase că, indiferent de ce se va întâmpla, copilul ei nu va crește în iadul în care a crescut ea. Cumva, cumva, îl va scoate de acolo sau va muri încercând.

Și cu durerea dintre picioarele ei crescând, cu slăbiciunea din corpul ei de după naștere amețindu-i mintea, știa că asta era foarte probabil. Dar dacă ar fi trebuit să moară, ar fi făcut-o după ce l-ar fi dus într-un fel de siguranță. Trebuia doar să stea departe de drumurile principale pe care le foloseau și, cu puțin noroc, să ajungă pe altul. Trebuia să fie cineva în lume care să o poată ajuta.

Făcând o pauză pentru a-și trage răsuflarea, s-a sprijinit de un copac, legănându-și băiețelul în brațe pentru a-l calma puțin. Nu știa nimic despre a fi mamă, nu era sigură dacă va fi vreodată o mamă bună, dar exista un singur lucru pe care i-l putea oferi copilului ei și ar fi murit încercând să-l obțină.

L-a ținut în brațe o clipă, răsuflând ușurată, și a scanat zona în căutarea următoarei căi.

Știind că nu se poate odihni mai mult de câteva minute, riscul ca securitatea să cerceteze deja pădurea fiind prea mare, a început să alerge din nou și să alerge din greu, tălpile subțiri ale pantofilor ei abia dacă o protejau. Ar fi avut bășici la picioare, dar ar fi meritat dacă el ar fi putut fi în siguranță.

Scoateți-l afară. Scoateți-l afară. Scoateți-l afară.

Cu cuvintele care i se repetau în minte ca o mantră, a continuat să alerge, simțind umezeala dintre picioare, observând că pădurea se subțiază în cele din urmă. Ar putea însemna că există civilizație în apropiere, ceea ce ar putea însemna că există ajutor. O explozie de energie a umplut-o la gândul ăsta, s-a îndreptat spre locul unde putea vedea că pădurea se deschidea spre un fel de stradă.

Oprindu-se din nou pentru a-și recăpăta respirația, s-a uitat febril în jur.

Erau o stradă și o clădire, nimic mai mult, și o mașină care zăbovea. A recunoscut-o ca fiind una dintre mașinile de pază ale complexului. Patrulau, probabil că o căutau.

Retrăgându-se în umbra copacilor, întorcându-se să alerge din nou, s-a lovit de ceva dur.

Deja amețită din cauza slăbiciunii, a deshidratării și a pierderii de sânge, a început să cadă, brațele ei strângându-se instinctiv în jurul băiatului ei, în timp ce două mâini mari o strângeau de talie, stabilizând-o.

"Ușurel, fetițo."

La auzul vocii, și-a ridicat gâtul pentru a vedea un bărbat înalt, probabil în jur de douăzeci de ani, cu ochii nepotriviți, care o privea de sus. Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi la nimeni.

"Ajută-mă", a mormăit ea prin gâtul uscat, sprijinindu-și greutatea pe el. "Ajută-mă, te rog."

Un tremur vizibil i-a zdruncinat trupul înainte de a se uita la ea, să se uite la ea cum trebuie.

"De ce ai nevoie?" a întrebat el, seriozitatea tonului său făcând-o să se simtă puțin mai sigură de decizia ei. L-a studiat cât de bine a putut, un instinct din ea spunându-i să aibă încredere în el.

Ridicând pachetul în brațe, ea a vorbit. "Ia-l. Ia-l de aici, într-un loc sigur unde va crește cu dragoste și grijă. Te rog. Vin după mine, iar el

trebuie să fie departe când mă vor găsi. Te rog, te rog, te rog..."

Ochii nepotriviți ai bărbatului s-au îndreptat spre bebelușul înfășurat în pătura subțire. "Este al tău?"

Ea a dat din cap, ochii lăcrimându-i din nou, durerea de a renunța la el fiind o povară pe care ar duce-o cu plăcere pentru șansa lui la o viață mai bună.

Bărbatul a privit-o atunci, mai adânc, atât de adânc, încât a simțit că îi cercetează sufletul.

"Ai avea încredere în mine cu copilul tău?"

Întrebarea a făcut-o să se oprească, dar instinctul din ea, cel care fugise cu copilul ei de la început, a rămas constant, de neclintit.

Îmbrățișându-și copilul pentru ultima oară, i-a dat un sărut pe frunte, bărbia tremurându-i, și l-a predat bărbatului.

"Voi avea încredere în tine cu el. Dar promite-mi..." a strigat ea în timp ce durerea din interiorul ei creștea, întrerupându-i cuvintele. A respirat adânc și a continuat. "Promite-mi că îl vei ține în siguranță. Dacă nu-l poți păstra, trimite-l la cineva care-l va iubi. Promite-mi."

Un tunet a brăzdat cerul, răsunând puternic în nori, ca un ecou al durerii ei.

Îl ținea pe fiul ei în brațe, cu capul înclinat într-o parte, în timp ce o privea cu ceva ce se apropia de fascinație.

"Îți promit. El va fi în siguranță."

Genunchii ei au cedat de ușurare, iar el i-a înfășurat un braț în jurul taliei, ținând-o nemișcată cu o mână în timp ce cu cealaltă îi ținea copilul. Sprijinul brațului lui puternic a frânt-o atunci. A început să plângă isteric în pieptul acestui bărbat ciudat, ținându-se de reverul jachetei lui, plângând pentru tot ce pierdea și pentru sprijinul neașteptat pe care îl găsise.

"Cum te cheamă, Flamma?", a întrebat-o el încet, iar ea și-a ridicat privirea spre el, surprinsă de cuvântul pe care îl folosise, neștiind ce voia să spună.

"Lyla."

"Noapte fără sfârșit."

Asta însemna? Noapte fără sfârșit? La naiba dacă nu se potrivea cu viața ei.

Un strigăt din pădure a făcut-o să se îndrepte urgent. "Te rog să pleci", l-a îndemnat ea pe străin. "Ia-l. Acum!"

Ochii ei au zăbovit spre chipul rotund care se zărea printre pături, agonia arzând-o când s-a aplecat să-i sărute din nou obrajii, neștiind dacă îl va mai vedea vreodată, neștiind care va fi soarta lui, dar având încredere în singura alegere pe care o avea.

"Fii în siguranță, micuțule Xander", i-a murmurat ea pe obrajii lui moi. "Să fii puternic. Fii iubit, copilul meu frumos."

Bărbatul a rămas nemișcat pentru o secundă lungă, privind-o în timp ce își lua rămas bun, înainte de a se întoarce pe călcâie și de a merge în întuneric cu singurul lucru pe care îl iubea pe lume.

OceanofPDF.com

PARTEA A TREIA

FLAMES

"Cum poți deveni nou dacă nu ai devenit mai
întâi cenușă?"

-Friedrich Nietszche

OceanofPDF.com

Capitolul Eighteen
Lyla | Present Day

S-A TREZIT din vis, inima bubuindu-i în timp ce tunetul bubuia pe cerul de afară. Ura furtunile cu tunete. În copilărie, o speriaseră, iar ca adult, îi aminteau de noaptea în care își pierduse cel mai prețios dar - fiul ei.

Avea aproape optsprezece ani când unul dintre bărbații din club o lăsase însărcinată și, deși copilul fusese rezultatul unui viol, fusese al ei. Petrecuse luni întregi conectându-se la el, iubindu-l, vorbind cu el și acceptând că el nu o va cunoaște niciodată. În noaptea în care a intrat în travaliu, a avut loc o furtună și, după ore de dureri inimaginabile, el a venit pe lume țipând.

Doctorul l-a curățat și l-a înfășat pentru ca ea să îl hrănească, dar ea nu. Văzuse doar furtuna, știa că majoritatea oamenilor de pe teren se vor adăposti și fugise.

Alergă direct în brațele bărbatului care le va schimba viața amândurora.

După acea noapte, nu se mai așteptase niciodată să-l mai vadă.

Dar mai puțin de o săptămână mai târziu, el a apărut la locul ei de muncă.

Și din nou.

Și din nou.

Până când el a devenit un element fix în viața ei, o ancoră în uragan, o stâncă împotriva valurilor. Până când a început să lase o dâră de cadavre ale tuturor celor care au încercat să o rănească. Până când a revendicat toate bucățile rupte ale ei ca fiind ale lui.

Se întreba de ce visase prima lor întâlnire în seara asta. Ar fi putut fi furtuna, sau faptul că el vorbise despre Xander pentru prima dată, sau faptul că o ținuse în brațe ca în acea noapte. Orice ar fi fost, nevoia, nevoia pură, neadulterată, o copleșea.

Neputând să mai suporte, se îndreptă tăcută spre ușă, ieșind și mergând în camera de oaspeți, cu inima bătându-i în piept, dar spunându-i că era bine, același instinct care o făcuse să aibă încredere în el cu atâția ani în urmă spunându-i să o facă din nou.

Aproape de ușa lui, a inspirat adânc și a deschis-o, vrând doar să arunce o privire dacă el dormea.

El a fost.

Brațul aruncat în spatele capului, altul pe burtă, ochii închiși și fața odihnită.

Ezitând în prag, ea l-a privit pur și simplu, cu nevoia din interiorul ei tulburată.

Liniștită, fără să scoată un sunet, a intrat în vârful picioarelor în cameră, ocolindu-i patul, cu ochii pe chipul lui în lumina de afară.

Acest bărbat, oricât de întunecat, periculos și defectuos ar fi fost, era al ei.

S-a aplecat încet, lipindu-și buzele de ale lui pentru o secundă, simțind respirația lui pe fața ei și gura lui moale de a ei, înainte să se retragă.

Se întoarse să plece, chiar în momentul în care o mână îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare de oțel, făcându-i inima să bată cu putere, în timp ce se uită la el și îl găsi treaz, cu ochii lui alerți, intensi, ațintiți asupra ei.

A așteptat răbdător ca ea să rupă tăcerea și, găsindu-și curajul de undeva din adâncul sufletului ei, a făcut-o.

"Fă-mă a ta."

S-a ridicat din pat, a aruncat-o în brațele lui dintr-o singură mișcare fluidă, ca și cum ar fi așteptat-o, ducând-o în dormitorul principal în timp ce ea îl strângea de umeri.

Camera rămăsese întunecată, doar puținul clar de lună care intra prin ușile de sticlă luminând spațiul.

Îmbătată de vis, de emoțiile din ultimele zile, din iadul ultimilor ani, își înclină capul pentru a-l privi în lumina lunii - diavolul ei întunecat care îi stăpânea sufletul.

"Ieri citeam o carte", a șoptit ea în spațiul dintre ei, neștiind nicio finețe să o spună mai bine. "Bărbatul din poveste a găsit-o pe femeie și a spus că

ar face dragoste cu ea." Ea a înghițit. "Vrei să faci dragoste cu mine în seara asta?"

Ea știa că el putea vedea seriozitatea din ochii ei, foamea pentru această afecțiune pe chipul ei, dorința pentru această intimitate în vocea ei. El a pus-o pe picioare.

"Ce a făcut bărbatul ca să facă dragoste cu ea?" a murmurat el, făcând un pas înainte în timp ce ea făcea unul înapoi.

L-a privit în ochi, acei ochi nepotriviți care o ținuseră captivă de prima dată când îi văzuse, și a dat glas celei mai profunde dorințe a inimii ei.

"I-a atins sufletul."

El a apucat-o de maxilar, trăgând-o în sus până când s-a ridicat pe vârfuri, buzele lui fiind la un fir de păr de ea. Nu știa dacă el nu micșorase distanța dintre ei pentru că nu se sărutase niciodată sau pentru că nu voise să o facă, dar ea a așteptat. Au respirat unul în celălalt pentru un moment lung, înainte ca el să se aplece în față și să le atingă buzele în cel mai ușor sărut, atât de ușor încât senzația a făcut-o să se încordeze mai mult pentru a obține mai mult.

"Dacă facem asta", a spus el încet în gura ei, "voi fi ultimul tău tot. Dacă alegi asta, alegi tot ceea ce sunt, fiecare parte din mine care este întortocheată, deranjată, obsedată. Tu alegi asta, iar eu nu te voi lăsa niciodată să pleci. Înțelegi?"

Ochii ei s-au închis. "Vreau."

Înainte ca ultimul cuvânt să iasă de pe buzele ei, gura lui s-a prăbușit peste a ei.

Mentă. Cafea. El.

Și-a încordat degetele de la picioare ca să o ducă cât mai sus, mâinile ei agățându-se de lățimea umerilor lui, una dintre mâinile lui pe maxilarul ei, alta pe șoldul ei, ținând-o în picioare. El se trase înapoi, ochii lui întunecați, pupila celui deschis suflând când îi aruncă o privire încinsă, înainte de a plonja din nou, ridicând-o cu o mână și întorcând-o astfel încât spatele ei să se sprijine de ușa dulapului. Ea și-a înfășurat picioarele în jurul lui, zdrobindu-se de umflătura tare ca piatra din pantalonii lui de trening în timp ce el o devora. Gustul lui i-a explodat în gură, iar ea a deschis-o pe a ei.

Tentativ, ea și-a învârtit limba împotriva lui. Și s-a

întâmplat cel mai neașteptat lucru.

El a tresărit.

Un tremur necontrolat al întregului corp.

A dat înapoi pentru a-i găsi ochii ațintiți asupra ei, cu o privire ușor nebună pe care nu o mai văzuse până atunci, în timp ce el îi cerea: "Fă asta din nou."

Simțindu-și inima pulsându-i prin tot corpul, sfârcurile i s-au înțepenit în puncte strânse pe pieptul lui, separate doar de o țesătură subțire, s-a strâns mai aproape de el, strecurându-și mâna în părul lui și trăgându-l în ea.

Și-a trecut limba peste buzele lui, iar el a tras-o în gura lui, sugând-o într-un mod care i-a făcut păsărica să pulseze împotriva penisului lui, corpul ei începând să se zvârcolească de senzații, o flacără de foc răspândindu-se în interiorul ei.

Au stat acolo mult timp, sărutându-se, testându-se, gustând, învățând gura celuilalt. El a tresărit din nou când limbile lor au alunecat una peste alta, iar ea a simțit șocul direct între picioarele ei, știind că ea era responsabilă pentru astfel de răspunsuri viscerale din partea lui. Primul, al doilea și al treilea sărut au fuzionat într-unul singur, în timp ce el o ținea sus, luând, stăpânind, revendicând fiecare centimetru din gura ei.

Tot sărutând-o, el s-a mișcat și, dintr-o dată, ea s-a trezit întinsă pe spate pe pat.

El s-a îndepărtat de gura ei. "Mai ai încredere în mine?", a întrebat el, iar ea a înghițit în sec, înainte să dea din cap.

Buzele îi tremurau. "Fă cum spun eu și vei primi un

cadou." Doamne, îi plăcea când el spunea asta.

Punându-și o mână pe pat lângă ea și alta sub talia ei, a tras-o de unul singur pe pat, până când capul ei s-a sprijinit de pernă. A sărit jos din pat cu agilitate, împingându-și pantalonii în jos, scula ieșindu-i afară, piercing-urile sclipind în lumina lunii.

"Mâinile deasupra capului", a instruit-o el, iar ea s-a conformat, curioasă să vadă ce avea în minte. "Nu mișca."

Cu aceste cuvinte, el a ieșit din cameră.

Lyla s-a holbat la tavan, apoi s-a întors să privească întunericul de afară, așteptându-l să se întoarcă. Minutele au trecut. A devenit conștientă de felul în care sânii ei se împingeau în sus în această poziție, sfârcurile îi ieșeau în evidență, stomacul îi era expus, păsărica îi plângea în pantaloni scurți.

"Dainn", a strigat ea după ce i s-a părut o eternitate, iar el nu a venit.

Gemând de nevoie, ea s-a răsucit pe pat, dar nu și-a dat mâinile jos, dorind orice cadou avea el în minte.

După mult timp, a intrat din nou, ochii încălzindu-i-se când a găsit-o în aceeași poziție. "Bună fată."

Ceva din interiorul ei s-a lăudat în fața laudei.

"Când suntem împreună, ai încredere în mine. Aici, renunți complet", i-a spus el, urmărindu-i gura cu degetul mare. "Acest lucru va deveni intens pentru tine și îmi vei spune să mă opresc. Dar eu nu mă voi opri. Te voi împinge. Ești de acord cu asta?"

Păsărica i se strângea la gândul că ea îl implora să se oprească și el continua oricum. "De ce vreau asta?" a întrebat ea, încercând să înțeleagă. "N-ar trebui."

"Pentru că știi că ești în siguranță aici."

Cuvintele, cuvintele lui, rostite pe cel mai real ton în timp ce el o privea, au făcut-o să se oprească. El avea dreptate. Voia să implore, să fie luată cu totul, pentru că știa că era în siguranță. Știa că el nu-i va face rău. Era fantezia, ideea, eliberarea.

După ce ea a acceptat, el i-a smuls cămașa și a rupt-o pe mijloc, sunetul fiind puternic în cameră, intensificându-i bătăile inimii. A tras bucata de țesătură pe mâinile ei ridicate și a făcut un nod, lăsând un capăt lung să atârne.

Inima a început să îi bată cu putere, sclavia nu îi adusese niciodată altceva decât neliniște. "Eu nu am bun

experiența de a fi legat."

"Știu."

Uitându-se la el, ea și-a mușcat buza de jos, ușor îngrijorată, dar mai ales excitată. El i-a tras pantalonii scurți în jos, aruncându-i, lăsând-o goală pe pat.

"Desfă-ți picioarele."

Ea a făcut-o fără ezitare, adorând felul în care el o privea cu o posesie intensă și o căldură incredibilă. El i-a urmărit deschiderea cu degetul mijlociu. "Atât de umedă. Atât de nevoiașă. Vrei scula mea, micuță Flamma?"

"Da."

"Da, ce?"

"Da, Dainn."

Degetul lui a intrat în ea, iar ea s-a strâns în jurul lui. Trecuse prea mult timp de când nu a mai ejaculat, iar corpul ei era pregătit, pregătit pentru asta. Își mișca degetele în ea cu măiestrie, făcându-i o foarfecă pentru a o întinde pentru scula lui, degetul mare atingându-i clitorisul, făcând ca umezeala să țâșnească din ea.

Ea a strigat când el a adăugat un al treilea deget, mâinile ei neputând să se miște.

"Îți amintești prima dată când am atins păsărica asta?", a întrebat el, mângâind-o ferm.

"Da", a exhalat ea cu o respirație tremurândă. Se întâmplase după ce el tăiase oameni în labirint. O găsise, îi privise trupul și o cuprinsese exact așa, cu mâna lui înmănușată.

"Ce ai simțit atunci?" Cuvintele sărutate de seducție i-au căzut în urechi.

"Speriată, confuză... emoționată", își amintește ea. "Ești speriată, confuză acum?"

"Un pic."

"Bine."

În câteva clipe, cu ochii lui ațintiți asupra corpului ei și cu degetele lui înăuntrul ei, ea simțea cum căldura crește, urcă, urcă și urcă, aruncând-o spre un apogeu glorios.

Dar mâna lui s-a oprit.

Ea a strigat când el și-a îndepărtat mâna, atât de furie, cât și de surpriză, și și-a dat seama că se urcase pe pat pentru a ajunge între picioarele ei, în schimb. Ea le-a desfăcut cât a putut de mult, dornică și doritoare și mai pregătită pentru un bărbat decât fusese vreodată.

Penisul lui arăta înfricoșător în lumina lunii, iar ideea de a-l avea, de a-l avea în sfârșit, o încânta.

Vârful penisului i-a sărutat buzele păsăricii, răceala piercingului contrastând enorm cu căldura lui, iar ea și-a mișcat șoldurile, pereții ei strângându-se în gol, având nevoie ca el să o umple. Mâinile ei erau blocate deasupra capului, șoldurile îi erau ținute în jos de palma lui, lipsa de mișcare nu făcea decât să trimită mai multă căldură în spirală în interiorul ei. El a rămas nemișcat, iar ea și-a rotit șoldurile, încercând să-l facă să alunece înăuntru, una dintre mâinile lui a împins-o nemișcată, ochii lui luând-o în întregime.

Așteptarea o omora.

"Fute-mă", a implorat ea, fără să-i pese că disperarea din vocea ei depășea cu mult pe cea de până atunci.

Buzele îi tremurau. "Am crezut că vrei să-ți ating sufletul?"

Amuzamentul din tonul lui i-a amplificat frustrarea. "Rupe-o naibii în acest moment. Mișcă-te, te rog."

Nu a făcut-o, tachinând-o, jucându-se cu ea, și un plâns i-a scăpat din piept, lacrimi de pură nevoie, de pură frustrare, de a avea satisfacția atât de aproape, dar incapabilă să o obțină.

"Un alt bărbat nu m-ar fi făcut să aștept atât de mult", l-a tachinat ea, știind că se juca cu focul, dar neștiind altă cale de a-l provoca. El era posesiv cu ea, iar ăsta era singurul punct la care se putea gândi.

El i-a dat drumul la șold și și-a apucat penisul, lovindu-l de clitorisul ei drept pedeapsă pentru cuvintele ei, iar senzația a făcut-o să fie mai moale decât era. Era pregătită, absolut pregătită, atât de umflată de nevoie, încât simțea cum pulsează.

"Un alt bărbat nu te-ar fi udat atât de tare de nevoie încât să uzi patul." Cuvintele lui joase au umplut spațiul dintre ei. "Ai nevoie de mine."

"Sunt", a recunoscut ea. "Am nevoie de tine, Dainn. Am nevoie de tine atât de mult. De voi toți. Te rog. Ia-mă. Revendică-mă. Deține-mă."

Cu un sunet ușor răsunător, el și-a apăsat degetul mare pe clitorisul ei.

Și apoi a împins-o înăuntru.

Chiar când ea a început să

vină.

Ochii i se rostogoliră spre ceafă, o senzație ca nimic, nimic, înainte de a-i zgudui întregul corp, presiunea intrării lui și unduirea pereților ei și degetul lui mare pe clitorisul ei amplificându-i excitarea, prelungindu-i orgasmul până la un punct care părea fără sfârșit.

Era gros și lung și greu, intrând încet în ea, bijuteriile de pe penisul lui alunecând peste țesuturile pe care ea nici măcar nu știa că le are, provocând senzații din fiecare centimetru al păsăricii ei umflate până când se simțea în flăcări. Ea gâfâia, uimită de senzația asta, de senzația lui, incapabilă să creadă că făcuse asta doar ca să-i ofere această experiență și să se simtă ca ea prima.

Cu modul în care a fost întinsă și stimulată, nimic nu se putea compara cu asta.

S-a uitat la ochii lui, văzându-i privirea în locul în care îi pătrundea în corp, penisul lui acoperit de piercing dispărând încet în păsărica ei până când a intrat până la capăt, pulsând în ea, și Doamne, ea pulsa cu el. Cu mâinile legate deasupra capului, trasă în țeapă de el, se simțea stăpânită, luată, posedată, și îi plăcea fiecare secundă, îi plăcea să se predea în fața lui, îi plăcea felul în care i se potrivea.

El a rămas nemișcat în timp ce ea își revenea din orgasm, lăsându-i pereții să se adapteze la el.

Și apoi s-a mișcat.

Un zgomot mai mult animalic decât uman îi ieși din piept, iar ochii i se închiseră la senzația intensă care o cuprinsese

între plăcere și durere. El a făcut ecou zgomotului cu propriul său mârâit scăzut, o mână pe tetieră ținând un capăt al maioului rupt care îi lega mâinile, cealaltă pe clitoris, frecând și frecând și intensificând senzația până la prea mult.

A fost prea mult.

Ea nu a putut suporta.

"Nu", a mieunat ea, încercând să-și miște mâinile, dar era blocat în loc. El nu s-a oprit, retrăgându-se atât de încet, încât ea a simțit fiecare țesut mișcat de el și de titanul lui, un punct din interiorul ei fiind împins de unul dintre piercinguri într-un mod care a făcut să explodeze stele în spatele ochilor ei. Un foc a pornit din acel punct, răspândindu-se prin sângele ei, prin mușchii ei, întregul ei corp s-a aprins ca o supernovă până când a crescut și a crescut și a crescut și a explodat.

Se auzea țipând până când nu a mai putut, senzația fiind atât de intensă încât mușchii ei au început să aibă spasme, inima să îi bubuie, coloana vertebrală să i se arcuiască până când a crezut că i se va rupe spatele.

Ea a coborât, cu greu, înainte ca el să intre din nou în ea, tare, frecându-i continuu clitorisul, iar ea a început să implore.

"Prea mult, e prea mult, te rog, oh Doamne, Dainn te rog... oprește-te, nu, nu, prea mult..." a devenit o bolboroseală ca supernova a explodat din nou, lăsând-o un dezastru tremurând în timp ce el a continuat să împingă în și din ea, greu, constant, adânc, atât de adânc încât era aproape dureros, dar oh, atât de bine.

"Încă una, flamma", l-a auzit ea spunând. "Mai dă-mi una."

Își scutură viguros capul, știind că va muri dacă va mai avea orgasm. Era prea intens, prea mult.

Nu. Da. Nu.

Dar ea se predase, iar el îi comandase corpul, găsind în ea locuri întunecate pe care nu le explorase niciodată până atunci, stăpânindu-le, luându-le, spunându-i că era în regulă să le aibă.

Ochii i s-au închis în timp ce el i-a cuprins corpul și ea a tremurat, nemaiavând atâtea senzații într-un corp pe care îl ura.

Un vâjâit care venea de undeva de sus îi sparse amețeala, făcând-o să deschidă ochii încet.

Și a înghețat.

O mică parte din tavan s-a retras, lăsând în urmă doar sticlă transparentă, un cimitir de stele strălucind pe cer.

A privit cu uimire cum el se mișca în interiorul ei, găsindu-și propria eliberare, și o lacrimă i-a scăpat din ochi, rostogolindu-se pe partea laterală a capului ei în timp ce el a venit.

Ea a privit în sus, excitarea și emoțiile amestecându-se până când nu a mai putut distinge una de cealaltă.

După o viață întreagă în care a privit tavane crăpate și vopsea scorojită în timp ce bucăți din ea erau smulse din ea, el îi dăduse un tavan cu stele frumoase și, încet-încet, a pus piesele la loc.

El îi atinsese sufletul.

OceanofPDF.com

Capitolul NIneteen

LYLA

Era dureroasă, atât de dureroasă între picioare, încât fiecare pas o făcea să conștientizeze cât de adânc, cât de gros fusese el în ea. Nu era ca și cum nu mai avusese răni la vagin înainte; avusese. Dar durerea asta, deși o durea, îi trimitea căldură prin vene.

A pornit aparatul de cafea pentru el, știind că îi plăcea cafeaua neagră dimineața, și și-a făcut ceai pentru ea, tresărind în timp ce se îndrepta spre tejghea pentru a aduce cănile, ochii ei mergând să-l vadă cum se antrena în grădină, cu trunchiul strălucind de un strat subțire de sudoare, mușchii încordându-se și eliberându-se în timp ce se mișca printr-un fel de rutină de arte marțiale.

Îl privea cu coada ochiului, așa cum făcea dimineața, în timp ce se pregăteau fetele, urmărindu-l cum termina și intra în casă, câmpul de forță al prezenței lui făcându-i terminațiile nervoase să stea în alertă. Nu era ca celelalte

dimineți. Ea îl simțise acum, îl lăsase să intre acum, și exista o intimitate între ei. De obicei, el o saluta și se ducea la duș.

În această dimineață, el a ocolit tejgheaua fără să se oprească, a apucat-o de maxilar și i-a dat un sărut dur și amănunțit care a lăsat-o agățată de brațele lui.

S-a tras înapoi, aruncându-i o privire întunecată și posesivă îmbrăcat în tricoul lui, înainte de a se opri din nou pe buzele ei. Degetul lui mare s-a mișcat peste ele, aprinzând mici scântei sub atingerea lui. După un alt sărut, s-a îndepărtat și s-a dus la cafeaua lui.

"Nu am folosit nicio protecție." A subliniat el în timp ce își turna cana.

Lyla s-a sprijinit de tejghea, privindu-l cum operează aparatul de cafea, și a simțit cum o parte din veselie o părăsește. "Nu pot rămâne însărcinată", i-a spus ea. "După ce am fugit... a fost prea multă sângerare. A trebuit să mă opereze."

El a studiat-o liniștit. "Și cum te simți în legătură cu asta?"

Întrebarea lui preferată pe care să i-o pună - ce părere are despre orice. Ea a ridicat din umeri. "Eram oarecum recunoscătoare că nu voi aduce un alt copil în iadul acela."

El nu a spus nimic pentru un minut lung. "Știi, m-a fascinat hotărârea ta de a-l salva în noaptea aceea. Felul în care ai avut încredere în mine să-l iau, chiar dacă am putut vedea că te omora. M-a intrigat."

Inima îi zvâcni cu amintirea. "Cum se simte?"

"Bine", i-a spus el, dându-i în sfârșit niște răspunsuri. "Este cu... un cuplu care îl iubește."

Cu inima plină, ea a înghițit. "Asta e bine. Mulțumesc."

El nu a spus nimic la asta și, scuturând subiectul, ea a pus singura întrebare care o frământa de ceva vreme. "Cum ai făcut rost de atâția bani?"

El s-a întors să o privească, înainte de a-și lua cana. "E o poveste lungă."

Ea și-a oprit ceaiul. "Am timp."

Buzele i-au tremurat. "Când aveam cincisprezece ani, am dat foc orfelinatului la care fusesem, omorând vreo opt adulți din interior. Incendiul a fost o mare problemă pe atunci. Trei dintre adulți au fost membri ai Sindicatului."

Ea a tras aer în piept, în timp ce turna. "Ce au făcut?"

Un zâmbet întunecat i-a tăiat buzele. "M-au făcut asasin. Nu aveam nimic împotriva lor la acea vreme și știau că nu am nicio problemă în a ucide. Așa că m-au trimis să le vânez țintele. Asta mi-a adus mulți bani, pe care ulterior i-am investit în diferite afaceri, am făcut și mai mulți bani."

El a luat o înghițitură din băutură, sprijinindu-se de tejghea, cu capul într-o parte, în timp ce o privea cum procesează informațiile.

"Ești implicat în... sclavii sexuali?" întrebă ea, ezitând, sperând că nu, dar neînțelegând cum s-ar simți dacă ar fi.

Spre marea ei ușurare, el a clătinat din cap. "E prea multă mizerie și prea multă muncă în echipă. Eu sunt mai degrabă un vânător singuratic."

Nu a fost surprinsă că el nu a comentat despre moralitatea acestui lucru. Simțul lui al moralității era distorsionat, iar ea știa asta.

"Deci, când i-ai părăsit?" se întrebă ea, curioasă cum de un copil de cincisprezece ani devenise un asemenea asasin.

"Odată ce am avut acces la micile lor secrete. Cam la patru ani după ce am început să lucrez pentru ei."

"De ce?"

"Am decis să le dau jos."

A spus-o cu atâta dezinvoltură, atât de simplu, încât Lyla a clătinat din cap, neîncrezătoare că un băiat de nouăsprezece ani ar fi putut gândi așa ceva. "Te-ai hotărât să-i dobori?"

"Da, dar ei sunt o organizație foarte veche, foarte puternică și foarte bine răspândită. Este nevoie de timp pentru a obține toate piesele la locul lor."

S-a mirat de asta. "Stai, nu ți-ar ști deja numele și nu ar sta cu ochii pe tine? Cum ai putea să faci asta?"

El a chicotit întunecat. "N-au avut niciodată numele meu. Am lucrat pentru ei ca un număr, iar după ce am terminat, am dispărut pentru o vreme. Toți banii s-au dus în Blackthorne Group. Nici ăsta nu e numele meu, ci unul pe care l-am luat pentru mine."

"Și Dainn?", a întrebat ea.

"Numai tu știi asta, flamma", i-a spus el încet, iar ea a profitat de moment, prețuind încă un mic cadou pe care i-l

oferise

ea. Luând o înghițitură din ceaiul ei, l-a privit de sub gene, văzând lumina soarelui jucându-se în ochiul lui verde-auriu și sclipind în cel negru. Ambii ochi reprezentau ambii bărbați - Blackthorne și Omul din Umbră din el.

Ceea ce i-a amintit... "De ce Shadow Man? Și când ai... devenit el?"

Și-a băgat o mână în buzunarele pantalonilor de antrenament, ținând cana în cealaltă, și arăta al naibii de bine. O tendință târzie de căldură s-a încolăcit în ea și ea a înăbușit-o.

"Eu sunt Shadow Man", a declarat el. "A trebuit să iasă pentru a face față Sindicatului. El putea să meargă, să obțină informații, să facă lucruri pe care alții nu le puteau face. A fost simplu să îl avem. Blackthorn Group are acces la datele actuale, iar eu am acces la cele din trecut. Între toate informațiile pe care le am, a făcut totul mai ușor."

"Și de ce vrei să distrugi Sindicatul?"

Primul semn de rigiditate i-a încordat corpul. Maxilarul i s-a mișcat ușor în timp ce o privea, iar ea a așteptat, neștiind dacă atinsese un nerv sau dacă el doar se gândea. După un minut lung, el și-a lăsat cana jos, îndreptându-se spre frigider.

"Ești rănit?"

Clipind la schimbarea bruscă de subiect, realizând că el nu avea de gând să-i răspundă, ea a oftat. Pași mici, și-a amintit ea. Făcuseră destule progrese, așa că putea să lase totul baltă pentru moment.

"Sunt", i-a răspuns ea. "M-ai distrus bine aseară."

Mușchii spatelui i s-au concentrat și s - a u relaxat în timp ce scotocea în congelator. "Ar trebui să pui niște gheață pe ea."

"Nu, este..." Propoziția i-a murit pe buze când el s-a întors și ea a văzut ce ținea în mână.

Un dildo.

Un dildo de gheață.

Un vibrator făcut din gheață, puțin mai mic decât el.

Ce naiba?

Îngrozită, dar intrigată, ochii ei au zburat spre el în timp ce el se ducea la chiuvetă și o trecea sub apă, gheața cristalină strălucind în bucătăria luminată de soare. Închizând robinetul, el s-a îndreptat spre ea, iar ea s-a dat înapoi.

"Oh, nu. Nu. Asta nu va intra în mine", a afirmat ea cu fermitate, uitându-se la apendicele de gheață care picura din mâna lui. Nu avusese niciodată o experiență bună cu obiectele străine și îi spusese asta. El știa că nu-i plăcea deloc ideea de jucării.

Nebăgând în seamă, cu buzele contractate, el a pus-o pe tejghea înainte de a o ridica cu calm și a-i planta fundul pe ea.

"Pune-ți picioarele pe lespede", a instruit el, împingându-i genunchii deschiși. "Dă tricoul jos."

Ezitând, nefiind de acord, ea s-a dezbrăcat, sprijinindu-și greutatea pe mâinile din spatele ei, pe tejghea, așteptând să vadă ce va face el.

A privit-o atent între picioare, văzându-i buzele inferioare

umflate și julite. Întotdeauna se marcase ușor,

iar păsărica ei arăta de parcă ar fi fost un câmp de luptă.

"Ai ținut asta în congelator, deși am spus că nu-mi plac obiectele străine în mine?", a intuit ea. Nu ar fi surprins-o dacă el nu ar fi ținut cont de limitele ei. Nu o făcuse niciodată și probabil că nu o va face niciodată.

"Știi deja răspunsul la asta."

Ei bine, dacă el avea de gând să îi forțeze limitele, ea avea de gând să îi întoarcă favoarea.

"De ce urmărești Sindicatul?" a insistat ea, știind că acela fusese momentul în care el ieșise din conversație și începuse să o distragă.

Gheața rece, răcoroasă, se învârtea în jurul sânilor ei grei într-o buclă mare, infinită, lăsând-o să gâfâie. Gâfâitul ei s-a transformat într-un geamăt când limba lui caldă a urmat-o, lingând pe același traseu, sânii ei zvâcnind sub avalanșa bruscă de senzații.

El a făcut din nou bucla rece ca gheața, aceasta mai strânsă, mai aproape de sfârcurile ei dureroase și totuși atât de departe, apoi a urmat urma cu limba lui fierbinte, lingând apa. Ea s-a întins pe tejghea, cu mâinile din ce în ce mai slabe, incapabile să îi susțină corpul în timp ce se culca pe spate.

"De ce ești după...?" Propoziția a fost întreruptă de un strigăt strangulat când el i-a plesnit clitorisul cu gheața, frigul și senzația făcând micul nod să pulseze.

"Ochii."

O singură comandă a făcut-o să deschidă ochii, dându-și seama că îi închisese la atingere. Ea a privit cu

în timp ce mâna lui - mâna lui mare, arsă, care omorâse atât de mulți oameni în numele ei, încât probabil ar fi trebuit să aibă remușcări - a dus gheața înapoi la sânii ei, de data asta direct la sfârcul ei, încercuindu-l iar și iar. Aplecându-se peste ea, între picioarele ei, astfel încât ea să-i poată simți duritatea atingând-o peste țesătura pantalonilor, gura lui caldă s-a închis în jurul sfârcului, în timp ce gheața s-a dus la celălalt. Senzația imediată de rece și cald a avut o săgeată de foc chiar între coapsele ei, făcând-o să geamă în timp ce își mușca buza, mâinile ei înfipte în părul lui negru. Degetul lui mare s-a dus la buzele ei, urmărindu-le așa cum făcea întotdeauna.

"Spune-mi numele."

După cum știa că vocea ei îl afecta, știa că el încerca să simtă sunetul chiar la sursă.

"Dainn."

Ochii lui s-au aprins, cel întunecat strălucind în timp ce cel deschis se întuneca.

El s-a aplecat până când fața lui a fost la câțiva centimetri de a ei, vulnerabilitatea din corpul ei și căldura din privirea lui făcându-i sângele să fiarbă.

"Ești singura care îmi știe numele, Flamma", a spus el, cuvintele lui atingându-i buzele. "Singura care mă cunoaște ca diavolul care sunt cu adevărat. Și văzându-te aici, dispusă și încrezătoare, este singura dată când sunt aproape de a simți ceva."

Lyla a respirat pe nas în timp ce cuvintele lui o linișteau și o întristau în același timp. "O să mă iubești vreodată?" își dădu ea glas

la cea mai profundă și mai crudă dorință a inimii ei.

El a privit-o pur și simplu, curios din ceea ce ea putea simți. "Ce este dragostea pentru tine?"

Întrebarea i-a dat de gândit Lylei. Ce era dragostea pentru ea? Ce voia ea de fapt când voia să fie iubită? Nu cunoștea dragostea, nu o simțise niciodată, nu o experimentase decât pentru fiul pe care îl sacrificase, iar acea dragoste era diferită. Sau era? Nu era toată dragostea la fel, izvorâtă din aceeași sursă?

"Cred că e vorba de a te simți în siguranță", i-a spus ea după un lung moment de gândire, un moment în care el a așteptat răbdător răspunsul. "Emoțional, sexual, fizic, în siguranță în toate felurile. Este să știi că poți fi tu însuți cu cineva și că nu te va judeca. E să te simți egal atunci când e nevoie și să poți renunța la control dacă e nevoie. Este... să simți că poți încredința cuiva cele mai întunecate secrete și să știi că le va păstra în siguranță. Este abilitatea de a avea încredere fără să te gândești. Este..." vocea ei tremura în timp ce privirea lui se intensifica "- să fii capabil să renunți la ceva important pentru tine dacă asta îl va ajuta pe cel pe care îl iubești. Înseamnă să pui nevoile lor mai presus de ale tale. E necondiționat. Asta e... asta e dragostea pentru mine."

Rămase nemișcat, procesând tot ce spusese ea, ca și cum ar fi arhivat într-un colț al minții sale pentru a evalua mai târziu. Cuvintele ei păreau să-i fi dat de gândit.

El s-a îndepărtat brusc și s-a tras înapoi, iar Lyla l-a privit cum se deplasa în jurul tejghelei pentru a sta la ea

cap. El părea și mai mare din punctul ei de vedere răsturnat, cu umerii mai largi, blocând lumina care venea de la ferestrele din spatele lui. Umbra lui cădea peste tot corpul ei gol și ea se bucura de ea, așteptând să vadă ce avea de gând să facă în continuare. Bărbatul o surprindea constant în atât de multe feluri.

"Ce înseamnă dragostea pentru tine?", a întrebat ea, curioasă și precaută.

Capul lui a coborât în jos, apăsând un sărut moale, aproape blând, pe buzele ei, poziția inversă a gurilor lor făcând-o o experiență pe care ea nu o mai trăise până atunci. La un centimetru distanță după ce a sărutat-o, el a vorbit împotriva gurii ei. "Dacă ar exista iubire în această lume a mea, Lyla, aceea ai fi tu."

Inima i s-a oprit.

"Dainn", a șoptit ea, știind că nu era ceva ce el ar fi spus întâmplător, știind că însemna ceva.

"Eu sunt întunericul." A sărutat-o ușor. "Îl trăiesc, îl respir, sunt el. Nu există răscumpărare, nici emoție, nimic pentru mine. Nimic în afară de tine. Tu ești luna nopții mele întunecate, Flamma. Ești singurul lucru din cerul ăsta negru care poate prospera când înghit totul. Stelele nu există în acest spațiu. Doar tu și cu mine. Tu ai nevoie de mine să strălucesc și eu am nevoie de tine să exist. E simplu ca bună ziua."

Lacrimile i se adunau în ochi. Pentru că uneori era un ticălos lipsit de emoții, acest om spunea cele mai frumoase lucruri. "A fost frumos", îi spuse ea, o strălucire caldă umplând-o. Felul în care el o vedea era frumos, felul în care

era cu

ea a fost frumoasă.

El și-a dus gura la urechea ei, așezând jucăria cu gheață de care uitase la coapsa ei. "Acum lasă-mă să-ți înghețe păsărica aia dureroasă."

Înainte ca ea să poată clipi la schimbarea bruscă a conversației, vibratorul de gheață era pe păsărica ei.

"La naiba, ce rece e!", a exclamat ea, încercând să se ridice și să se îndepărteze de el, când ceva tare i-a lovit capul. Și-a înclinat gâtul și i-a văzut scula tare, venoasă, găurită, la nivelul gurii ei, unghiul făcând-o să pară și mai masivă.

Chiar și dureroși și epuizați, pereții ei se strângeau. Gheața o freca ușor, de la buze la clitoris, în sus și în jos, topindu-se de căldura pielii ei și lubrifiind-o cu mai mult decât sucurile ei. Se întrebă cum de mâna lui nu ardea de când o ținea așa atât de mult timp și își dădu seama că, având în vedere înclinațiile lui pentru foc, poate că senzația nu-l deranja în totalitate.

"Ai grijă", l-a avertizat ea, nefiind sigură dacă era pentru mâna lui, pentru păsărica ei sau pentru gura ei, dar l-a văzut dându-i o mică strâmbătură a buzelor.

"Relaxează-te pentru mine", i-a sugerat el, iar ea s-a relaxat, atât maxilarul, cât și mușchii.

Și apoi, din ambele părți, a intrat în ea.

Încet.

Dildo-ul rece, de gheață, a pătruns-o de la un capăt, frigul făcându-o să înghețe, dar senzația a fost diferită de toate cele pe care le experimentase vreodată în întreaga ei viață sexuală. Fierbinte,

penisul greu a pătruns în ea din celălalt capăt, luându-i încet gura pentru a nu o răni cu mărimea lui sau cu metalul. Frigul și căldura, ambele arzând-o de la ambele capete, era o experiență atât de intensă, din altă lume, încât nici măcar nu putea procesa ceea ce se întâmpla în corpul ei. Sfârcurile îi erau rigide și dureroase, sânii îi erau grei și aveau nevoie de atenție, pielea i se făcea pielea de găină și coloana vertebrală i se arcuia pentru a ține pasul cu toate semnalele amestecate pe care creierul i le trimitea cărnii.

S-a scos pe el și gheața în același timp, făcând-o să respire enorm înainte de a fi trasă din nou în țeapă, în același timp, de ambele părți. Gemetele din gâtul ei au fost prinse, înăbușite în jurul penisului lui, piercingurile scării lui frecându-i cerul gurii într-un mod care a făcut ca saliva să i se adune în gură. Pe de altă parte, gheața continua să intre și să iasă rapid din ea, căldura pereților ei topind-o și modelându-se în jurul ei.

Mișcarea de la ambele capete a ținut-o pe loc, iar ea i-a apucat șoldurile pentru a se ancora, chiar când el s-a aplecat peste tejghea și peste ea. Gura lui, gura lui fierbinte și umedă, a căzut pe clitorisul ei rece, iar Lyla a înghețat, în pragul unui orgasm pe care aproape că îl putea atinge la îndemână, un orgasm care s-ar fi simțit atât de masiv încât știa că o va termina. Respirația ei devenise mai aspră, arsura ambelor penisuri din interiorul ei răspândindu-se pe sub piele, degetele de la picioare încovoindu-se, picioarele mișcându-se neliniștite pentru a găsi un fel de sprijin, unghiile săpându-i în fund în timp ce el alterna între flicking și

sugându-i clitorisul, vibratorul de gheață topindu-se rapid, dar penetrând-o în continuare în timp ce ea îl sugea, hotărâtă să-l facă să ejaculeze cu ea.

A crescut și a crescut și a crescut până când a atins punctul culminant, un țipăt în pieptul ei în timp ce stelele izbucneau în spatele pleoapelor, gura lui și vibratorul au părăsit-o și ea a venit.

Ea a venit.

Toate la tejghea.

Cel mai mare, cel mai senzațional orgasm din viața ei.

Corpul îi tremura, picioarele îi tresăreau pe măsură ce plăcerea care o muncea exploda minute și ore întregi și, sincer, nu știa cât timp.

La naiba.

A scăzut încet, făcând-o să deschidă ochii și să-și dea seama că gura ei era goală, iar el era din nou în jurul tejghelei, doar privind-o în timp ce ea cobora treptat.

Renăscută. S-a simțit renăscută.

Sistemul ei de credințe a fost rupt și asimilat din nou.

Cele două lucruri pe care le ura cel mai mult - oral și jucării - îi dăduseră cel mai rafinat orgasm din viața ei. A fost murdar, vulgar și atât de murdar, încât ar fi trebuit să o facă să se simtă folosită. Se simțea folosită, dar se simțea prețuită, în siguranță și satisfăcută - folosită într-un mod care o făcea să se simtă sălbatică în loc de rușinoasă.

S-a așezat pe tejghea, inima ei simțindu-se sensibilă, revărsându-se cu o emoție fără nume pentru acest bărbat care o reconstruia, bucată cu bucată.

"Vino aici." Ea și-a lăsat picioarele agitate să atârne în jos, deschizându-și brațele spre el.

A clătinat din cap. "Asta nu a fost pentru mine."

A fost pentru ea. După ce a fost luată, luată și luată, i se dăruia.

La naiba, el o desface.

"Vino aici", l-a invitat din nou, iar de data aceasta el a făcut-o, mergând spre ea cu grația agilă a unei pantere sălbatice. De îndată ce a ajuns la el, și-a înfășurat brațele în jurul lui, mângâindu-i pieptul, lipindu-și urechea de pieptul lui pentru a-și aminti că și inima lui bătea.

Ea nu l-a luat înăuntru, iar el nu a intrat în ea, dar a ținut-o strâns și a lăsat-o să ia de la el tot ce avea nevoie.

Pieptul lui a răsunat în timp ce îi vorbea la cap. "Încă mai urăști jucăriile?"

"Nu cu tine." Ea și-a frecat nasul de inima lui.

Mâna lui a ajuns la părul ei, trăgându-i capul înapoi, în timp ce o privea intens. "Nu va fi niciodată altcineva."

"Chiar dacă aleg altul?", a întrebat ea, doar pentru a-l provoca.

Mâna lui de pe capul ei se flecărea, posesia din ochii lui fiind atât de intensă încât inima ei tresări.

"Dacă vei alege vreodată altul, ai grijă să mă omori pe mine mai întâi. Pentru că eu..." se aplecă el să-i șoptească pe buze "- voi anihila nenorocita de lume înainte să-ți dau drumul."

Era ceva cu adevărat ciudat la ea, pentru că în loc să o sperie, o făcea să se simtă mai prețuită. Îi plăcea asta. Îi plăcea că ea însemna destul pentru el.

Simțindu-se revendicată, simțindu-se aleasă, Lyla l-a ținut în brațe pe bărbatul despre care își dădea seama că îndeplinește aproape toate condițiile de iubire pentru ea.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci

HIM

ERA PREGĂTITĂ.

El o urmărea cum se mișca prin bucătărie, bucurându-se enorm de felul în care tricoul lui cădea peste cadrul ei micuț, aproape înecând-o până la genunchi. Începuse să facă din acest spațiu al ei, iar lui îi plăcea asta.

De săptămâni întregi, rămăseseră aici. De săptămâni, aproape două luni, din noaptea în care a condus în interiorul ei, gustând dulceața strigătelor ei pe limba lui și văzând explozia de scântei prin viziunea lui, devenise dependent. Sunetele ei aveau și ele diferite arome de dulceață - și nimic nu fusese mai delicios decât de fiecare dată când el o ducea spre stele și înapoi.

"Crezi că te poți descurca să te întorci în oraș?", a întrebat el, testând-o, așteptând să vadă reacția ei.

Ea s-a înțepenit cu spatele la el, brațele înghețându-i pe ușa frigiderului. "Trebuie s-o fac?" Vocea ei avea un

tremur în ea. Dulce, dar ciudat de acră. Nu-i plăcea când ea vorbea cu durere sau teamă.

"Vino aici."

Fără ezitare, ea s-a întors și a venit la el, așezându-se în poala lui. El era mulțumit. Timp de două luni, ea învățase să aibă încredere în el, învățase să se lase purtată de val, iar pentru asta nu primise decât plăcere. El își făcuse o misiune din viața lui să înlocuiască ororile ei cu fericirea, demonii din trecutul ei cu diavolul din prezentul ei. Voia ca ea să rămână fericită. Când ea era fericită, lumea lui era diferită. Ochii ei străluceau, părul ei era mai strălucitor, vocea ei avea un gust mai dulce, sunetele pe care le scotea îl loveau în piept. Nu era dependent de ea doar acum; era dependent de ea când era fericită, râsul ei fiind un nou sunet care se adăuga la lista obsesiilor lui. Era un sunet atât de ciudat, cu care nu era foarte obișnuit și despre care nu credea că va veni de la ea, dar odată ce a venit, a vrut mai mult. Suspinele ei răsuflate, gemetele ei moi, țipetele ei sfâșietoare - le voia pe toate. Felul în care îi rostea numele, felul în care îi testa limitele, felul în care se uita la el - era un bărbat înnebunit după acele mici lucruri.

I-a privit chipul, chipul ei frumos care strălucea de sănătate și viață, părul puțin mai lung și revenind la ondulația inițială de flacără, ochii ei verzi strălucitori, atât de expresivi, încât încă se întreba cum poate o persoană să conțină atât de multe emoții în ei.

Erau perfecți, ea și el - sufletul ei plin de emoție și lumină, iar al lui de vid și întuneric. Și cumva, chiar și cu golul și întunericul lui, ea nu și-a pierdut capacitatea înnăscută de a emoționa, de a străluci, de a încălzi. Se simțea ca focul de care el avusese nevoie în mijlocul iernii pe străzi, când înghețase și nu avusese nimic care să-l încălzească. Așa fusese viața lui, o iarnă nesfârșită, fără căldură la orizont, și cumva acceptase gerul în el. Iar ea, în acea noapte în care fusese pe punctul de a-i aduce moartea, îi adusese în schimb viața în mâini, încredințându-i cea mai prețioasă avere a ei.

Nimeni nu avusese vreodată încredere în el, niciodată cu ceva prețios, iar sentimentul devenise amețitor. Încrederea era putere, puterea de a face sau desface pe cineva. Și în acel moment, fără să mai fi gustat până atunci o asemenea putere emoțională, fusese uimit.

Îi plăcea încrederea ei, voia încrederea ei. Voia să o distrugă și să o reconstruiască, și voia ca încrederea ei să îl lase să facă toate aceste lucruri. Ea nu știa asta, dar ea fusese scopul lui timp de șase ani, toate planurile lui, toate acțiunile lui, totul se concentrase în jurul ei.

Ea era soarele în nesfârșitul abis întunecat al universului, o minge de foc atât de strălucitoare încât făcea ca totul să se învârtă în jurul ei fără ca măcar să încerce, iar tot ceea ce nu făcea asta era pierdut pentru a pluti departe și a muri. Și el? El era abisul nesfârșit și întunecat în care au murit, cel care o înconjura, cel care o lăsa să ardă.

A privit-o cum se zvârcolea puțin în poala lui, trimițându-i sângele la sculă. Nenorocitul era și el dependent de păsărica ei. Să i-o tragă prima dată fusese ca și cum i-ar fi tras-o pentru prima dată. Nu se așteptase ca senzațiile păsăricii ei strâmte care îl strângea să fie atât de accentuate când își făcuse piercingurile. Chiar și acum, îi lua o clipă să se așeze complet înăuntrul ei și o luase constant de săptămâni întregi.

"Oprește-te", i-a ținut șoldul nemișcat, știind că ea încerca să-i distragă atenția.

Ea nu s-a oprit.

Fără un cuvânt, el s-a ridicat și a împins-o peste tejghea, dându-i o palmă puternică peste fund. Un alt lucru pe care îl învățase despre ea? Îi plăcea să fie pălmuită. Prima dată când îi dăduse o palmă fusese un gest necugetat când trecuse pe lângă ea în dulap. Nu se gândise să o facă, dar fundul ei arăta bine în blugi și el a făcut-o impulsiv.

Ea a țipat și s-a întors, iar expresia de pe fața ei a spus totul.

Deci, o făcuse din nou.

Își mușcase buza inferioară luxuriantă, cu ochii flămânzi.

Așa că, chiar acolo, în dulap, o întorsese pe genunchi și o plesnise până când devenise o mizerie, plângând și implorându-l să o ia, și o luase, chiar în fața oglinzii, ținând-o cu brațele, cu picioarele pe antebrațele lui, blocând-o, făcând-o să vadă

cât de mică a părut cu scula lui imensă și găurită care o bătea în ea. Venise de atâtea ori, încât în cele din urmă leșinase.

Acum, ea se uita peste umăr la el, aruncându-i privirea pe care ajunsese să o înțeleagă foarte bine. Dacă el era dependent de ea, și ea era dependentă de el. Și așa știa el că ea era pregătită.

"Ți-am pus o întrebare", i-a reamintit el, iar ea și-a mișcat șoldurile înapoi în el, frecându-se de cortul din pantalonii lui, și la naiba dacă el nu voia să se rupă în ea.

"Nu vreau să plec de acasă", i-a spus ea, și ceva i s-a strâns în piept.

Acasă.

Începuse să se gândească la asta ca la casa ei. El era foarte, foarte mulțumit.

"Nu te poți ascunde la nesfârșit,

Flamma." "Uită-te la mine."

Sfidarea din tonul ei l-a amuzat. I-a mai dat o palmă peste fundul ei delicios, privindu-l cum se ondulează sub palma lui, amprenta roșie întunecându-se pe pielea ei.

"Dacă nu ne întoarcem, cum îl vei vedea pe bărbatul chel?"

Ea s-a liniștit, trăgând puternic aer în piept. El a privit-o cum își întorcea gâtul, ochii ei expresivi fixându-se în ochii lui. Deși se descurcase, ședințele cu doctorul Manson făcându-i mult bine, el știa că a ascuns multe din cele prin care trecuse sub covor, prefăcându-se că o ia de la capăt, și deși nu avea nicio problemă cu vindecarea ei

totuși trebuia să o facă, el avea o problemă cu depresiile care o surprindeau pe neanunțate.

În ultimele două luni, o văzuse prăbușindu-se din cauza ceaiului, din cauza faptului că văzuse o femeie goală cu el, din cauza faptului că nu putea să meargă în sat pentru că îi era frică să iasă din casă, din cauza fricii că nu era suficient de vorbăreață pentru a purta o conversație. Lucruri mărunte, atât de multe lucruri, care îi treceau prin minte și o făceau să se simtă mai prejos, toate venind dintr-un loc cu o valoare de sine scăzută și teama de a nu fi niciodată suficientă. Cu viața pe care o avusese, nimeni nu o putea învinui, dar la naiba dacă nu voia ca ea să realizeze și să accepte cât de cu adevărat puternică era, fusese întotdeauna. Într-un război, cel care avea cele mai eficiente arme era cel mai puternic, iar ea, chiar fără să știe, avea unele dintre cele mai puternice arme din lume dispuse să facă orice pentru ea. El era doar în vârful acelei liste, așa că dacă asta însemna uciderea principalului monstru responsabil pentru traumele recente, atunci așa să fie.

Hector, cândva mâna dreaptă a lui Alpha Villanova, acum un cățeluș al Sindicatului, era cel mai josnic dintre oamenii de nimic. În timp ce Dainn nu avea loc să judece, el însuși fiind un criminal, Hector era o rasă aparte. Se culcase cu copii, violase și strangulase femei nevinovate și ucisese un vechi prieten al Lylei, unul care scăpase și devenise cumnata lui Alpha. Dainn, oricât de psihopat ar fi fost, trăgea linie la copii, nu din cauza moralității bur pentru că erau neajutorați, neputincioși, iar asta îi făcea pe cei care îi prădau lași care nu puteau înfrunta un adult matur.

Dainn îl urmărise pe Hector încă din ziua în care o luase pe Lyla, terorizându-l până când celălalt bărbat se pișase pe el și fugise să se ascundă ca un laș fără caracter ce era. Reapăruse, iar de data asta, Omul din Umbră avea să-i facă o vizită.

"Știi unde este?", a întrebat ea, cu furie în cuvintele ei.

"Mai bine, flamma," i-a atins fundul cu blândețe. "L-am înșirat într-un loc foarte bun. Sângerează, picătură cu picătură, în timp ce eu mă joc cu păsărica ta." Ea și-a desfăcut picioarele pentru degetele lui, deja udă pentru el, așa cum era întotdeauna.

"Îl doare?", a întrebat ea, cu vocea tremurândă.

"Mai mult decât ai rănit-o vreodată", i-a promis el și a văzut-o cum i se relaxează coloana vertebrală. Bun.

"Vreau să văd asta", a spus ea încet către tejghea. "Vreau să-l văd sângerând. Când plecăm?"

Dainn i-a auzit cuvintele răzbunătoare și i-a frecat încet spatele într-un gest care știa că o liniștea. Da, era pregătită, cel puțin pentru primul pas.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci și unu

Lyla

NU ERA PREGĂTITĂ să plece din casă. De-a lungul săptămânilor, devenise un refugiu, singura casă pe care o cunoscuse vreodată, singurul rai din viața ei de iad. Și nu era pregătită să renunțe la ea, nesigură dacă se va mai întoarce vreodată, partea din ea care încă se mai îndoia de sine întrebându-se constant dacă el o va lăsa în oraș. I-ar fi lipsit casa, terasa, rutina. I-ar fi lipsit să gătească și să fie ea însăși, să se întâlnească zilnic cu Dr. Manson și să se plimbe prin grădină cu Bessie. I-ar fi lipsit totul.

A scuturat din cap și a rupt cravata de păr pe care și-o pusese în jurul încheieturii. Dr. Manson îi sugerase să-și lege o șuviță de păr în jurul încheieturii și să o rupă ori de câte ori un gând rău și nefondat îi intra în minte. Când a căutat un articol pe această temă, se spunea că antrenează creierul să se simtă pedepsit pentru gândurile rele și astfel, în cele din urmă, acestea devin mai ușor de gestionat.

Trecuseră câteva săptămâni și ea putea să ateste că acest lucru funcționa pentru ea. Își antrenase creierul în diferite tipare de gândire, lucru la care lucrase activ. Unele lucruri le făcea singură, cum ar fi cravata de păr, sarcinile zilnice, cum ar fi să scrie ceva bun despre fiecare zi. Cu unele lucruri avea nevoie de ajutor, iar omul care era un coșmar pentru atât de mulți oameni o ajuta.

Așa cum ea îi spusese că intrarea în cadă îi amintea de toate momentele în care încercase să se înece sub apă, iar el începuse pur și simplu să-i facă o baie în fiecare seară. O ridica și o lua în brațe, se așeza la un capăt și o făcea să stea pe el, cu spatele în fața lui și cu el în ea, fără să se miște, fără să i-o tragă, doar nemișcat, astfel încât ea începuse să asocieze cada și băile cu el.

Altă dată, ea îi povestise cum, în trecut, atingerea găurii curului o făcuse să se simtă rău și murdară, cum gândul la asta încă o mai făcea să i se întoarcă stomacul. Iar el, deviant și dominant, îi legase gleznele de încheieturile mâinilor până o expusese obscen și îi pusese un vibrator pe clitoris, scula în păsărică și degetul mare în vârful trandafirului până când uitase că era acolo, pierdută în senzații. În dimineața următoare, înainte de a pleca, a întors-o pe canapea și a plesnit-o peste fund, lubrifiind-o cu propriile ei sucuri, și i-a pus un plug mic în fund, spunându-i să nu-l scoată, să nu se atingă, să nu-i facă nimic până nu se întoarce el. Toată ziua, greutatea obiectului din

o gaură și goliciunea obiectului în alta îi dăduseră peste cap nervii până când ajunsese pe punte, goală, cu picioarele desfăcute pe brațele scaunului doar ca să lase briza răcoroasă să-i ușureze puțin pielea supraîncălzită. Așa o găsise și o înghesuise pe scaun, aplecându-se peste ea, și se împinsese înăuntrul ei, penetrând-o de două ori într-un mod care o făcuse amețită de senzații, țipetele ei răsunând peste munți până leșinase.

Dar el nu a ajutat-o doar să treacă peste problemele ei sexuale. Erau și emoționale.

Îi mărturisise cât de nesigură se simțea, cum se temea că el o va părăsi într-o zi și nu știa dacă va putea suporta asta. În dimineața următoare, el a dus-o în dulap și a stat în spatele ei. Ridicându-și mâinile, îi spusese să închidă ochii. Ea a făcut-o și imediat ceva rece, metalic, i-a atins pielea din jurul gâtului, făcându-i respirația să i se împleticească. Deschise ochii pentru a vedea un choker auriu, subțire, în jurul gâtului ei, metalul încălzindu-se la temperatura corpului ei.

"La fel ca cravata ta", murmurase el cu buzele lipite de gâtul ei. "Când simți acea nesiguranță, atinge asta, amintește-ți cine te-a revendicat, amintește-ți de ultimii șase ani și cum nu te-am lăsat să pleci nici măcar o dată, și întreabă-te dacă ai crede vreodată că te-aș lăsa să pleci acum. Lumea s-ar putea înclina pe axa ei, flamma, și eu aș fi încă cel mai sigur lucru din

viața ta." Un sărut moale. "Tu ești oxigenul care îmi hrănește flăcările - fără tine, existența mea este discutabilă."

A atins lanțul de aur din jurul gâtului în timp ce el încuia ușa, conducând-o spre elicopter în lumina dimineții. În timp ce se îndrepta spre elicopterul care o aștepta, un fior de emoție i-a urcat pe șira spinării. Fusese fascinată de acel aparat de când îl văzuse în prima ei dimineață. Ajunse lângă elicopterul negru și se întoarse să se uite la casă, o minune de arhitectură elegantă gri și neagră, pe jumătate pe stâncă și puțin mai jos.

Uitându-se la casă, își aminti ziua în care îi mărturisise, în întunericul nopții, că nu știa unde s-ar fi dus dacă ar fi trebuit să fie singură vreodată, că nu avea nimic în exterior. El o ascultase cu atenție, cu brațele în jurul ei, iar a doua zi, o dusese la seiful din birou.

***

"Stai jos", i-a spus el, iar ea a luat loc. El s-a așezat lângă ea, întorcându-și tot corpul spre ea, înmânându-i un plic de manila.

"Ce e asta?", a întrebat ea, curioasă de conținut în timp ce îl scotea. S-a uitat peste o grămadă de jargon juridic, majoritatea trecându-i peste cap, și și-a întors ochii întrebători spre el.

A arătat spre primul document. "Acesta este actul de proprietate pentru această casă. Este pe numele tău - Lyla Blackthorne - și este numai a ta."

Uimită, s-a uitat din nou la hârtie și, într-adevăr, cuvintele "proprietate" și "aparțin" și numele ei, noul ei nume, erau acolo. În timp ce ea procesa enormitatea, el a continuat. "Am construit casa asta pentru tine. Vei avea întotdeauna un loc unde să mergi, care este doar al tău."

Lacrimile îi izvorau din ochi în timp ce strângea documentul la piept, gestul, gândul, fiind mai importante decât ar fi știut el vreodată.

El a luat un al doilea document, cu ochii lui hipnotici de lumină și întuneric fixați pe ai ei. "Acesta..." i-a înmânat al doilea document "- este un certificat de căsătorie, care te declară oficial doamna Blackthorne. Așa că deții tot ce dețin eu și poți merge oriunde în lume și să ai un nume."

La naiba.

"Dar nu ne-am căsătorit", a subliniat ea, neînțelegând cum reușise.

"În ochii legii, am făcut-o." Declarația era suficientă în sine. Nu fusese legal ceea ce făcuse el pentru a face posibil acest lucru, dar făcuse asta.

Îi dăduse o casă și un nume, un loc și o persoană căreia să-i aparțină, spațiu pentru a învăța cine era și care era individualitatea ei, ce-i plăcea și ce nu, ce speranțe și ce inhibiții avea. I-a dat capacitatea de a visa.

Fără un cuvânt, ea și-a lipit buzele de ale lui, mulțumindu-i în singurul mod în care putea, turnând tot ce simțea în acel sărut, lăsându-l să înțeleagă ce însemna pentru ea. El i-a apucat maxilarul așa cum făcea întotdeauna, limba lui împletindu-se cu a ei, și a acceptat ceea ce ea îi dădea, cerând mai mult, cerând totul, îmbinându-i atât de complet până când ea nu mai știa unde se termina ea și unde începea el.

După lungi, lungi minute de sărut, ea s-a retras, cu buzele umflate și ochii strălucitori. "Cred că sunt îndrăgostită de tine."

Și-a frecat nasul de al ei, cu ochii blânzi pe ea. "Știu că ești."

Și chiar dacă el nu i-a spus că o iubește, chiar dacă ea nu știa dacă el simte asta, a fost suficient. Tot ceea ce fusese ani de zile, tot ceea ce fusese săptămâni de zile, tot ceea ce făcuse pentru a-i da putere, era suficient.

Îi dăduse multe daruri, dar cel mai mare, cel mai frumos fusese libertatea. Ceea ce ea considerase la început o închisoare fusese în schimb un spațiu sigur pentru ea, pentru a se explora, pentru a trăi fără teamă.

Era liberă.

Era neînfricată.

Ea zbura.

Și totul a fost din cauza lui.

Și asta a fost mai mult decât suficient.

***

Simțirea mâinii lui pe spatele ei a readus-o în prezent, în timp ce el o ridica și o băga în mașină. A rămas nemișcată în timp ce el o lega, inima bătându-i în ritmuri fericite în timp ce îl privea, părul lui negru, freza lui permanentă, ochii lui nepotriviți, hipnotici, diabolici. I-a apucat maxilarul și i-a dat un sărut dur, rapid.

"Mă iubești", a spus el, așa cum începuse să spună în fiecare zi de când îi spusese ea.

"Te iubesc", a confirmat ea, atingându-și nasul de al lui. El a sărutat-o din nou și s-a retras, închizând ușa lângă ea. L-a văzut mergând ușor spre partea pilotului și urcându-se cu o agilitate care contrazicea cât de des făcuse asta. El a închis ușa și și-a pus centura, iar ea a privit cu absorbție cum a început să apese niște butoane care nu aveau niciun sens pentru ea. El și-a pus casca și i-a indicat-o pe a ei, iar ea și-a pus-o, nerăbdătoare să vadă ce urmează. După ce a făcut câteva verificări, a apăsat un buton care a făcut-o să simtă vibrații prin tot corpul, în timp ce palele elicopterului au început să se miște. Agățându-se de marginile scaunului, cu inima bătându-i cu putere, stomacul i s-a prăbușit pe măsură ce solul a început să coboare încet. Elicopterele au plonjat ușor înainte de a se stabiliza, plutind, iar ea a absorbit întreaga priveliște a munților, a stâncilor, a mării, a plajei, a casei,

întinse dedesubt pentru ca ea să se delecteze cu ele.

"Uau", a răsuflat ea, încă uimită că putea vedea așa ceva când cu câteva luni în urmă tot ce

așteptată de viață fusese un sfârșit curat. Ea se schimbase de atunci, evoluase, crescuse. Ca un copac care a fost tăiat și devastat și smuls până când nu a mai rămas nimic de văzut. El nu văzuse rădăcinile smulse, butucul sângerând, distrugerea totală. Nu, el văzuse viața. Luase o singură rădăcină, o pusese într-un mediu controlat, sigur, și o hrănise cu soare, apă și afecțiune în felul său, până când apăruse un nou lăstar, se plantaseră noi rădăcini, înfloriseră noi flori.

Cu ochii lipiți de priveliștea de dedesubt, pe măsură ce urcau din ce în ce mai sus, își simțea stomacul răsucindu-se la fiecare vibrație și alunecare a elicopterului. Se întoarse să-l vadă pe el, urmărindu-i zâmbetul de pe buze în timp ce el îi ducea peste munți, în interiorul țării, spre orașul Gladestone.

El îi povestise despre asta într-o zi, când ea o întrebase unde fusese ea, unde fusese complexul. Îi povestise despre Gladestone, un oraș apărut în anii 1800, cunoscut pentru isprăvile sale în minerit și industria textilă. Era un oraș cu ritm rapid, un loc în care oamenii nu dormeau, iar criminalitatea nu se oprea. Era una dintre locațiile-cheie pentru operațiunile Sindicatului, lucru pe care îl aflase de la el mai târziu. Asta fusese ceea ce îl adusese în Gladestone cu atâția ani în urmă, în primul rând. Era o așezare întunecată, poluată, formată în mare parte din oameni care aveau o legătură sau alta cu lumea interlopă - fie că era vorba de oameni, organe, animale, criminali sau mai mult.

După aproximativ o jumătate de oră de zbor, a reușit să vadă de la distanță primul coș de fum înalt al fabricii.

"Aceea este periferia Gladestone", i-a spus el, vocea lui puternică și crepitantă cu statică în căștile ei. Fabrici după fabrici treceau pe sub ea, priveliștea fiind atât de drastic diferită de cea pe care o văzuse în jurul casei.

Acasă.

Încă mai simțea neîncredere când spunea asta.

Peisajul orașului îi apăru în fața ochilor după câteva minute, fabricile și depozitele dispărând pentru a arăta clădiri mai curate și mai înalte. Prima licărire a găurii negre deschise în mintea ei în luni de zile urmărind orașul care o distrusese.

"Unde este Clubul District?", a strigat ea prin portavoce.

A arătat spre dreapta. "Acolo. Obișnuiai să locuiești mai departe în direcția aceea."

Și-a atins chokerul, respirând adânc, și și-a prins din nou cravata de păr, înrădăcinându-se în prezent. A fost bine. Ea era bine. Nu mai era aceeași fată care cedase în fața găurii negre. Era nouă și avea să fie bine.

Dainn a înconjurat o clădire înaltă, una dintre cele mai înalte din zgârie-nori, și a văzut un heliport pe acoperiș. "Ne ducem jos."

A făcut semn cu degetul mare în sus și s-a agățat de curele, cu stomacul zbătându-i în timp ce coborau. Și-a reglat respirația, știind că va fi nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască pentru a se simți normal, și au atins acoperișul.

În câteva clipe, odată ce elicopterul a fost pregătit, el a apăsat mai multe butoane și l-a oprit, palele încetinind până când s-au oprit.

Desfăcându-și centura de siguranță, a sărit jos din cabina pilotului și s-a apropiat de ea, scoțând-o și urcând-o pe acoperiș în timp record.

Genunchii îi tremurau, dar ea stătea în picioare cu sprijinul lui, simțind vântul pe față, soarele pe piele, priveliștea - deși frumoasă în felul ei - marcată de amintirile ei. Ura acest oraș și îi ura pe oamenii lui.

"Domnule Blackthorne, bine ați venit."

Vocea unei femei de pe margine a făcut-o să se întoarcă. O femeie drăguță într-un fel de uniformă îi conduse spre un lift.

"Mulțumesc, Fiona." El și-a lipit un zâmbet fermecător pe față și i-a luat mâna. "Sper că ai pregătit apartamentul nostru? Soția mea este obosită de la călătorie."

Pentru prima dată, a înțeles de ce oamenii se lăsau păcăliți de fațada lui, fără să vadă cine era el dedesubt. Femeia a înghițit-o și, ca să fiu sinceră, și ea, mai ales partea cu "soția".

"Desigur, domnule Blackthorne." Femeia a apăsat pe un card de acces la un lift luxos, luxos. "Să-i spun lui Moonflame să vă aștepte diseară?"

"Da, te rog. Mulțumesc, Fiona."

Ușile liftului s-au închis și Lyla a privit fascinată cum zâmbetul lui a dispărut, expresia lui obișnuită, neutră, revenindu-i pe față, ochii ascunși în spatele ochelarilor negri pe care îi purtase. Își scoase telefonul din buzunarul costumului, celălalt ținându-l pe al ei, și îl manevra cu o singură mână.

Și ei i-a plăcut asta. Îi plăcea că el era real cu ea, așa cum era, fără pretenții.

"Dainn," i-a tras mâna. "Hmm?"

"Moonflame?"

El a făcut o pauză, uitându-se la ea, știind că îl întreba despre clubul sexual în care se întâlniseră cu ani în urmă, un club sexual care fusese un coșmar pentru ea.

"De ce te duci acolo în seara asta?"

El și-a băgat telefonul în buzunar, întorcându-se spre ea. "Mergem acolo în seara asta. Am cumpărat clubul după acea noapte în labirint. Am schimbat lucrurile. Mergem pentru că vreau să experimentezi cum este un club de sex adevărat."

Ea s-a uitat la pieptul lui expus de cămașa descheiată. "Tu... tu forțezi oamenii acolo?"

"Nu și dacă nu vor să fie forțați."

Oamenii voiau să fie forțați? Ce naiba?

A simțit respirația lui pe obrazul ei. "Închide ochii."

Ochii ei s-au închis imediat.

"Acum imaginează-ți-mă", vocea lui i-a scris seducție pe piele. "Imaginează-ți că te împing în jos și că te zbați să te

departe. În adâncul tău, știi că nu ți-aș face rău, dar acesta este un joc, așa că ne prefacem. Eu mă prefac și te urmăresc, tu te prefaci și fugi. Te prind -" respirația i s-a întrerupt în timp ce mâinile lui treceau pe părțile ei laterale "- și te împing cu fața în jos în pat. Te prefaci că te zbați, că vrei să scapi de mine, dar eu te leg, nu te poți mișca. Așa că țipi."

Mâna lui i-a acoperit brusc gura, vocea lui în urechea ei în timp ce el venea în spatele ei. "Îți înăbuș țipetele, îmi duc mâna mai jos, te sufoc până te oprești."

Amintirile se ciocneau cu fantezia din interiorul ei, corpul ei tremurând în timp ce el continua să împletească cuvintele peste ea. "Așa că nu mai țipi, nu te mai zbați. Apoi îmi împing scula în păsărica ta strâmtă-" mâna lui a cuprins-o peste blugi "-și dacă scoți un singur sunet, te sufoc."

Îi auzea respirația puternică, aproape că se dezmeticea la imaginea pe care el i-o crease în minte.

"Ai vrea această fantezie?"

Înainte de a mai putea spune un cuvânt, ușile liftului s-au deschis, la fel și ochii ei, zburând să-i vadă pe cei trei oameni care o priveau cu ochii mari. Își putea imagina cum arătau - o femeie mică cu un bărbat mare în spatele ei, cu mâna peste gura ei și între picioare.

Mâna respectivă a strâns-o puțin înainte de a-i da drumul, împletindu-și din nou degetele și luând-o cu el.

El îi rescria experiențele sexuale, iar ea avea încredere în el să o facă.

"Cu tine, aș face-o", i-a spus ea ca întotdeauna.

"Nu va fi niciodată altcineva", a promis el ca întotdeauna.

OceanofPDF.com

Capitolul Douăzeci și doi

Lyla

La lăsarea serii, DAINN o luă de braț și o conduse în parcarea hotelului la care erau cazați. El închiriase apartamentul în mod permanent, deoarece hotelul era atât de luxos, cât și aproape de Cartierul Cluburilor, locul în care avea nevoie să fie în principal atunci când se afla în oraș. Deoarece era un rezident semi-permanent, hotelul îi acordase un loc de parcare permanent, cel la care o condusese, o mașină neagră elegantă așteptându-i.

Nu știa ce mașină era sau compania, dar părea rapidă și nu a fost surprinsă. Între zborul și condusul lui, ea a înțeles că îi plăcea graba.

S-a urcat în mașina joasă, foarte joasă, al cărei interior era, cum era de așteptat, tot negru, și-a pus centura și ei au plecat.

"De ce Blackthorne?" se gândi ea. "Dintre toate numele pe care le-ai fi putut alege, de ce asta?"

O parte a gurii i-a tremurat. "Era numele primului om pe care l-am ucis. Era un nenorocit bogat și pompos și, din moment ce asta aveam de gând să pretind că sunt, de ce nu?"

Lyla a tras puternic aer în piept. "Câți ani aveai?"

"Șase." Micul zâmbet de pe fața lui era deranjant. O deranja și mai mult faptul că ea nu era deranjată. N-ar fi trebuit să fie mai îngrozită, mai repulsivă decât să se culce cu un criminal atât de de bunăvoie? Poate. Poate că ar fi fost într-o realitate alternativă în care ar fi fost normală.

"Și de ce l-ai ucis?" a continuat ea, ignorând gândurile din capul ei.

I-a aruncat o privire. "A luat ceva de la mine."

Ceva în tonul lui se simțea ca o ușă închisă. Îi recunoștea tonul destul de bine, fiind supusă la el de câteva ori în ultimele două luni. De obicei, el răspundea la întrebările ei, o lăsa să testeze cât de multe limite dorea. Dar pe unele, le închidea. Și oricât de înțelegătoare ar fi vrut să fie, asta o frustra pentru că el știa totul despre ea, fusese martor la cele mai umilitoare momente ale ei, iar ea nu avea același privilegiu când era vorba de el. Îi cunoștea personalitatea, știa cine era, dar trecutul lui era un seif la care nu avusese încă acces.

În timp ce el ocolea orașul, manevrând mașina cu măiestrie, ea i-a aruncat o privire. Era îmbrăcat elegant, într-un costum închis la culoare, fără cravată, cu părul dat pe spate de liniile feței, cu ochii nepotriviți și periculoși. Ea era îmbrăcată

pe ea însăși, într-o rochie de culoarea șampaniei, cu o despicătură laterală și șnururi pe umeri, cu părul puțin mai lung și desfăcut în valuri, cu buzele pictate cu o roșeață suavă de care știa că el era obsedat.

Era îngrijorată atât de faptul că se afla în oraș, cât și de faptul că mergea la Moonflame. Indiferent de ceea ce spunea el, amintirea de a fi legată și împinsă într-un labirint, de a se simți neajutorată și vânată, era acută în mintea ei. Nu știa cum ar putea el să treacă peste toate astea.

Cuvintele doctorului Manson i-au venit în minte.

"Deschide-te către experiențe noi. Încrederea în partenerul tău este esențială pentru orice relație. Ți-a dat vreun motiv să nu ai încredere în el?

Nu. Nu, nu a făcut-o.

Amintindu-și de asta, atingându-și chokerul auriu de la gât, privi orașul trecând pe lângă ea în timp ce intrau într-o parcare cunoscută. Moonflame era una dintre clădirile din Club District, o simplă structură gri cu două etaje la care nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară, nu cu toate semnele ostentative de peste tot. Pe ușa de lemn atârna o placă neagră simplă, nimic altceva decât logo-ul unui glob în flăcări. Ea a presupus că era literalmente luna în flăcări.

A parcat mașina și s-a întors cu fața la ea. "Voi fi cu tine tot timpul."

Ea a dat din cap.

Dându-i un sărut ușor, a ieșit, venind lângă ea și luând-o de mână. Și-a pus mâna înmănușată pe spatele ei, îndrumând-o spre ușa principală.

Dainn a bătut brusc de trei ori în ușă cu încheieturile înmănușate, iar un bărbat a deschis ușa, lăsându-i să intre într-un coridor îngust. Coridorul se deschidea într-o sală deschisă, iar Lyla se strânse instinctiv lângă el când o inundă un deja-vu. El a ținut-o aproape, intrând în zona de lounge amenajată în lemn și roșu și, dacă nu ar fi văzut câțiva oameni în diferite stadii de copulație ici și colo, nu ar fi crezut deloc că era un sex club. Se schimbase mult față de ultima dată când fusese acolo.

Dainn a condus-o prin salon spre spate, unde se afla o altă ușă, cea care ducea în camera labirintului, iar inima ei a început să se bâlbâie, iar picioarele ei să se poticnească.

Ținuta lui de talia ei s-a strâns, dar el a continuat să o conducă.

Ușa s-a deschis și, în loc de labirint, erau niște scări.

Curioasă, surprinsă, a urmat-o în timp ce el o conducea pe niște scări în dreapta, una care se deschidea într-o cameră mică vopsită în roșu închis, cu nimic altceva decât o canapea care privea spre un perete mare de sticlă care dădea într-o cameră de tip auditoriu, fără niciun semn de labirint.

Buzele ei s-au întredeschis.

O femeie brunetă era spânzurată, suspendată de o frânghie care atârna din tavan, cu degetele de la picioare atingând pământul, o

legată la ochi, corpul complet gol.

Lyla s-a uitat peste ea și a văzut cel puțin alte zece camere de sticlă care priveau în jos spre scenă, ochelarii fiind suficient de ușor colorați pentru a arăta doar siluetele. Putea să vadă siluetele a două femei care se jucau una cu cealaltă în fereastra din fața ei. În alta, o femeie era în genunchi și sugea scula unui bărbat. În alta, două femei și doi bărbați se mișcau.

Era desfrânare, nu semăna deloc cu cluburile pe care le văzuse vreodată. A făcut un pas mai aproape de geam în timp ce doi bărbați,

complet îmbrăcați, s-au alăturat femeii suspendate în mijlocul sălii. Contrastul dintre ei, bărbații complet îmbrăcați și ea complet expusă, a provocat o undă de excitare în ea.

Auditoriul era diferit, atmosfera era diferită. Nu părea invaziv, nu ca data trecută.

L-a simțit stând în spatele ei, degetul lui înmănușat urmărindu-i claviculele în timp ce respirația ei devenea rarefiată. "Îți place ce am făcut cu asta?"

Lyla și-a mușcat buza, dând din cap. "Da." "Și îți place scena?"

Lyla s-a uitat în jos la scena în care ambii bărbați sugeau ambele sfârcuri ale femeii suspendate, trăgând atât de adânc încât își putea vedea obrajii goi. Nu o atingeau pe femeie nicăieri în altă parte, iar ea rezista, gemând, cu picioarele zvâcnind pentru a găsi sprijin. Ideea că ea era

legată la ochi, dar faptul că era privită de atâția oameni a făcut ceva pentru ea.

"Ea vrea să fie acolo, nu-i așa?" Întrebarea era importantă pentru ea.

"Toată lumea de aici vrea să fie

aici." Bun. Asta a fost bine.

"Ai lăsa pe cineva să mă vadă așa?" a întrebat ea, curioasă cum ar putea suporta posesivitatea lui așa ceva.

Râsul lui întunecat a învăluit-o. "Aș putea să ți-o trag cu toată lumea privind, Lyla. Privind de departe, știind că nu te pot avea, că nici măcar nu te pot atinge, că ești numai a mea, să mă joc cu tine cum vreau eu. Dar nu te-am lăsat să vii. Asta e doar pentru ochii mei."

Posesia cuvintelor lui se strecura prin corpul ei, alimentându-i căldura.

"Eu... nu știu ce cred despre asta", murmură ea, cu ochii ațintiți asupra scenei de dedesubt. Ura să fie expusă. Ceea ce avea cu el era doar al lor, doar între ei, iar ideea de a-l arăta nu o atrăgea.

Buzele lui s-au așezat pe gâtul ei. "Dar îți place să

privești?" Întrebarea lui avea sens pentru ea. "Da."

I-a simțit respirația caldă pe partea laterală a gâtului. "În cazul ăsta, flamma, continuă să privești."

Ea a făcut-o.

Privea cum oamenii din celelalte camere de sticlă, sau mai degrabă siluetele lor, se angajau în diferite activități sexuale. Se întreba, privindu-i, ce puteau vedea când

se uita la paharul ei - doar silueta lui în timp ce corpul lui o acoperea pe al ei sau o femeie mică cu un bărbat mai mare în spate? Chiar dacă nu știa, ideea era palpitantă. Lăsându-și ochii să alunece, a văzut cum femeia din sala care semăna cu un auditoriu era prinsă între cei doi bărbați, ridicată de cel din fața ei în timp ce cel din spatele ei își desfăcea fermoarul.

Știind ce urma să se întâmple, ea și-a ținut respirația în timp ce el a intrat în fundul ei, femeia gemând atât de tare încât i-a dat fiori pe tot corpul.

Lyla a simțit fusta rochiei trecându-i peste șolduri, bărbatul din spatele ei trăgându-i chiloții într-o parte, degetele lui găsind-o deja udă în timp ce ea respira rapid. A simțit ceva metalic învârtindu-se în jurul deschiderii ei, iar corpul i s-a întărit automat.

"Shh", a liniștit-o el. "Continuă să privești."

S-a concentrat asupra priveliștii de mai jos. Bărbatul A se așezase în întregime în fundul femeii, la fel cum Lyla simțise cum glonțul de metal pe care Dainn îl folosise înainte pe ea se strecura în fundul ei. Femeia de dedesubt a gemut din nou când Omul B și-a desfăcut fermoarul și a împins-o în ea din față, îndesând-o la maximum.

Glonțul s-a așezat în ea, Lyla a simțit capul penisului său la deschiderea ei și s-a aplecat spre geam, înclinându-și șoldurile pentru a-i oferi un acces mai bun. Aflată la deschidere pentru o secundă, i-a privit pe bărbații de dedesubt cum începeau să i-o tragă încet femeii atârnate, în timp ce Lyla se lăsa trasă în țeapă. Respirația i se oprise la strânsoarea penetrării, la faptul că el

încă mai avea nevoie să se strecoare cu grijă în ea, după ce în tot acest timp inima îi bătea mai repede.

În câteva secunde, a fost cuplată de două ori, cât se poate de aproape de o dublă penetrare cu acest bărbat, și știind că el nu va lăsa niciodată pe altcineva să se apropie de ea, ea a renunțat la orice inhibiții.

Un zgomot puternic i-a scăpat din cauza strânsoarei; ochii i s-au închis când l-a simțit intrând adânc, metalul penisului lui frecându-se de pereții ei încleștați într-un mod care devenise familiar, dar nu mai puțin rafinat acum.

"Urai să fii expusă, nu-i așa?" Cuvintele de pe gâtul ei au făcut-o să tremure, pielea de găină împrăștiindu-i-se pe brațe.

O făcuse, și nu era vorba de faptul că ea era expusă în sine, dar într-un fel era și ea expusă, pentru că geamul nu o ascundea și zgomotele ei cu siguranță nu o ascundeau. A făcut-o să realizeze că, încă o dată, el trecuse prin ceva ce ea disprețuise înainte, înlocuind actul cu o amintire incredibilă, de neuitat, în locul lui.

Și-a lăsat una dintre mâini să se încolăcească în jurul gâtului lui, l-a simțit adânc în ea și i-a întors gâtul, fețele lor fiind la câțiva centimetri distanță. "Ce am avut înainte nu a fost sex. A fost cruzime și a fost rece. Să fiu folosită, să fiu expusă, să fiu atinsă, totul era umilitor. Nu știam că poate fi diferit, că pot simți diferit, până la tine. Mi-ai arătat că sexul este mai profund. Este o modalitate de a te conecta la cineva la care ții. Mi-ai redat viața, și în acest moment,

Eu..." ea și-a rotit șoldurile, buzele lor fiind la câțiva centimetri distanță, văzând efectul pe care cuvintele ei îl aveau asupra lui "-am încredere în tine să faci ce vrei cu mine, știind că voi fi întotdeauna în siguranță în cele din urmă."

Buzele lui alunecau peste ale ei, dure, aspre, limba lui împingându-se în gura ei în timp ce el se mișca în ea, zgomotele ei înecându-se în el.

"Deci", a întrebat el, retrăgându-se, "ai avea încredere în mine dacă te-aș duce jos într-o cameră plină de oameni și te-aș lăsa acolo goală?"

Respirația i se întretăie la acest gând, groaza o cuprinde, dar dă du din cap. "Da."

"Și dacă aș invita oamenii aici să vadă asta, ai avea încredere în mine?"

"Da."

"Și dacă ți-aș pune ceva în băutură, tot așa?"

S-a uitat adânc în ochii lui, știind că el știa că a fi drogată era o amintire mai rea pentru ea. Ea a înghițit în sec, dar a dat din cap.

"La naiba, Lyla", a gemut el, împingând-o atât de tare în ea încât aproape a leșinat. "Nimic nu mă atinge mai mult ca încrederea ta. Nimic."

"Am încredere în tine", a răsuflat ea, și a simțit răspunsul lui într-un tremur al întregului corp, un tremur care s-a infiltrat în ea în timp ce el a început să o desfacă. Ea s-a întors spre geam, urmărind desfrâul din jurul ei și, pentru prima dată după mult timp, s-a simțit fericită că îi aparține.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci și trei

HIM

A DORMIT CA MOARTEA, epuizată după storcătorul sexual prin care îi supusese corpul la Moonflame. Ea îl surprinsese. Dintre toate inhibițiile ei, a fi expusă fusese cea pe care o urâse cel mai mult, din motive lesne de înțeles. Dar cumva, avea încredere în el să aibă grijă de ea, iar asta, mai mult decât orice, îl făcea să se simtă cel mai puternic dintre toți. Ea avea dragostea ei, el avea încrederea ei, și așa știa el că era timpul.

Privindu-și tableta, s-a uitat la galeria de fotografii pe care le făcuse de-a lungul anilor și a suspinat. Închizând tableta, a pus-o pe măsuța laterală și s-a întins, brațul lui trecând în jurul cadrului ei mic.

Ea s-a încolăcit în el inconștient, buzele ei mișcându-se într-o mormăială pe care el nu o putea auzi, iar el a simțit cum ceva i se strânge în piept. Să o țină în brațe, să doarmă lângă ea, să fie cu ea, îl schimbase, îl deschisese către posibilități și

și gama de emoții pe care încă nu le simțea în cea mai deplină măsură, dar despre care știa.

Strângând-o, i-a dat un sărut ușor pe cap, înainte de a se da jos din pat. Știind că ea va dormi toată noaptea - întotdeauna o făcea după o partidă de sex intensă - el s-a îmbrăcat în hainele lui sport închise la culoare, și-a pus telefonul în buzunar, în caz că se trezea și avea nevoie de el, și s-a dus în liniște la fereastră.

Unul dintre motivele pentru care a rămas în această cameră a fost scara de acces de urgență care se afla chiar în fața ferestrei sale. Putea să o folosească și să coboare fără să se urce pe vreo cameră din hotel. De asemenea, îi dădea senzația suplimentară de a bloca orice ochi care priveau.

Pentru lume, Blackthorne dormea în pat cu frumoasa lui soție. Era timpul ca Omul din Umbră să meargă.

Ieșind pe fereastră și coborând scara, a sărit pe aleea laterală, mergând încet pe stradă până la depozitul în care o țineau închisă. Justiție poetică sau simplă răzbunare, nu știa, dar îi ținea acolo atât pe Hector, cât și pe al doilea tip. Ea fusese chiar sub nasul lui, iar el căutase peste tot.

Șase luni. O ținuseră în lanțuri și îi spărseseră ultimele bucăți rămase din ea, până la punctul în care fusese împinsă spre brațele morții când ieșise. În prima săptămână în care se întorsese acasă, abia își părăsise camera, abia mâncase, abia vorbise. Îi trebuiseră zile întregi ca să se dezmorțească încet, să se deschidă și să-l lase să intre. Zile în care

legătura cu ea de-a lungul anilor nu a însemnat nimic, pentru că era prea deprimată.

Bucurându-se de întunericul nopții în timp ce își croia drum, și-a dat seama că acesta era probabil singurul lucru de care se va bucura cel mai mult.

Depozitul în care o țineau a apărut la vedere și el s-a strecurat înăuntru. Spațiul lung, industrial, era gol, exact așa cum voia el să fie pentru oricine ar fi venit împiedicat. Făcându-și loc prin lateral, s-a dus în spate, în camera minusculă și infernală în care fusese băgată ea, în tavanul la care se holbase zi de zi. Văzuse toate înregistrările video pe care i le trimiseseră, văzuse cum ochii ei muriseră încet, cum corpul ei renunțase, cum mintea ei plecase. Văzuse, și dacă exista un lucru pe planeta asta care îl putea face să înnebunească, acela era. Ucisese mai mulți oameni în acele șase luni decât în ultimul deceniu, întrebând, interogând, eliminând.

Sindicatul tremura în picioare în acel moment. Din cei cinci membri pe care îi aveau în vârful piramidei, el terminase deja cu trei, rămânând doar doi și amândoi în vânt, ascunzându-se ca șerpii ce erau până când terminase el.

Oh, el nu a terminat.

El a împins ușa camerei mici și a intrat, cu gluga trasă pe față.

Mirosul înțepător de sânge, urină și putreziciune îi umplea nasul. Era bucuros că simțurile sale olfactive nu erau la fel de

ascuțite.

Hector era spânzurat, atârnând de tavan la fel cum fusese femeia din Moonflame. Diferența? Sângera din tăieturi mici și nu avea de gând să primească nicio plăcere. Dintre cei trei bărbați, Hector fusese cel care o rupsese cel mai mult, cel care venise cel mai mult la ea și omora de fiecare dată mici părți din ea. Și el fusese cel care pusese camera în cameră, pentru a se asigura că Dainn putea trăi fiecare moment cu ea. Așa o văzuse sfâșiind trandafirii pe care i-i dăduse, așa o văzuse hăcuindu-și părul frumos și lung până când totul era pe podea.

Pieptul i se strânse de amintire. Își amintea că se uita la asta, respirând pe nas în timp ce paharul cu apă îi crăpase în mână, bucuros că ea trăia și respira. Atâta timp cât ea continua să respire, el o va găsi. Atâta timp cât ea continua să respire, el o va aduce înapoi. Atâta timp cât ea continua să respire, el avea să rămână în control.

Un om care nu are nimic de pierdut era cea mai periculoasă creatură de pe acest pământ. Și atâta timp cât ea respira, el avea ceva de pierdut, ceva de dorit, ceva pentru care să trăiască.

L-a lăsat pe Hector așa cum era, inconștient și spânzurat, și s-a întors la celălalt tip, unul legat de un scaun și care nu sângera. Încă.

"Ridică-te și strălucește", a spus el, aruncând micul dulap lateral pe podea.

Ambii monștri s-au trezit brusc din cauza loviturii.

Ochii lui Hector s-au mărit de groază, celălalt a înghițit.

"P...te rog", s-a bâlbâit al doilea tip. "Lasă-mă să plec. Nu am făcut nimic. Îți jur. Îți pot aduce tot ce vrei. Lasă-mă să plec."

Dainn s-a așezat pur și simplu pe dulapul răsturnat, cu mâinile atârnând lejer, coatele sprijinite pe genunchi, bricheta în mâinile înmănușate. Nu purta mănuși pentru că nu-i plăcea ca oamenii să-i vadă mâinile arse - de la un incendiu accidental când era mai tânăr. Nu, de asta nu-i păsa. Era pentru că mâinile atingeau lucruri, iar lui nu-i plăcea să simtă esența altor oameni pe el. De asemenea, îl ajutau ca amprentele lui să nu ajungă pe lucruri și asta era util, mai ales că Blackthorne Group era o mașinărie bine unsă. Dar, în principal, era din cauza esenței. Singura esență care îi plăcea pe mâinile sale goale era a ei. Doar a ei.

"Ce credeai că se va întâmpla?" a întrebat el cu nonșalanță, bucurându-se de teama din ochii lui. "Când ai violat-o, de mai multe ori, pe cameră, știind că mă voi uita, hmm?"

S-a ridicat în picioare, mergând spre spate, văzând cum amândoi își întorceau gâtul pentru a-l ține la vedere. Era inutil. Știa cum să folosească umbrele, și asta a făcut, contopindu-se cu ele până când nu l-au mai putut vedea, auzindu-i doar vocea, amplificându-le teroarea.

"L-ai invitat pe diavol să se joace, nu implora milă când apare."

Al doilea tip se văicărea, sunetul iritându-i nervii. Smiorcăitul lui era ca creta pe tablă, făcându-l să vrea să o rupă. Când gemea, uneori de plăcere, alteori de durere, îl făcea să vrea să o înfășoare în brațe și să o țină numai pentru el.

Hector a vorbit, rupând tăcerea. "Îți pot da... Îți pot da informații. Despre sindicat. Orice vrei să știi."

Nu era de mirare, din moment ce ticălosul nu era loial nimănui. Cu toate acestea, îi făcea jocul, făcându-i pe plac. "Ce poți să-mi spui?"

"Eu pot..." Hector s-a gândit pentru o secundă. "Pot să vă spun că acum există o schimbare la conducere. Înainte erau cinci." "Știu deja", i-a spus Omul din Umbră. "Am ucis trei din ele".

Hector a înghițit vizibil. "Și unul dintre ei l-a ucis pe celălalt. Există doar unul la putere acum."

Interesant. Probabil că îi scăpase asta în cele două luni pe care le petrecuse cu ea, acordându-i tot timpul lui pentru a se vindeca încet.

"Cum rămâne cu restul organizației?", a întrebat el, plimbându-se în umbră, urmărindu-i pe ceilalți bărbați care se întorceau constant să vadă de unde venea vocea lui.

"Este același lucru. Ei nu știu despre schimbarea conducerii."

Asta însemna că nici Vin, omul lui Dante, nu știa despre asta, ceea ce însemna că întreaga tabără era încă în întuneric. În ultimele câteva luni, le lăsase firimituri de pâine pentru a o găsi, ținându-i ocupați în timp ce își câștiga mai mult timp, și în principal îl trimisese pe Vin să o urmărească pe prietena Lylei, fata care fusese bună cu mica lui flacără. Doar pentru asta, merita să fie luată în considerare. În timp ce Vin găsise o listă de roșcate din branșă, Dainn îl făcuse să se concentreze în principal asupra lui Malini, știind că ea va vorbi despre prietena ei și îi va da un indiciu.

"Și de unde știi asta?" îl întrebă el pe Hector. Fratele bărbatului, Victor, făcea ravagii prin lumea interlopă încercând să-l găsească, fără să știe că se afla în Gladestone. Prea mulți oameni voiau o bucată din Hector, și nimeni nu o merita mai mult decât Lyla.

"Omul ăsta... el a fost cel care m-a contactat când lucram pentru Alpha, pentru a-i lua cumnata", a detaliat Hector. "Zenith a fost una dintre fetele care au dispărut acum douăzeci de ani. Acesta a fost ultimul lot mare pe care l-au primit și a fost dat peste cap pentru că ea fusese copilul unui șef mafiot."

Într-adevăr, ea fusese. Zenith fusese adevărata Morana, ceea ce îl făcea să se întrebe despre ea.

"De ce atacurile asupra Moranei?" a întrebat el, sincer curios. Acesta era singurul lucru pe care nu reușise să-l pună cap la cap.

Hector a ezitat. "Tatăl ei a avut informații despre Sindicat. Când și-au dat seama că ea era copilul lui, au crezut că și ea avea informațiile, mai ales că începuse să sape în organizație. Așa că au început să lucreze pentru a o elimina."

O prostie din partea lor, având în vedere că avea protecția lui Tristan și a lui Dante. Și fără știrea lor, avea și protecția lui, mai ales din cauza lui Xander. Ea era bună pentru băiat, iar el avea nevoie de asta. Până când Lyla avea să decidă singură ce vrea să facă cu trecutul ei, el avea de gând să fie cu ochii pe copil, așa cum îi ceruse ea. Ea putea să-i ceară să facă orice și el o făcea, și se întreba dacă ea își dădea seama măcar de jumătate din puterea pe care o avea asupra lui.

S-a învârtit din nou în jurul camerei mici. "Spune-mi despre acest om, liderul."

Hector gemea, brațele îi tremurau sub greutatea lui. Atârna de aceleași lanțuri în care o pusese și pe ea. "Este un tip mai în vârstă", a început bărbatul. "Nu l-am cunoscut, dar contul lui de utilizator era 'thesyndicater03'. Era interesat de Zenith. O voia cu tot dinadinsul."

"De ce?"

"Pentru că a evadat. A lăsat-o în urmă pe L... Lyla."

El nu știa asta, dar avea sens. Ambele fete fuseseră luate împreună, așa că deveniseră prietene. Iar Zenith fugise când era copil, lăsându-și micuța lună în urmă.

"Omul a pedepsit-o pe Lyla pentru asta?" a întrebat el, întrebându-se dacă avea nevoie să adauge încă un motiv pe lista sa pentru a-l ucide pe om.

"Nu știu. Dar a ținut-o cu el o vreme înainte să o trimită afară."

Hector se dovedea util până la urmă. Poate că-l va lăsa să trăiască încă o zi.

A pășit în spatele celui de-al doilea bărbat, cel care tăcuse, cel care, de asemenea, îi provocase daune mai mici, și i-a rupt gâtul cât ai clipi din ochi.

Hector a strigat șocat. "Te rog, nu, o să-ți spun tot restul. Lasă-mă să plec."

Omul din Umbră a ieșit, încuind camera, în timp ce strigătele au urmat. Gândindu-se la noile informații, s-a întors la hotel, urcând scara și sărind în cameră pe picioare liniștite. Ochii lui s-au îndreptat spre ea, pentru a o vedea acaparându-i perna și sforăind încet, înfășurată în pătură ca un burrito, și ceva în piept i s-a dezlegat văzând-o așa.

Se îndreptă spre baie pentru a face un duș rapid și a se spăla de noapte, înainte de a se întoarce în cameră și a înconjura patul pe partea lui. El a alunecat încet înăuntru, ajustând-o astfel încât să nu o trezească, iar ea s-a așezat pe el, lipindu-se de pieptul lui, cu capul pe brațul lui, buzele întredeschise, ochii mișcându-se în spatele pleoapelor închise în timp ce visa la ceva.

Apăsând un sărut moale pe gura ei delicioasă, el a sperat că ea visa la ceva frumos în timp ce el o privea, minunându-se de

femeia care devenise. De-a lungul vieții sale văzuse oameni devenind monștri, în special oameni care avuseseră copilării traumatice cărora le era greu să rupă lanțurile. Și, deși el o ajutase, ea fusese cea care sfidase mereu lanțurile, chiar și legată de ele. Ea a fost cea care a fugit în întuneric și și-a salvat copilul. Ea a fost cea care a îndurat pedeapsa și și-a ținut capul sus. Ea a fost cea care a trăit zi după zi doar pentru a putea afla mai multe despre fiul ei.

Îndepărtându-și părul aprins de pe față, el se întreba de unde avea curajul să meargă mai departe fără să lase lumea să o păteze, fără să-i stingă lumina, fără să-i ia capacitatea de a iubi fără încetare. Și-a înfruntat traumele împreună cu el și l-a lăsat să-și facă o altă amintire pentru ea. L-a văzut așa cum era și l-a privit în continuare cu inima în ochi. S-a îndoit de sine în fiecare zi și a continuat să meargă mai departe.

Nu știa dacă strânsoarea din piept era ceea ce ea numea iubire, dar știa că dacă ar fi existat o realitate alternativă în care ar fi putut simți la fel ca oamenii normali, ar fi iubit-o. Motivul lui principal acum era să nu o lase niciodată să tânjească după acea versiune alternativă a lui.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci și patru

Lyla

CEVA ERA DIFERIT.

Lyla nu știa ce era sau de ce simțea că ceva se schimbase. Dar în momentul în care s-a trezit și a început să părăsească patul, benzile de fier înfășurate în jurul mijlocului ei s-au strâns, ținând-o aproape.

"Dainn?" Vocea ei era moale, răgușită de somn, iar brațele lui se flexau pe stomacul ei. Ea și-a pus mâinile pe ele, marcând antebrațul musculos cu unghiile, calmând ușor orice l-ar fi deranjat.

"Aveam nouă ani prima dată când au venit după mine."

Respirația i s-a întretăiat. Trecutul lui. Se gândea la trecutul lui, îl împărtășea cu ea. În sfârșit.

Ea a început să se întoarcă, dar el a ținut-o pe loc, cu spatele la pieptul lui, cuvintele lui trecând peste capul ei.

"Până atunci", a continuat el liniștit, "știam deja că nu sunt ca ceilalți băieți din cămin. Căminul Morning Star avea

atât de mulți dintre ei, iar eu nu eram ca niciunul dintre ei."

Cuvintele au pătruns în mintea ei somnoroasă, înlăturând ceața. S-a uitat la fereastra deschisă, lumina dimineții trăgând cu ochiul pe sub draperii, lăsând încăperea în mare parte în întuneric, exact acolo unde el își găsea confortul.

"Cum ai fost?", a întrebat ea, cu vocea la fel de scăzută pentru a nu rupe momentul.

"Off." Un cuvânt, o pauză lungă. "Am fost oprit. Nu simțeam ceea ce simțeau ei, nu vedeam lucrurile așa cum le vedeau ei, nu percepeam lumea așa cum o făceau alții. Chiar și la o vârstă fragedă, viziunea mea asupra lumii era distorsionată. Eram egoist și ușor de înfuriat, iar dacă cineva mă provoca, nu simțeam nicio remușcare în a-l face să plătească."

Doamne, felul în care vorbea despre el când era copil a făcut-o să tremure în tot corpul. A încercat să-și amintească cum era ea la vârsta aceea - speriată, pierdută, confuză. Obișnuia să plângă tot timpul, atât de mult încât îndrumătorii nu o mai pedepseau pentru asta pentru că nu făceau decât să o facă să plângă și mai mult. Simțea prea multe, și era un contrast atât de mare cu ceea ce fusese el.

Cine era încă.

Doar că amândoi se pricepeau mai bine să ascundă asta de lume.

A așteptat în tăcere, lăsându-l să continue în ritmul său, fără să-l împingă dincolo de ceea ce se simțea confortabil să împărtășească.

"Au venit după mine, când aveam nouă ani", a reluat el din gândul anterior. "Doar că nu știau ce fel de

copil am fost. Ochii mei au fost mereu așa, iar ei mi-au spus "copil demon", crezând că mă vor răni. Eu doar am zâmbit."

La naiba. Asta îi făcu mâinile să șovăie pentru o secundă înainte de a-și relua mângâierea antebrațelor lui.

"Am zâmbit în timp ce le smulgeam", a continuat el. Ridicându-și ușor mâinile pentru a putea vedea cicatricile arsurilor de pe spate. "Nu știam cum să mă joc cu focul pe atunci și am primit astea."

Ea a urmărit cicatricile, nu prea proeminente, dar suficient de prezente, iar el și-a întors încheietura, prinzându-i degetele, împletindu-le. "Ce s-a întâmplat atunci?"

I-a strâns mâinile cu posesivitate înainte de a-i lăsa mâinile libere, lăsând-o să-l mângâie și să-l liniștească din nou.

"Am devenit un copil demon în adevăratul sens al cuvântului", a continuat el, cuvintele lui căzând pe capul ei. "Am ucis pe oricine se apropia de mine fără nicio remușcare. Adulții nu știau cum să se descurce cu mine. Așa că au adus pe cineva care nu era ca ei."

Respirația i se îngreuna în timp ce aștepta ca el să iasă. "O fată, cu un an mai tânără decât mine."

Fuck. Monștrii. Fiecare dintre ei.

Degetele ei s-au strâns pe antebrațele lui, dar ea a rămas tăcută, lăsând furia să-i infuzeze corpul. Trăise suficient în lumea asta încât să știe unde se va ajunge.

"Era un lucru mic, atât de neajutorat", își amintește el. "Nu o puteam ucide. Așa că au început să o folosească ca pârghie pentru a mă face... să fac lucruri."

L-a strâns de brațe, corpul ei tremurându-i, imaginându-și băiatul puternic care fusese chiar și când era copil fiind controlat de acei monștri, făcând lucruri pe care nu voia să le facă pentru că nu voia să omoare o fată neajutorată.

"Ce s-a întâmplat atunci?" Vocea i s-a frânt, tremurul din corpul ei se auzea în tonul ei.

"M-au folosit timp de doi ani", îi spuse el fără menajamente, iar ea închise ochii. Nu el. Nu și el. Totuși, faptul că știa că trecuse prin aceleași lucruri ca și ea o făcea să se simtă mai văzută, mai legată de el. Și știind asta, văzând cât de puternic devenise, îi dădea speranță pentru ea însăși, că poate ar putea să rupă lanțurile trecutului ei și să găsească putere și pentru ea.

"Era singura fată care locuia în casa băieților, și asta doar pentru că se tot foloseau de ea ca să mă controleze. Și ea a văzut asta. Știa că sunt un ucigaș și mă tot implora să o ucid când durerea devenea prea mare. Dar eu nu omor copii, nici acum, nici atunci."

A așteptat, inima ei devenind mai grea cu fiecare cuvânt.

"Așa că, într-o noapte, când nimeni nu se uita, s-a sinucis."

Respirația îi era întretăiată, ochii i se strângeau, durerea pentru un suflet pierdut se simțea în aer. "Care era numele ei?"

I-a simțit ridicarea din umeri. "Nu știu. I-au spus 5057. Bănuiesc că oriunde ar fi fost înainte nu le dădeau fetelor nume cum ne-au dat nouă."

Asta a fost trist, al naibii de trist.

Cufundată în poveste, ea se mișcă, încercând să se întoarcă, și de data asta, el o lăsă. Ea s-a așezat cu fața la el, văzându-i acei ochi nepotriviți care făcuseră din el un copil demon pentru monștri. El era mai mult. Era diavolul și era al ei.

Ea și-a pus mâna pe maxilarul lui, frecându-i tunsorile cu degetul mare, ochii lor blocându-se. "Atunci?"

"Apoi", a spus el, vocea lui fiind un glas scăzut care s-a rostogolit peste ea, brațele lui în jurul taliei ei. "M-au lăsat să plec."

Ea a clipit, surprinsă. "Ce?"

"M-au lăsat să plec", a repetat el. "Știau că, odată cu plecarea ei, nu mă mai puteau controla, iar eu aveam deja doisprezece ani, îmbătrânisem, devenisem mai periculos. Așa că au decis că era mai bine să mă lase să plec decât să mă păstreze și să riște totul."

Ea a tras aer în piept. "Unde te-ai dus?" "Nicăieri, peste tot." Degetele lui i-au urmărit spatele gol
sub tricoul său. "M-au lăsat pe străzi și am rămas acolo o vreme, furând ce aveam nevoie. Am ocupat o școală o vreme, pretinzând că sunt unul dintre elevii lor, folosindu-le resursele. Școala era un fel de școală specializată și aveau un curs de arte marțiale pe care îl dădeau copiilor după orele de curs. Asta m-a interesat, așa că am intrat și eu acolo. Apoi am ocupat una dintre casele goale din cartierul bogat atunci când proprietarii erau plecați undeva."

I se părea sălbatic și absolut terifiant. Să fii atât de tânără și să fii în lume. "Și nimeni nu bănuia

ceva?", a întrebat ea, în același timp uimită și speriată la gândul că el a trecut prin toate astea.

I-a văzut buzele mișcându-se, una dintre mâinile lui ajungând la maxilarul ei, cu degetul mare peste buzele ei. "Doar pentru că sunt real cu tine nu înseamnă că sunt așa cu toată lumea, mică flamma", i-a spus el aproape afectuos. "Eu păcălesc oamenii. E a doua natură pentru mine. Chiar și atunci, știam exact ce să falsific pentru a-i fermeca pe toți să mă creadă, iar ei mâncau din mâinile mele. Băieții voiau să se împrietenească cu mine, iar eu mă foloseam de ei. Fetele voiau să mi-o tragă, iar eu le foloseam."

Oh, pericolul lui.

Se întreba cum ar fi fost, într-o altă realitate, dacă ar fi fost în acea școală cu el. S-ar fi uitat la ea pentru a doua oară? Ar fi manipulat-o să creadă că o place când el voia altceva de la bun început? O manipula el acum?

Cu cât ea se uita mai mult la el, cu atât buzele lui se curbau într-un zâmbet, cu atât strânsoarea lui pe maxilarul ei devenea mai puternică. "Alte gânduri?"

"Dacă aș fi fost o fată acolo", și-a formulat ea întrebarea, dar apoi a lăsat-o baltă, nedorind să știe.

A rostogolit-o sub corpul lui, gura lui fiind la câțiva centimetri de a ei. "Dacă ai fi fost acolo, ți-aș fi tras-o. Apoi, te-aș fi urmărit și te-aș fi făcut a mea. Nu există realitate în care noi doi să nu ajungem exact unde suntem acum. Niciuna."

Inspirând adânc, ea și-a lăsat mușchii încordați să se relaxeze în timp ce el o săruta, limba lui revendicându-i gura, mâinile lui revendicându-i corpul, respirația lui revendicându-i bătăile inimii.

"Și dacă nu aș fi vrut să fiu a ta?" îl provocase ea, pentru că, Doamne, îi plăcea când ochii lui clipeau în felul în care clipeau.

"Să nu mergem acolo, Lyla."

Avertismentul moale al cuvintelor lui a făcut ceva pentru ea. Nasul lui a atins-o pe al ei, strânsoarea lui pe maxilarul ei fiind fermă.

Ea știa la ce se referea el. Ar fi avut-o, cu sau fără șiretlic, cu sau fără consimțământul ei inițial de a fi a lui. Dintr-un motiv ciudat, gândul la asta nu o umplea de groază așa cum ar fi trebuit. Nu. Nu se simțise niciodată mai dorită, mai dorită, mai puternică ca atunci când el îi spusese asta. Și nu știa dacă spunea asta doar ca să o manipuleze sau pentru că o credea cu adevărat, dar având în vedere ultimii șase ani pe care îi petrecuse făcând exact asta, nu prea avea motive să se îndoiască de el.

El a sărutat-o câteva minute, ca și cum și-ar fi cimentat cuvintele, înainte de a se întinde din nou pe o parte, de data aceasta uitându-se în sus la tavan, cu un braț în spatele capului, celălalt în jurul ei. Ea se ghemuise lângă el, așteptându-l să reînceapă povestea, bucurându-se de felul în care mâna lui îi străbătea tot fundul înainte ca degetele lui să înceapă să îi mângâie coloana vertebrală.

"Nu am uitat niciodată ce a făcut Sindicatul", a început el din nou. "Au făcut o greșeală imensă când m-au lăsat să

plec. Expunându-mă la lumea exterioară, m-au făcut să-mi dau seama

cât de multă putere aveam și cât de multă puteam avea. În casă, eram limitat în ceea ce puteam face. Afară? Posibilitățile erau nelimitate".

Trebuie să fi fost pentru el. Băiatul periculos care fusese avea să devină un bărbat și mai periculos.

Vocea lui nu s-a clătinat. "Nu aveam niciun plan la început. Dar am vrut să-i fac să plătească pentru ceea ce mi-au făcut mie și pentru ceea ce le făceau unora dintre copiii din acea casă."

Ea era sută la sută de acord cu asta. "Ce ai făcut?"

El i-a aruncat o privire. "M-am întors după câțiva ani, după ce am știut că nu mă vor aștepta. În fiecare an, toți copiii erau duși la o altă locație pentru inspecție, în timp ce adulții rămâneau în spate."

"Ai fost în ziua aia", a descifrat ea, știind că el ar fi vrut ca copiii să nu-i stea în cale. "Ce-ai făcut?"

"Am dat foc la tot", a declarat el. "Fiecare centimetru din acel pământ, fiecare cărămidă din acea casă, i-am dat foc. Și am stat afară, bucurându-mă de flăcări în timp ce îi luau pe toți cei care fuseseră înăuntru. În viață."

A tresărit ușor la imaginile vii pe care le putea vedea în mintea ei, dar nu a simțit nicio compasiune pentru cei care arseseră. Meritaseră să ardă în iadul pe care îl creaseră.

"Atunci a venit Sindicatul la tine?" Ea a pus cap la cap piesele din ceea ce el îi spusese. "Și ai lucrat pentru ei o vreme. Dar de ce să te duci după ei după aceea, când deja i-ai distrus pe cei care ți-au făcut rău? Nu înțeleg."

El a tăcut un minut lung, uitându-se pur și simplu în sus, degetele lui mișcându-se leneș pe șira spinării ei. Aproape că a crezut că nu-i va răspunde când a vorbit din nou.

"Am început să culeg informații din cadrul organizației. Am ajuns să aflu câte operațiuni aveau în câte locații, despre diferitele meserii pe care le practicau, despre oamenii puternici din exterior care erau implicați într-un fel sau altul. Am luat toate informațiile și am continuat să le păstrez. Până la urmă, cunoașterea este putere."

În regulă. Asta tot nu răspundea la întrebarea ei.

"În ultimul meu an de lucru pentru ei am înțeles structura organizației. Este ca o piramidă, cu manipulatorii la bază, managerii lor deasupra lor, apoi șefii lor și, în final, liderii Sindicatului în persoană. Nimeni de la nivelurile inferioare nu cunoaște pe nimeni de mai sus în afară de propriul lor contact. Așa a funcționat organizația timp de decenii și a păstrat totul secret."

Lyla a rămas nemișcată, împletindu-și picioarele cu ale lui pentru a-i da de înțeles că era acolo fără a-i întrerupe fluxul.

"Sunt - sau au fost - cinci lideri. Sindicaliștii." "Așa își spun ei?"

Un chicotit întunecat îl părăsi. "Pe nas, nu-i așa?"

Așa era. Dar oamenii de genul ăsta, atât de sus în organizație, trebuiau să fie plini de aroganță, așa că nu a fost surprinsă. "Cum adică au fost cinci lideri?"

"Patru dintre ei sunt morți", s-a întors să se uite la ea. "Acum a mai rămas doar unul."

Inima ei a început să tresară la auzul cuvintelor lui, la aluzie. În niciun caz. S-a ridicat pe cot, uitându-se la el în șoc. "Vrei să spui că dacă el este înlăturat, organizația se poate... sfârși?"

"E mai complicat de atât", a explicat el, cu ochii pe ea. "Dacă el este înlăturat, altcineva se va ridica și va umple golul. Iar o organizație ca aceasta, care există de peste cinci decenii, nu poate fi doborâtă dintr-o singură lovitură."

"Dar ați lucrat la el timp de aproape două decenii, nu-i așa?"

"Am făcut-o."

De ce totuși? Ea nu înțelegea asta. Nu era din cauza vreunui fel de busolă morală pe care el o avea - ea știa că moralitatea lui era la fel de bună ca și nulă când venea vorba de oricine altcineva în afară de ea. Nici măcar de copii nu era atașat, ci mai degrabă neputința lor îl făcea să se implice. Dar un om ca el, obsedat de distrugerea organizației, trebuia să aibă un motiv.

Ea nu și-a exprimat gândurile, așteptând răbdătoare ca el să elaboreze.

Fălcile îi tremurau.

"În ultimul an în care am fost acolo, printre datele pe care le strânsesem, am găsit propriul meu dosar."

Oh.

Oh.

"Am fost împerecheat cu o minoră de către un bărbat în vârstă de treizeci de ani", a declarat el cu subiect și predicat. "Ea s-a sinucis după ce m-a născut, iar eu am fost dus la azil. Seniorul meu..."

Ea și-a ținut respirația.

"-era sindicat la acea vreme."

Fără cuvinte.

Ea a rămas uimită, fără cuvinte.

La tăcerea ei șocată, un alt chicotit întunecat l-a părăsit. "Sunt prințul acestui iad în toate sensurile. Se potrivește, nu-i așa?"

Nu putea să spună un cuvânt. Nu știa ce cuvânt să spună. Așa că și-a lăsat capul pe pieptul lui, inima ei zvâcnind în timp ce a lui bătea într-un ritm constant, bucăți din acest om punându-se la locul lor.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci și cinciI ve
Lyla

Soarele apunea pe cer în timp ce ei mergeau pe strada orașului. În puloverul ei verde, blugi de culoare marină și adidași albi, cu părul roșu aprins căzându-i pe jumătatea superioară a spatelui, ea mergea ascunsă sub brațul celui mai letal bărbat pe care îl cunoștea. El era îmbrăcat în blugi negri și pulover negru, cu mâinile în mănușile pe care le purta întotdeauna afară, cu fața expusă vântului rece.

Iar asta în sine îi dădea de înțeles exact ce aveau de gând să facă.

Se spunea că ai văzut doar fața Omului din Umbră chiar înainte să mori și, cu excepția ei, se îndoia că era fals. Și din moment ce aveau de gând să-l vadă pe chelios, știa că timpul lui se terminase.

Încă procesând tot ce învățase despre el în dimineața aceea, Lyla privi orașul în timp ce treceau. Gladestone era surprinzător de aglomerat, cu oameni care mergeau pe

trotuarele, mașinile claxonând în trafic, vânzătorii ambulanți care vindeau lucruri pe margini. Era zgomotos și populat și ea nu înțelegea cum un oraș ca acesta nu avea nicio idee despre ce se întâmpla în interiorul său. Sau poate că o făcea. Poate că toți știau și nimănui nu-i păsa.

Dainn îi îndrumă spre stânga, pe o stradă mai îngustă care dădea într-o zonă mai liniștită, mai industrială. Încă mai erau oameni care mișunau, muncitori care intrau și ieșeau din fabrici, unii dintre ei oprindu-se să o privească o dată înainte de a se uita la bărbatul de lângă ea și de a se îndepărta rapid. Asta nu o surprindea deloc. Chiar și fără umbre și întuneric, era ceva inerent periculos la el, ceva care îi avertiza pe ceilalți să nu se uite prea aproape înainte să nu se mai poată uita deloc.

Ea și-a strâns brațul în jurul taliei lui, aruncându-i o privire în timp ce ei continuau să se miște. "De ce nu am luat mașina?"

Ochii lui erau vigilenți, chiar dacă părea relaxat, observând totul și pe toată lumea. "Ar fi fost prea vizibil."

"Și noi nu suntem remarcabili?" râse ea, clătinând din cap la idee. Poate că el nu era, dar ea atrăgea atenția și amândoi știau asta.

"Oh, dar suntem doar doi îndrăgostiți ieșiți la o plimbare", a informat-o el, cu buzele mișcându-i-se.

Îi plăcea de el așa. Nu știa dacă era vorba de faptul că îi împărtășise atât de mult din el sau de faptul că îi plăcea cu adevărat să se răzbune sau poate de amândouă,

dar se simțea mai ușor cu ea și era cu siguranță mai mânuitor decât fusese până atunci. Mâinile lui își stabiliseră reședința pe o parte sau alta a corpului ei pe tot parcursul zilei și se simțea mai nou, felul în care o atingea acum fără intenții sexuale. Se simțea... aproape domestic, dacă putea fi folosit vreodată acest cuvânt.

Făcând un viraj spre stânga, spre o parte mult mai izolată a zonei industriale, Lyla a privit în jur în timp ce orice semn de locuire dispărea.

"De ce nu sunt oameni aici?"

Cu privirea în continuare asupra zonei, el a răspuns. "Pentru că acest întreg bloc este deținut de un industriaș mort. Industriile sale se prăfuiesc, ca să zic așa, iar această zonă era locul principal pentru afacerile sale. Acum, oamenii de rând o folosesc uneori."

Nu era un ticălos, așa că nu înțelegea de ce o folosea. Dar și-a păstrat gândul pentru ea în timp ce se îndreptau spre una dintre fabricile de la capătul aleii. Soarele era aproape de apus, cerul era de un purpuriu întunecat, iar în blocul fantomă abandonat, ea a simțit că tremură. Brațul lui s-a strâns imediat în jurul ei, iar greutatea de pe pieptul ei a slăbit suficient cât să poată respira. Nimeni nu va ajunge la ea, nu cu el acolo.

Voia ca într-o zi să fie capabilă să se protejeze, voia să învețe autoapărare, dar atât Dainn, cât și Dr. Manson aveau dreptate când spuneau că are nevoie de mai mult timp.

"Ai tot timpul din lume, Lyla. Vindecă-te mai întâi.

Trebuia să-și vindece mintea suficient cât să nu înghețe înainte de a putea lupta, iar ea era departe de asta. Dar Dainn îi promisese că îi va găsi antrenorul perfect, de mărimea ei, când va fi pregătită, și ea avea încredere în asta. Îi obținuse ajutor psihologic atunci când avusese nevoie de el, fără ca măcar să știe. Îi va obține și ajutor fizic când va fi pregătită. O întrebase de ce nu ar fi antrenat-o el însuși, din moment ce era atât de versat în arte marțiale, iar el îi aruncase o privire înfierbântată, spunându-i exact de ce pentru următoarea oră.

Scuturându-și gândurile, a observat absența vântului chiar înainte să intre în vechea fabrică. Neștiind încotro se îndreptau, nici măcar nu putea să vadă bine în lumina puțină dinăuntru, dar i-a urmat exemplul în timp ce el se răsucea și se întorcea pe la colțuri, ajungând în cele din urmă să se oprească într-un coridor foarte întunecat.

El și-a scos brațul din jurul ei și s-a întors într-o parte, ținându-i maxilarul în mână, ochii lui nepotriviți fixați pe ea în întuneric. "Fii pregătită."

Inspirând adânc, pregătindu-și mintea să vadă monstrul care o distrusese, a dat din cap.

Fără un cuvânt, el a deschis o ușă pe care ea nici măcar nu o văzuse și a intrat. Ea și-a întors gâtul, făcând un pas peste prag, și a înghețat.

Întregul ei corp s-a blocat în loc. Nu din cauza bărbatului atârnat de brațele lui. Nu. Era din cauza camerei.

Camera.

Același pat mic în colț. Aceiași pereți murdari care îl înconjoară.

Același tavan crăpat și murdar.

Era camera morții ei.

Și el o adusese aici.

De ce?

I-a simțit buzele la ureche, chiar dacă nu-l putea vedea în lumina slabă.

"Simte, Flamma", a șoptit el, vocea lui seducătoare în fața tulburării ei. "Simte tot ce simți. Nu-l băga sub covor, nu-l da la o parte. Ce simți?"

Furie.

Dure
re.

Umilire.

Frică.

Atât de mult.

"E chiar acolo", a mângâiat vocea morții. "Și nu te poate atinge. Așa că simte și fă ceea ce trebuie ca să iei înapoi ceea ce ți-a luat."

Simțea atât de multe, mâinile i se strângeau la mâini, corpul îi tremura de forța cu care o lovea totul. Ochii ei se plimbau prin cameră, amintirile inundându-i mintea - ea pe pat, murind încet, bucată cu bucată, ea în baia murdară, tăindu-și părul, o șuviță

la un moment dat, a ei stând într-un colț, cu brațele în jurul genunchilor, luptându-se să respire o dată la un moment dat. Ei o împinseseră la asta, o împinseseră în gaura neagră căreia îi rezistase toată viața, și la naiba dacă asta nu o făcea al naibii de furioasă.

Un zgomot pe care nici măcar nu-l recunoscu îi părăsi pieptul, iar spânzuratul se mișcă.

Lyla tremura, înrădăcinată pe loc, urmărind cum capul lui se clatină și ochii lui cercetează încăperea, oprindu-se asupra unuia dintre amicii lui mort pe un scaun, înainte de a ajunge brusc la locul în care se afla ea.

Bărbatul chel a rânjit cu gura plină de sânge. "O priveliște plăcută ochilor. Doar amintirea păsăricii tale mă excită."

Dezgustul, atât de profund, a cuprins-o. Și-ar fi dorit să nu-și mai amintească nimic, și-ar fi dorit să nu-și mai amintească despre ce vorbea el, cum îi fusese degradat corpul și cum măruntaiele îi strigaseră să se dea jos de pe ea. Dar își amintea, fiecare împingere, de fiecare dată.

"Vei muri", i-a spus ea, cu vocea tremurându-i din cauza furiei.

Bărbatul chel își plimbă privirea prin cameră, incapabil să-l găsească pe bărbatul de care îi era frică. "Deci acum ești târfa lui. Nu-l condamn. Ai avut cea mai uimitoare păsărică de violat, și oh, am fost în multe."

O provoca pe ea și, probabil, și pe Omul din Umbră despre care știa că se află prin preajmă, ea știa asta. Și totuși cuvintele lui continuau

lovind ca gloanțele.

"Ia înapoi ce ți-a luat". Putere.

El îi luase puterea, o decolorase din sufletul ei până când ea devenise o carapace, iar ea avea de gând să i-o ia lui.

Așa că a făcut un pas în cameră, duhoarea făcându-i poftă de vomă. A mai respirat adânc, concentrându-se pe menținerea coloanei vertebrale drepte și nu pe miros.

"Credeai că ești bărbat?" râse ea, înclinându-și capul într-o parte, imitând modul în care îl văzuse pe Dainn vorbind cu alți oameni atunci când avea avantajul. "Oh, "păsărica" mea a fost futută și îmi pare rău să-ți spun, nici măcar nu ai zgâriat suprafața." L-a examinat din cap până în picioare și a scuturat din cap. "Nici măcar jumătate din suprafață."

Întorsătura urâtă de pe fața lui i-a spus că a atins un punct sensibil, iar impulsul de putere pe care i l-a trimis prin corp a amețit-o. Continuând, a săpat mai adânc. "Rahat fără valoare, n-ai putut nici măcar să înfrângi o femeie pe care ai ținut-o captivă luni de zile. Tu nu ești un bărbat. Ești un porc fără coloană vertebrală deghizat în bărbat."

Oh, asta l-a lovit. Din nu știu ce motiv, avea o slăbiciune legată de masculinitatea sa superioară.

Lyla a chicotit. "Ce? Mami nu te-a iubit ca băiat?
Ți-a spus și ție că nu valorezi nimic?"

"Taci din gură", a întrerupt el, cu vocea înfuriată.

Lyla putea simți chemarea cruzimii, puterea pe care o avea, atât de tentantă. Se simțea răsucindu-se și devenind ceva urât pentru a se potrivi cu el, pentru a-l depăși. Dar nu ar fi fost ea. Ea nu era crudă, iar lunile pe care le petrecuse vindecându-se și regăsindu-se pe sine, nu știa dacă coborârea în această gaură întunecată le-ar fi anulat. Cruzimea tăia întotdeauna mâna care lovea lama.

Era prea prețios pentru a risca.

Dar își dorea răzbunare. Voia să îl vadă rănit.

Până acum, Omul Umbrelor fusese absent, lăsând-o să facă tot ce voia, dându-i libertatea de a-și lua puterea.

Și îl iubea pentru asta. Îl iubea pentru că îi dăduse un cămin, un loc de care să aparțină, un spațiu în care să fie. Și l-a iubit pentru că a adus-o în locul coșmarurilor ei, pentru că a căutat să se răzbune în numele ei și a spânzurat monștrii, făcând-o să realizeze că totul nu mai avea nicio putere asupra ei. Ea crescuse, evoluase, iar fata îngrozită și obosită care fusese nu mai exista în acest iad. Femeia care era acum, femeia care voia să fie, nu voia să fie crudă.

Mirosul de benzină umplea încet camera.

Lyla s-a uitat în jur, încercând să vadă de unde vine, dar nu a văzut nimic.

Așa că a făcut un pas înapoi spre prag. "Mi-e milă de tine", i-a spus ea cheliosului. "Mi-e milă că nu ai cunoscut niciodată iubirea. Și mi-e milă pentru că vei muri dureros de singur, știind că nu ai fost iubit niciodată."

Expresia lui s-a acrit. "Crezi că te iubește?" a scuipat el. "Se folosește de tine din cauza a ceea ce ești, din cauza locului de unde vii. Ți-a spus despre asta?"

Ea a rămas nemișcată, cu respirația blocată în piept.

Bărbatul chel a râs. "Ți-a spus despre fratele tău? Omul care te caută de aproape douăzeci de ani?"

Lyla a înghețat.

Despre ce naiba vorbea?

Mințea. Trebuia să mintă. Ea nu avea un frate. Ea nu avea familie. Nu avea cum.

Înainte ca bărbatul chel să mai poată spune un cuvânt, ea a simțit prezența în spatele ei.

"Mai ai încredere în mine?"

A închis ochii la auzul cuvintelor, cuvinte familiare, și și-a amintit că în urmă cu șase ani îi încredințase copilul acestui bărbat și că avea încredere în el și acum. Fusese cu el suficient de mult timp ca să știe că era motivat de binele ei.

"Da", a șoptit ea.

"Bună fată." A simțit un sărut ușor pe partea laterală a gâtului. "Am... am un frate?" a întrebat ea, incapabilă să se abțină
ea însăși.

Ea a simțit o clipă de pauză. "Da."

Genunchii îi tremurau și simțea cum corpul ei se prăbușește, brațul lui puternic trecând în jurul taliei ei pentru a o susține. "Am așteptat să fii pregătită. Nu puteai întâlni pe nimeni așa cum erai."

Se concentră, ținându-se de brațul lui, creierul ei procesând totul. Avea un frate, unul care o căuta de vreo douăzeci de ani, ceea ce însemna că era mai în vârstă decât ea.

Avea un frate mai mare.

Nu cunoștea emoțiile din interiorul ei, nu știa ce se întâmpla în corpul ei pe măsură ce se simțea. Era conștientă de faptul că bărbatul chel spunea ceva și de prezența tăcută dar solidă din spatele ei, dar nimic mai mult.

Avea un frate mai mare.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, unghiile i se înfigeau în antebrațele bărbatului de care se ținea, respirația îi era grea. Avea încredere în el, dar era supărată, supărată pentru că el știa despre asta și nu-i spusese, supărată pentru că ea continuase atât de mult timp crezând că nu are pe nimeni. O parte, una mai rațională, era de acord cu el, că nu fusese pregătită mental și emoțional pentru o veste ca aceea. Dar tot era supărată.

S-a concentrat asupra furiei, direcționând-o în exterior, și s-a îndreptat din locul în care se sprijinea de el.

Fără un cuvânt, ea l-a simțit îndepărtându-se într-o parte. L-a privit cum a luat o canistră și a intrat în cea

rază de lumină care pătrundea prin fereastra înaltă, fața îi era expusă.

Ochii cheliosului se măriră. "Blackthorne."

Deci, îl recunoscuse pe Dainn.

"Să fiu al naibii", râse cheliosul, cu un sunet isteric. "Afurisitul de Blackthorne."

Dainn nu a scos niciun cuvânt, pur și simplu a deschis recipientul și l-a răsturnat într-o parte.

Mirosul înțepător de benzină a umplut încăperea în timp ce lichidul se împrăștia pe podea, Dainn îndepărtându-se nepăsător de raza sa de acțiune.

Bărbatul chel a început să se zbată. "Lasă-mă să plec. Îți voi fi de folos, Blackthorne. Te pot ajuta să obții informații. Te rog. Lasă-mă să plec."

Pledoaria, care amintea atât de mult de propria ei implorare pentru milă, îi lăsase un gust amar în gură. Rămase pe loc în timp ce benzina se împrăștia pe podea chiar sub el și prietenul lui mort, privindu-l pe Dainn cum se dădea înapoi până când era chiar lângă ea. În liniște, fără să-și ia ochii de la scenă, el a scos-o din cameră. Ceva rece, metalic i-a atins palma.

Lyla s-a uitat în jos, văzând o brichetă. Bricheta lui.

El îi dăduse focul său.

Cu emoțiile în piept, s-a concentrat asupra monstrului care implora în ea, canalizându-și frica, durerea și furia către o singură sursă, și a deschis bricheta.

Vederea flăcării l-a făcut pe chelios să plângă jalnic, iar ea a simțit din nou o descărcare de putere. Nu se gândise niciodată că va ucide pe cineva, dar dacă exista o persoană care merita să ardă în iad, aceea era acest om.

Fără nicio urmă de îndoială, amintindu-și nu doar ce îi făcuse ei, ci și ce le făcuse atâtor alții ca ea, a aruncat bricheta în cameră.

În timp ce flăcările începeau să se extindă, iar țipetele umpleau aerul, Lyla stătea cu diavolul ei și privea cum unul dintre demonii ei și unul dintre iadurile ei erau distruse.

OceanofPDF.com

Capitolul 20-S xI

Lyla

Mirosul de carne arsă era putred, aproape suficient pentru a-i face rău.

În timp ce focul ardea camera, căldura devenind din ce în ce mai fierbinte pe pielea ei, Lyla s-a îndepărtat de coridor și s-a îndreptat spre ieșirea din fabrică, tot ceea ce simțea, tot ceea ce experimentase și descoperise prăbușindu-se peste ea.

Avea un frate.

Câțiva pași în fabrica sumbră.

Avea familie.

Respirația i s-a îngreunat.

El nu-i spusese.

Ceva strâns i-a invadat intestinele.

Înainte să-și dea seama ce face, picioarele îi zburau. A început să alerge, cu toată viteza, departe de foc, departe de iad, departe de bărbat, pulsând doar furie

în capul ei. Nu-i venea să creadă că nu-i spusese, nu-i venea să creadă că nu-i dăduse nici măcar un indiciu că știa ceva despre trecutul ei.

În timp ce picioarele ei o conduceau pe podeaua cimentată până la intrarea principală, l-a auzit strigând după ea.

"Lyla."

Un singur cuvânt, și picioarele ei s-au clătinat înainte să se redreseze. "Îmi știi numele adevărat?"

A făcut o pauză, cu ochii atenți. "Da."

Dă-l dracului.

A luat-o la fugă cu toată viteza.

Avea nevoie să se îndepărteze de el, avea nevoie de puțin spațiu înainte de a face ceva ce ar fi regretat, cum ar fi să-i scoată ochii nepotriviți.

Emoțiile se învârteau într-o tornadă în interiorul ei, a ieșit în bloc, lumina lunii fiind suficientă pentru a-i arăta liniștea stranie. A ezitat, întrebându-se dacă ar trebui să meargă pe drumul pe care veniseră ei sau să o ia la stânga spre o zonă necunoscută. S-a întors să vadă unde era el, doar ca să-l vadă mergând spre ea, cu mâinile în buzunare, cu ochii ațintiți asupra ei.

Ura faptul că el se apropia de ea atât de încet, că nu exista nicio urgență în urmărirea lui, așa cum existau în bătăile inimii ei.

Să i-o trag. Gândul se repeta în mintea ei.

A pivotat spre stânga și a început să alerge cu viteză maximă, cu cadrul ei mai mic, mai rapid, mai agil, ochii ei observând zona.

Bloc industrial după bloc a trecut, spațiul pe care îl avea la dispoziție pentru a alerga îngustându-se pe măsură ce ultimul bloc pe care l-a traversat se deschidea pe un fel de doc, dar fără nicio barcă, doar un curent de apă care traversa zona de observație.

Întorcându-se, a început să alerge paralel cu râul, fără să știe încotro se îndreaptă, știind doar că trebuie să se îndepărteze, în timp ce drumul cimentat se transforma în pământ mai moale.

După câteva minute de alergare, cu plămânii arzându-i și gambele țipând, s-a oprit, sprijinindu-și mâinile pe genunchi, recuperându-și respirația în timp ce se uita în jur după el.

Era singură.

Renunțase să o mai urmărească? Sau îi dădea spațiu?

Iar ea era distrusă pentru că ura asta. Se aștepta ca el să fie la colț, se aștepta ca el să se prăbușească și să o ia cu el. Se așteptase ca el să fie acolo, dar nu era, nu atât cât puteau vedea ochii. Era într-un loc ciudat, singură, și era întuneric.

Obosită, a mers până la docul de lemn, chiar deasupra râului, și s-a prăbușit pe lespezi.

Stătea acolo liniștită, privind peste râu și spre cealaltă parte, malul mai împădurit decât acesta, și a început să tremure.

Nu știa dacă era din cauza adrenalinei de la alergare, a puterii, a consecințelor primei ei crime sau a descoperirii familiei ei de mult pierdute. Nu știa ce era, dar pe măsură ce tremurăturile ei se intensificau și

Ochii ei au început să ardă, se uita fără minte la apă, mintea ei prăbușindu-se din nou într-un fel de amorțeală care o îngrozea.

Brațele au înconjurat-o, un corp cald în spatele ei, picioarele de fiecare parte a ei, mirosul lui masculin în nasul ei.

"Xander este cu fratele tău."

Cinci cuvinte.

Cinci cuvinte care i-au răsturnat din nou lumea pe axa ei.

L-a apucat de brațe ca să se ancoreze, pieptul zvâcnindu-i când un zgomot a părăsit-o, arsura copleșindu-i ochii. Fiorii i-au cuprins trupul și a strigat, plângând în timp ce faptele o loveau una după alta.

Avea un frate.

Copilul ei era cu fratele ei.

Avea o familie.

Copilul ei avea familie.

Sughițurile ei s-au transformat în sughițuri și s-a uitat la apă, cu gâtul arzându-i.

"E un copil deștept", i-a spus el, iar ea i-a înmuiat cuvintele, lăsându-le să ude părțile însetate și în așteptare din ea. "Am angajat o bătrână să aibă grijă de el în primii ani, în timp ce eu îți urmăream istoria și de unde ai venit."

"El... el te cunoaște?" s-a împiedicat ea de întrebare, nevenindu-i să creadă.

Brațele lui au strâns-o. "Are. Am vorbit cu el, i-am explicat că are o familie la care trebuie să meargă, iar el

înțeles. E isteț. Apoi, l-am plasat într-un orfelinat și l-am condus pe fratele tău direct la el."

A înghițit în sec. "Cum e... fratele... fratele meu?"

A existat o pauză lungă. "El conduce operațiunile mafiote din Shadow Port. Este hotărât, letal și nu a încetat să te caute de când i-ai fost luată acum douăzeci și doi de ani."

Sinceritatea și concretețea cuvintelor lui au făcut-o să închidă ochii pentru a le absorbi. Fratele ei. Și el era în lumea interlopă. Și o căutase pe ea.

"Cum îl cheamă?", a răcnit vocea ei.

"Tristan Caine", a vorbit bărbatul din spatele ei, cu o voce neutră.

"Și... care este numele meu?"

O mână i-a întors fața într-o parte, ochii ei blocându-se cu ai lui în lumina lunii. "Luna."

Luna. Se simțea ciudat. Nu se simțea ca o Luna.

Ea s-a uitat la el, incapabilă să proceseze totul, incapabilă să înțeleagă tot ce simțea. "De ce nu mi-ai spus?"

El a rămas tăcut un minut lung, atât de lung încât ea aproape că a crezut că nu-i va răspunde. "La început, nu am știut. Când am aflat, începusei să te automutilezi în gânduri și a trebuit să te țin în așteptare pentru răspunsuri."

"Și nu ai crezut că dacă mi-ai fi spus că am un frate, că Xander face parte din familie, m-ar fi ajutat să rezist?"

Era ciudat să audă amărăciunea din vocea ei. El a privit-o fix. "Ar fi făcut-o? Dacă ți-aș fi spus că ai familie și că copilul e în siguranță, ai fi rezistat?"

Ea nu știa. Pe atunci, fusese o altă fată, cu o mentalitate pe care nu o mai pătrundea. Nu știa cum s-ar fi comportat. Dar asta nu-l scăpa pe el din cârlig.

"Și după aceea? Când m-ai dus acasă? Tot nu puteai să spui nimic?"

El a suspinat, singura reacție exterioară la ceea ce se întâmpla în el. "M-ai fi părăsit."

Ea a clipit. "Ce?"

"Dacă ți-aș fi spus atunci, m-ai fi părăsit, iar eu nu știam dacă te vei mai întoarce. Și nu puteam risca asta. Dr. Manson m-a sfătuit, de asemenea, să nu-ți pun prea multe pe cap."

Și-a întors gâtul, incapabilă să-și țină ochii pe el, furia venindu-i din nou în minte. "Deci m-ai mințit prin omisiune."

El nu a spus nimic.

Un râs întunecat a părăsit-o. "Și ce dacă? Acum că te iubesc, e în regulă ca eu să știu? Ăsta a fost planul tău? Să-mi faci inima stupidă să se îndrăgostească de tine în fiecare zi, până când nu am avut de ales decât să fiu cu tine? Astfel încât, chiar dacă aș pleca, aș fi cu tine? Asta a fost?"

Tăcerea lui a spus multe.

Terminând cu el, terminând cu totul, ea s-a împins de la pământ. El a început să se ridice, dar ea și-a împins palma

afară, oprindu-l. "Nu te pot vedea acum. Am nevoie de niște spațiu nenorocit. Să nu îndrăznești să vii după mine."

Maxilarul lui s-a încleștat, dar el a rămas pe loc, iar ea a plecat pe același drum pe care venise, cu mâinile în buzunare, fără să se uite înapoi la el. S-a întors la blocul industrial, a trecut pe lângă fabrica care acum ardea, ochii ei zăbovind asupra flăcărilor și fumului trecutului ei. Oricine ar fi fost acolo cu luni în urmă, coaja unei fete, cenușa propriei ființe, dispăruse. Se ridicase, renăscuse și, privind flăcările, putea simți căldura sărutului lor pe pielea ei. Focul, cândva terifiant, era acum iubitul ei, și acest foc o purificase, o reseta, o reînviase.

Recunoscând asta, amintindu-și de puterea pe care și-o luase înapoi înainte de a-și ucide torționarul, trecu pe lângă fabrică și se îndreptă spre strada principală, amestecându-se în zgomotul și agitația orașului. Nu știa dacă a urmărit-o și, sincer, nu-i păsa. Pur și simplu mergea și mergea și mergea, una cu mulțimea, cu mintea amorțită și ametită în același timp.

Mirosul de ceai a pătruns în ceața ei. S-a uitat într-o parte și a găsit un mic magazin alimentar, în care se simțea mirosul minunat din interior, și a intrat. Era ciudat. A mers în spatele magazinului, și-a comandat un ceai de plante și o prăjitură și și-a scos telefonul. Dainn îi dăduse dispozitivul când plecaseră de acasă, învățând-o cum să îl folosească pentru orice - de la a suna, a plăti pe cineva sau a trimite un mesaj.

Dar, în timp ce se uita la ecran, a deschis bara de căutare, degetele ei ezitând.

Și apoi a tastat.

"Tristan Caine".

A găsit câteva rezultate, câteva articole de ziar, câteva imagini. Mâinile tremurându-i, a dat clic pe una dintre fotografii, pentru a se uita în jos la un bărbat arătos, cu ochi albaștri strălucitori. Lyla s-a holbat la fotografie pentru o secundă lungă, incapabilă să înțeleagă dacă trăsăturile lui îi erau familiare sau dacă îl mai văzuse undeva. Derulând la următoarea fotografie, ea a tresărit. Era el cu o brunetă cu ochelari, amândoi uitându-se unul la celălalt, iar subtitlul scria "Se zvonește că Tristan Caine și Morana Vitalio s-au logodit".

Morana.

Își amintea acel nume. Își amintea de fata din noaptea aceea din clubul ei, noaptea în care aproape își pusese capăt zilelor. El fusese acolo. Fratele ei fusese chiar acolo, iar ea nici măcar nu știuse. În schimb, se dusese în camera ei și luase o supradoză.

Situația încurcată îi dăduse peste cap. A pus telefonul jos, trăgând aer în piept scurt, pentru a se calma.

Tristan și Morana erau împreună și aveau grijă de Xander. Asta era bine. Asta, cel puțin, era cea mai mare ușurare pe care o simțise în ultima vreme. Ea nu știa

ce avea de gând să facă, nu știa cum avea de gând să proceseze nimic, dar era bucuroasă că, din câte îi văzuse, păreau buni, suficient de buni pentru a-i crește băiețelul.

Chelnerul i-a adus ceai și produse de patiserie, iar ea le-a privit în gol, neștiind nimic despre lumea exterioară.

Fratele ei, Tristan, o căuta, pe sora pe care o pierduse. Dar ea nu mai era acea fată. Nu mai era Luna și nu știa cum să se întâlnească cu el, nu știa cum să se expună. Dacă nu era la înălțimea a ceea ce avea el în minte? Dacă ea nu era suficientă? Dacă nu era suficientă? Ar fi el dezamăgit că a petrecut atât de mult timp căutând-o? Ar fi frustrat și ar încerca să o transforme în altcineva? Și după tot acest timp, ar fi ea capabilă să aibă încredere în cineva din exterior? Ce știa ea despre familie? Și cum rămâne cu Xander? Ce i-ar fi spus? Dacă el era fericit și liniștit, cum ar fi putut ea să distrugă asta?

În timp ce gândurile de auto-sabotare îi umpleau mintea, a închis ochii și și-a prins cravata de păr de încheietura mâinii.

Nu a funcționat.

Gândurile și întrebările i se învârteau în cap, înecând-o, iar ea respira pe gură, încercând să se calmeze.

Nu a funcționat.

Telefonul din mâna ei a vibrat, fiind sunată de un număr necunoscut. Concentrându-se pe respirație, a răspuns, rămânând

tăcută.

La celălalt capăt al firului era tăcere.

S-a uitat în jos să vadă dacă apelul era încă angajat și l-a pus din nou la ureche. La celălalt capăt al firului se auzea un chicotit întunecat. Ușor speriată, și-a mușcat buza.

"Luna Caine", spuse pe linie vocea gravă, malefică a unui bărbat. "Blestemul existenței mele timp de douăzeci de ani."

A apucat telefonul în mână. "Ați greșit numărul."

"Nu, fetițo", a spus vocea cunoscută. "Am numărul corect. Îți amintești de mine?"

Inima a început să-i bată cu putere, amintiri vechi, foarte vechi invadându-i mintea.

"O fetiță atât de drăguță.

Ea a început să tremure.

"Îți voi ucide iubitul, scumpo", i-a spus vocea malefică. "Omul din Umbră va muri. Fratele tău va muri. V-am lăsat pe toți să trăiți prea mult timp. Și apoi, când el va fi terminat, te voi lua pentru mine, așa cum am făcut când erai mai tânără. Îți amintești?"

Bila i-a crescut în stomac, urcându-i pe gât. A înghițit-o, amintindu-și că nu mai era acea fetiță speriată, că era o femeie în toată firea, una care tocmai își omorâse unul dintre demoni.

"Număr greșit", a spus ea, înainte de a închide telefonul. S-a uitat în jurul micului local, observând câțiva oameni care se uitau în direcția ei, dar incapabilă să distingă dacă era periculos. Erau prea mulți oameni.

Trebuia să iasă.

A plătit comanda neatinsă, a ieșit în fugă din magazin și a chemat un taxi, dându-i numele hotelului.

În timp ce orașul zbura, ea a închis ochii, acordându-și un moment de răgaz înainte ca totul să se prăbușească din nou în jurul ei.

OceanofPDF.com

Capitolul douăzeci și șapte

Lyla

O AȘTEPTA când ea a intrat în cameră, cu coatele pe genunchi și cu ochii ațintiți spre ușă.

Uitându-se la el, după spațiul pe care i-l luase, tot ceea ce ținuse împreună se prăbușise.

El era sus și în jurul ei înainte ca ea să clipească, brațele lui ținând-o strâns, pieptul lui pe fața ei, iar ea îl inspira, tremurând, tremurând, plângând.

"Sunt atât de supărată pe tine", i-a spus ea printre sughițuri.

"Știu, Flamma", a vorbit el încet, cu cuvintele lui pe părul ei. "Știu."

"Și eu sunt supărată că planul tău a funcționat", a mormăit ea în pieptul lui.

I-a dat un sărut ușor pe cap, înainte de a se retrage, dându-i unul și mai ușor pe buze. "Nu regret că am făcut ceea ce trebuia să fac pentru ca noi să fim aici."

"Regreți ceva?", l-a întrebat ea, ochii lor fixându-se unul în celălalt.

"Regret că ai fost rănit."

Asta a fost tot. Dar ea nu știa de ce era surprinsă. Știa cine era el, cum opera, cum funcționa sistemul lui. Cumva, în mijlocul extremei lui și a extremei ei, ajunseseră la un echilibru - în care el lua de la ea ce dădea ea și ea lua de la el ce dădea el. Ea nu putea uita asta. Dar ea era încă supărată și avea nevoie ca el să fie supărat, ca să scoată cumva furia din ea.

Ea l-a îndepărtat, mergând la duș, și a fost conștientă că el o urmărea, cu ochii curioși la expresiile ei schimbătoare. "Simt prea multe acum", i-a spus ea, dezbrăcându-se de haine. "Atât de multe încât simt că voi exploda fără să-mi dau seama de nimic."

El și-a înclinat capul într-o parte. "Ce simți?"

Ea și-a încuiat ochii în reflexia oglinzii, provocându-l. "Imaginează-ți că te părăsesc." I-a văzut corpul înțepenindu-se. "Imaginează-ți că asta e ultima dată când mă atingi." Ochii lui s-au aprins. "Imaginează-ți că nu poți face nimic pentru a opri asta. Gândește-te la asta și la cât de supărată ai fi. Ai fi măcar furios?"

"Nu știu dacă va fi furie", a afirmat el încet. "Dar dacă asta s-ar întâmpla vreodată, ar fi anihilare absolută."

Tremura, mâinile apucându-i tejgheaua. Avea nevoie de ceva, ceva care să calmeze tornada din ea, ea

nu știa ce, și se uita la el, implorându-l să înțeleagă și să i-o dea.

El a venit să stea în spatele ei, cu ochii fixați pe ai ei. "Mai ai încredere în mine?"

Cu tot ceea ce simțea, cu tot ceea ce se destrămase în ultimele ore, s-a uitat la el. Inimă proastă, încă mai avea încredere în el.

Luând tăcerea ei drept răspuns, el s-a apropiat cu un pas, ajungând să planeze deasupra ei. "Mai ai încredere în mine?"

Întrebarea, pusă din nou, i-a spus doar că vrea ca răspunsul ei să fie verbalizat.

"Da", i-a spus ea. A făcut-o. În ciuda tuturor lucrurilor, a făcut-o. Un sărut moale a apăsat pe capul ei. "Bună fată."

Înainte ca ea să mai poată spune vreun cuvânt, era aplecată peste tejghea, cu sânii împinși de chiuvetă, cu fundul în afară, în timp ce el o ținea în jos cu o mână pe ceafă.

Cealaltă mână i-a frecat ușor obrazul fundului, calusurile de pe mâna lui atingând pielea fină, înainte să o plesnească.

A țipat, cu inima bătându-i în piept în timp ce se uita direct în oglindă, ochii ei blocându-se cu ai lui.

"Vei elibera tot ce ai în tine, Flamma", i-a poruncit el, cu vocea joasă. "De fiecare dată când mâna mea coboară, vei elibera tot ce ții în tine și mi-l vei da mie. Înțelegi?"

Bărbia ei a început să tremure. "Da."

Cu ochii fixați pe ai ei, palma lui a căzut pe celălalt obraz, mai tare decât pe primul. Ea a expirat adânc și a închis

ochii, imaginându-și că renunță. Putea să renunțe. Putea fi liberă. Știa asta pentru că o avusese și o putea avea din nou. Trecutul nu mai avea niciun control asupra ei.

Mâna lui a coborât din nou, iar ea a scos un strigăt neașteptat. "Te urăsc pentru că îmi ascunzi adevărul."

I-a frecat fundul, înainte de a-i da o palmă, chiar deasupra coapsei. Asta a usturat, dar s-a simțit atât de bine. "Nu cred că fratele meu mă va dori după ce va ajunge să mă cunoască. Nu e... nicio șansă."

Când cuvintele au părăsit-o, a început să plângă.

El nu a spus nimic, lăsând-o să se descarce. Când s-a liniștit un pic, a bătut-o din nou, stârnind încă o fântână în ea.

"Nu vreau să mă întorc în viața lui Xander și să-l distrug."

Și așa a fost.

Din nou și din nou, până când fiecare secret și fiecare gând pe care îl păstrase a ieșit, greutatea poverii dispărând din mintea ei, ea plângând în timp ce ceda. După nenumărate palme, până când fundul ei a luat foc și mintea ei s-a liniștit, l-a simțit ridicând-o ușor și ducând-o în dormitor, ținând-o aproape în timp ce plângea la gâtul lui, lăsând totul să iasă, eliberând totul, renunțând la tot ceea ce o ținea în jos, cel puțin pentru o vreme.

Plângând, în brațele lui, ea a leșinat.

***

S-a trezit și l-a văzut pe el stând cu laptopul pe birou, uitându-se la ecran în întunericul camerei, cu fața luminată de strălucirea monitorului.

Întorcându-se, a înfășurat cearșaful în jurul ei și a pășit spre el.

"Vino aici", a spus el, deschizându-și brațele și lăsând-o să se așeze în poala lui, înghesuind-o în timp ce el o întorcea cu spatele la ecran și continua să lucreze cu câteva numere.

Ea a clipit, neînțelegând la ce se uită, dar l-a lăsat să treacă prin asta, semi-nappingând pe el.

"Îți amintești când ți-am spus despre prietenul meu care a fugit?" l-a întrebat ea, simțindu-l încă sub ea la această întrebare.

"Da", a așteptat el ca ea să continue.

S-a holbat la ecran, amintindu-și fără minte. "Omul de la care a scăpat m-a ținut cu el câțiva ani. El... el a fost primul."

Era nemișcat, complet nemișcat, dar a

rămas tăcut. "M-a sunat în seara asta."

Mâinile lui o întorceau în poala lui înainte ca ea să clipească, ochii lui diabolici și nepotriviți o priveau intens. "Cine?"

Ea a clătinat din cap. "Nu-i știu numele. Dar a spus... a amenințat că te va ucide, că îmi va ucide fratele. El... a spus că

a vrut să mă păstreze din nou." Vocea ei a tremurat la ultimele cuvinte, iar strânsoarea lui pe maxilarul ei s-a înăsprit.

"Nu se va întâmpla."

Două cuvinte, rostite cu atâta ferocitate încât simțea cum i se infiltrează în oase.

"E în sindicat?"

Ea a dat din cap. "Cred că da. Mi-a spus pe numele meu real."

El a privit-o pentru o secundă lungă. "Atunci îl vei avea la mila ta."

Nu voia să-l mai vadă niciodată.

Dainn i-a apăsat un sărut pe gât, întorcând-o cu fața la monitor. "Dezvăluiri complete - ți-am găsit prietenul care a fugit."

Lyla l-a privit cum deschidea un dosar, făcând clic pe o fotografie. Aceasta s-a mărit pentru a arăta o fată frumoasă, cu ochii strălucind de fericire în timp ce rânjea la cameră. Lyla a clipit, atingându-și cu mâna fața de pe ecran, amintindu-și de fata care o lăsase în urmă. Dar ea era fericită.

"Unde este?" vocea ei se frângea, cu inima plină pentru fetița care își găsise o viață bună.

O pauză lungă în răspunsul lui a făcut-o să-și

întoarcă gâtul. "Ea a murit. Omul chel a ucis-o".

Mâna ei a căzut de pe ecran, iar umerii i s-au prăbușit. Pentru prima dată de la incendiu, se simțea bucuroasă că el era deja mort, pentru că furia din interiorul ei o făcea să vrea să-l ucidă din nou. La dracu'.

"A fost adoptată de o familie, dar inițial fusese fiica șefului mafiei Shadow Port." Informația a trecut peste ea în timp ce el a adus o imagine a Moranei, fata cu ochelari. "Morana Vitalio a fost înlocuită de ea."

A apărut o altă fotografie, aceasta cu Morana și un bărbat care o ținea în brațe.

"E fratele tău, Tristan", i-a spus el, lăsând-o să se impregneze de imaginile lor.

"I-am văzut în noaptea aceea, știi", a șoptit ea, ochii ei scanând în timp ce o altă fotografie îi lua locul. "În noaptea în care am încercat să..."

"Știu. Au fost acolo în noaptea aceea, urmând o pistă. Asta e ceea ce am atins."

Fotografia s-a schimbat, de data aceasta pentru a include un băiețel cu cuplul.

Gura i s-a întredeschis, ochii i s-au încețoșat în timp ce absorbea fiecare detaliu al chipului lui matur. El era frumos. Atât de frumos.

Și-a înfășurat brațele în jurul ei în timp ce fotografiile se schimbau, un slideshow cu diferite fotografii cu el, iar Lyla le-a luat pe toate, salvând imaginile prețioase în memoria ei, inima ei explodând de dragoste și pierdere și fericire pentru el.

S-a îngropat în corpul solid din spatele ei, respirând pe gură pentru a-și controla avalanșa de emoții din interiorul ei. Nu știa ce îi dăduse, nu știa ce făcuse pentru ea, timp de șase ani, zi după zi, noapte după noapte

noaptea. Pentru un om care spunea că nu simte nimic, crescuse un băiat și îl trimisese la familia lui, îl veghease de la distanță, în timp ce o ținea pe ea în siguranță. Rămăsese cu ea când fusese distrusă și îi dăduse toate uneltele de care avea nevoie pentru a aduna piesele. El lipise piesele împreună și îi sărutase cicatricile, făcând-o să aparțină unui mod pe care inima ei îl dorise atât de mult.

Pentru un bărbat care spunea că nu simte nimic, cu siguranță o iubea al naibii de mult.

Ea și-a întors fața spre el, cu inima în ochi. "Mulțumesc."

El nu a spus nimic, doar a ținut-o în brațe, ochii lui cercetând-o pe ai ei.

Și-a lipit buzele de ale lui, iar el a preluat controlul, sărutând-o în felul în care îi plăcea ei, în felul în care pretindea, stăpânea și păstra.

Și stând în brațele diavolului pe care îl iubea, fără să știe ce îi rezervă viitorul, a simțit speranță. A simțit siguranță. A simțit iubire.

Orice i-ar rezerva viitorul, cu el alături, va fi bine.

Ar fi bine.

OceanofPDF.com

Him

Omul Umbrelor se uită în jos la femeia care dormea pe pat.

O fată care intrase în viața lui, o lumină strălucitoare în întuneric, dând viață inimii lui reci și moarte.

Acum, o femeie care învinsese șansele, în fiecare zi, și ieșise pe partea cealaltă, cu atât de multă viață în ea, încât se întreba cum o singură ființă o poate conține. Viața aceea îl cucerise, vitalitatea care îi alimenta golul, absolutul abisului său.

Îi spusese odată o listă cu tot ce însemna dragostea pentru ea, iar ea se încadrase în fiecare categorie pentru el, în afară de una.

Nu pusese niciodată, nici măcar o dată, binele altcuiva înaintea propriilor nevoi egoiste, nu crezuse niciodată că o va face. Dar, în mod ciudat, în timp ce o privea dormind, cunoscând demonii cu care se lupta și fisurile pe care le număra în ea însăși, a simțit

o constrângere de a acoperi fisurile și de a le închide, până când ea era din nou pe drumul spre vindecare, așa cum fusese până atunci. Văzuse cât de bine se descurca atunci când se concentra pe ea însăși, când forțele exterioare nu o trăgeau deoparte, și voia ca ea să găsească drumul înapoi spre asta.

Și știa că ceea ce avea ea nevoie pentru a se vindeca nu se potrivea cu ceea ce își dorea el, și anume să o păstreze pentru el și să nu împărtășească nici măcar o parte din ea cu lumea.

I-a urmărit gura cu degetul mare, iar buzele ei s-au despărțit în somn.

Se întreba dacă va exista vreodată un sfârșit pentru această obsesie, pentru această nevoie profundă și întunecată care respira în el odată cu bătăile inimii ei. Timp de șase ani, nu făcuse decât să crească, până când îl consumase în întregime, și se întreba dacă mai rămăsese ceva din el de consumat. Era o minune cum această fetiță care nu fusese niciodată pe radarul nimănui se trezise îmbrățișată în brațele morții.

Răsuflând ușurat, cu o strângere ciudată în piept, își deschise tableta și șirul de texte pe care i le trimisese Moranei prin schimbarea adreselor IP, lăsând încă o bucățică, una mare, pentru ca ea să sape. Având în vedere abilitățile ei, probabil că în două zile îl va descifra, va urmări fișierul pe care îl avea în așteptare și va lua legătura cu el.

Pentru încă două zile, o avea pe flamma lui doar pentru el, înainte ca trecutul ei să bată la ușă, fratele ei găsind-o în sfârșit. Îl ura pe Tristan Caine doar pentru asta. Dar l-ar fi

tolerat, l-ar fi lăsat să aibă spațiul lui în viața ei, dacă numai

pentru ea. Pentru că ar face-o întreagă, ar face-o să se vindece, cunoscând și ea acea iubire.

"Dainn?"

Vocea moale și răspicată i-a readus privirea la singura ființă care conta pentru el, gustul dulce al vocii ei pe limba lui.

"Vino în pat", mormăi ea, încă pe jumătate adormită, și la naiba dacă strânsoarea din pieptul lui nu se intensifică. Stătuse odată pe străzile reci, căutând căldură până când gerul îi înghețase inima. Chiar și după ce își construise cea mai călduroasă casă, frigul nu plecase niciodată. Nu până când ea, nu până când singura persoană căreia îi păsa de el, căreia îi păsa că nu dormea, căreia îi păsa că nu era cald.

Urmând rugămintea ei blândă, el a urcat înapoi pe partea lui și a simțit-o înfășurându-se în jurul lui, fără ezitare în felul în care s-a agățat de corpul lui, s-a lipit de partea lui, cu fața în strânsoarea gâtului lui. Îl atingea ca și cum nu ar fi fost o urâciune pentru omenire, ca și cum ar fi contat, întotdeauna a contat. Îl surprinsese la început felul în care își dădea liber atingerile pentru el, iar el nu știuse cum să reacționeze, nu până când nu începuse să asculte de un instinct adânc înrădăcinat care știa exact cum să reacționeze la această femeie.

Ascultând același instinct, el și-a înfășurat brațul în jurul ei, ținând-o aproape.

"Dainn?"

Fuck, vocea ei vocea încă face corpul lui corpul să vibreze cu senzații.

"Te iubesc."

A închis ochii pentru o fracțiune de secundă la auzul acelor cuvinte, strânsoarea din piept mișcându-se, agitându-se, până când l-a îngreunat atât de tare încât nu mai putea respira. Doar pentru o fracțiune de secundă, înainte să se întoarcă, privind-o pe femeia pentru care ar fi distrus totul, văzându-i chipul moale, zâmbetul frumos și ochii somnoroși.

El nu era un credincios, dar ea era miracolul lui.

Nu știa dacă ceea ce se întâmpla în el în ceea ce o privea pe ea era iubire. Se simțea greșit să spună asta. Dragostea era lumină, dragostea era frumoasă, dragostea era pură. Ceea ce simțea el era întunecat, obsesiv, deviant și extrem de posesiv. Ar fi ucis pentru ea, așa cum a făcut întotdeauna, și ar fi murit pentru ea, dacă ar fi fost nevoie. I-ar fi ucis demonii și i-ar fi dat sabia pentru a-i ucide, dacă ar fi vrut. Ar fi ținut-o aproape și ar fi protejat-o de orice ar fi vrut să-i păteze ființa.

Ea a completat părți din el care fuseseră zimțate și crude, potrivindu-se în ele cu moliciune și fluiditate, calmând o bestie latentă din el.

Acolo unde ea îl iubea cu toată lumina ei, el o poseda cu toate umbrele lui.

De aceea era a lui.

În timp ce se pregătea pentru cele două zile pe care le avea la dispoziție înainte ca lumea lor să se schimbe, o strângea în brațe, știind că, în ciuda a tot ce le-ar fi ieșit în cale, nu o va lăsa niciodată să plece.

Și dacă cineva ar încerca... ar fi sfârșitul.

***

Seria Dark Verse se încheie cu Cartea 6, The Syndicater, care va apărea mai târziu în 2022.

Va fi un roman multi-POV cu toate cuplurile, care va încheia ultimele fire ale complotului, lăsând un final potrivit
final pentru serie și epiloguri pentru toate cuplurile. Va fi o versiune live.

Pentru a vă asigura că nu ratați notificarea, abonați-vă la Buletinul informativ al lui RuNyx.

Vă mulțumim pentru lectură. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să vă acordați o secundă pentru a lăsa un rating/review aici.

Citește toate scenele bonus gratuite Dark Verse aici.

OceanofPDF.com

Recunoștințe

Această carte a fost cea mai grea de scris pentru mine, atât din cauza subiectelor abordate, cât și din cauza sănătății mele mintale atunci când am scris-o și a problemelor pe care le-am avut în timp ce o lansam. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul seriei, este și mai dulce-amar pentru mine, deoarece această lume a fost casa mea timp de peste șase ani.

A fost greu și trebuie să mulțumesc câtorva oameni pentru că au făcut ca această carte și călătoria mea în scris să fie ceea ce este.

Pentru cititorii mei, cei care au fost cu mine de la început, voi sunteți OG-urile mele. Este incredibil cât de mult v-ați implicat în această serie, chiar și după atâta timp. Pentru noii mei cititori, care abia s-au alăturat, entuziasmul vostru este contagios! Vă mulțumesc pentru că mi-ați dat atâta bucurie și putere să perseverez, mai ales cu această serie. Aceasta va avea întotdeauna cel mai special loc în inima mea.

În al doilea rând, părinților mei - nu cred că aș fi aici dacă nu ați fi fost voi. Vă mulțumesc că mă iubiți atât de necondiționat și că îmi amintiți asta atunci când am nevoie, indiferent de distanța dintre noi. Sunt atât de norocoasă să fiu a voastră. Te iubesc.

Pentru comunitatea cărților care m-a copleșit cu atâta dragoste și bunătate. Tuturor bloggerilor și bookstragrammers și booktokers, artiștilor, editorilor, fotografilor, recenzorilor, prietenilor pe care mi i-am făcut, vă mulțumesc. Dragostea și generozitatea voastră înseamnă enorm pentru mine. Vă mulțumesc mult pentru tot!

Pentru Firebirds mele și Ravens și Minions - vă mulțumesc pentru a fi în bula mea mică în colțul meu de internet. Sunteți cel mai uimitor grup de oameni.

Și pentru Nelly. Ești eroul meu. Nu vor fi niciodată destule cuvinte în inima mea pentru a-ți mulțumi pentru tot. Tu dai imaginea perfectă cuvintelor mele, luând cumva ceea ce am în minte și făcând-o de un miliard de ori mai bună. Mulțumesc!

Pentru Emily, pentru că a fost un rockstar de PA și a ținut totul organizat pentru mine, pentru că amândoi știm că sunt de rahat la amintirea lucrurilor.

Pentru Valentine PR pentru că au fost atât de incredibili cu acest dezastru de lansare. Vă mulțumim!

Prietenilor mei, pentru că mă iubesc atunci când dispar de pe fața pământului pentru câteva zile și mă întorc ca și cum nu aș fi plecat niciodată, vă mulțumesc pentru că mă suportați.

Voi toți faceți lumea mea un loc mai bun.

Cel mai important, vreau **să-ți mulțumesc ție**, cel care citești asta, pentru că mi-ai luat cartea și ai ales să mă citești. Dacă ai ajuns până aici, îți sunt veșnic recunoscătoare. Sper că ți-a plăcut, dar chiar dacă nu, îți mulțumesc pentru că ai ales-o. Apreciez că ți-ai făcut timp atât de mult. Te rog să te gândești să lași o recenzie înainte de a sări în următoarea ta lume livrescă.

Vă mulțumim foarte mult!

OceanofPDF.com

despre autor

Autoare USA TODAY și bestseller internațional, RuNyx se consideră o povestitoare înnăscută. Îi place să creeze universuri și să le dea foc.

Doriți să aflați mai multe despre ea? Vizitați-i site-ul web.

Pentru a primi toate actualizările cărții și scenele bonus, abonați-vă la

buletinul ei informativ.

Vorbește despre cărțile ei cu alții din grupul ei de cititori.

Ea este cea mai activă pe Instagram, așa că urmăriți-o acolo.

Găsiți-o pe Bookbub și Amazon.

OceanofPDF.com

ALsO DE RUNYX

Seria Dark Verse:

1 - Predatorul

2 - Secerătorul

3 - Împăratul

4 - Finalizatorul

Standalone:

Gothikana - Un roman gotic Academia întunecată

Arkana - Un roman gotic istoric întunecat

OceanofPDF.com